

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 58

Dimecres, 27 de juny de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 38 i 39, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 38

Designació

d'un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00003/06) (p. 3)

Sessió núm. 39.1

Document

de la Comissió d'Estudi sobre la Política d'Immigració a Catalunya (tram. 260-00001/06) (p. 5)

Projecte de llei

d'arxius i de documents de Catalunya (tram. 200-00023/06) (p. 15)

Projecte de llei

de creació del Col·legi de Joiers, Orfebres, Rellogers i Gemmòlegs de Catalunya
(tram. 200-00038/06) (p. 25)

Proposició de llei

d'atribució de competències en matèria d'acolliment de les persones grans (tram. 202-00083/06) (p. 30)

Proposició de llei

de creació de l'Agència Catalana de Seguretat en l'Alimentació (presa en consideració)
(tram. 202-00088/06) (p. 33)

Necrologia

de l'exdiputat Sr. Marc Aureli Vila i Comaposada (tram. 401-00028/06) (p. 38)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes pel que fa al transport públic de Barcelona
(tram. 317-00292/06) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre les relacions entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat
(tram. 317-00293/06) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre com afecten el futur de Catalunya el conjunt d'esdeveniments
produïts durant la setmana del 18 al 24 de juny de 2001 (tram. 317-00296/06) (p. 42)

→

- al president de la Generalitat sobre quina valoració el Govern fa de l'actual situació de les negociacions per canviar el sistema de finançament (tram. 317-00299/06) (p. 43)
- al president de la Generalitat sobre els motius que van determinar la realització d'un viatge oficial a Finlàndia, Estònia i Letònia (tram. 317-00304/06) (p. 44)
- al Consell Executiu sobre l'actuació de les companyies elèctriques en la regulació dels cabals del riu Ebre durant les pluges del mes d'octubre del 2000 (tram. 310-00183/06), sobre els ajuts als municipis afectats per les pluges del mes d'octubre del 2000 (tram. 310-00184/06), sobre la coordinació de la protecció civil durant les pluges del mes d'octubre del 2000 (tram. 310-00185/06) i sobre la pertinència de l'actuació policial pel que fa a una manifestació pacífica d'estudiants de secundària (tram. 310-00190/06) (retirades) (p. 46)
- al Consell Executiu sobre la quantificació de les pèrdues del sector ramader pels atacs de l'ós a les comarques del Pirineu (tram. 310-00178/06) (retirada) (p. 46)
- al Consell Executiu sobre el trasllat de les aules del centre d'educació infantil i primària La Parellada per a l'ampliació de l'hospital de Sant Boi de Llobregat (Baix Llobregat) (tram. 310-00179/06) (p. 46)
- al Consell Executiu sobre la concessió dels Premis Nacionals de Cultura (tram. 310-000180/06) (p. 47)
- al Consell Executiu sobre la promoció d'una targeta Visa de «la Caixa» per a les famílies nombroses (tram. 310-00188/06) i sobre la pertinència d'adreçar a les famílies nombroses de Catalunya una carta signada conjuntament pel secretari general de la Família i pel director de Màrqueting i Acció Comercial de «la Caixa» (tram. 310-00189/06) (p. 48)
- al Consell Executiu sobre les inspeccions ordinàries i extraordinàries efectuades a la residència Catalunya Llar, de Reus (Baix Camp) (tram. 310-00194/06) i sobre la data de creació de la residència Catalunya Llar, de Reus (Baix Camp) (tram. 310-00195/06) (retirades) (p. 49)
- al Consell Executiu sobre el motiu del retard en l'execució de les obres pressupostades del centre d'ensenyament infantil i primari Maria Garcia i Cabanes, de l'Aldea (Baix Ebre) (tram. 310-00289/06) (p. 50)
- al Consell Executiu sobre el funcionament de la residència Catalunya Llar, de Reus (Baix Camp), especialment pel que fa als presumptes maltractaments als usuaris (tram. 310-00196/06) (retirada) (p. 51)
- al Consell Executiu sobre els operadors de telecomunicacions que actuen a Catalunya (tram. 310-00199/06) i sobre la progressiva dependència de les empreses de telecomunicacions de Catalunya dels *holdings* situats a Madrid (tram. 310-00200/06) (p. 51)

Proposició de llei

- de modificació de la Llei 12/1993, del 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, i de la Llei 4/1996, del 2 d'abril, de reforma de la Llei 12/1993 (tram. 202-00099/06) (p. 52)

Proposta de resolució

- per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació del Codi civil en matèria de matrimoni (presa en consideració) (tram. 270-00041/06) (p. 58)

Interpel·lació

- al Consell Executiu sobre la seguretat, la governabilitat i l'estabilitat política (tram. 300-00567/06) (p. 65)

Interpel·lació

- al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i extinció d'incendis (tram. 300-00564/06) (p. 71)

Interpel·lació

- al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals (tram. 300-00097/06) (p. 76)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 38

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, la vicepresidenta segona, la secretària primera i els secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i la consellera de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Designació d'un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat. Tram. 280-00003/06. Junta de Portaveus. Designació dels senadors que representaran la Generalitat al Senat.

El president

S'obre la sessió.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que prenguin possessió del seu escó.

Designació d'un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00003/06)

L'únic punt de l'ordre del dia és la designació d'un senador o senadora que ha de representar la Generalitat de Catalunya al Senat. Prego al secretari o a la secretària que doni lectura al candidat de senador presentat pel Grup Popular. Té la paraula.

La secretària primera

Maria Dolors Nadal i Aymerich, portaveu del Grup Parlamentari Popular, d'acord amb el que disposa l'article 139.4 del Reglament del Parlament, comunica que proposa al senyor Alberto Fernández Díaz com a senador per substituir el senyor Rafael Luna i Vivas, que ha presentat la seva renúncia.

El president

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, i d'acord amb la Junta de Portaveus, es proposa que la ratificació del candidat s'aprovi per assentiment. (*Pausa.*) Si és així, queda designat senador l'il·lustre senyor Alberto Fernández Díaz en substitució de l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna i Vivas. S'informarà la Presidència del Senat del senador designat, al qual es lliurarà la corresponent credencial.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les deu del matí i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 39.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i pels lletrats Sr. Vintró i Castells, Sr. Pau i Vall i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, i la consellera de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Necrologia de l'exdiputat Sr. Marc Aureli Vila i Comaposada. Tram. 401-00028/06. Junta de Portaveus. Substanciació.
2. Document de la Comissió d'Estudi sobre la Política d'Immigració a Catalunya. Tram. 260-00001/06. Grups parlamentaris.
3. Projecte de llei d'arxius i de documents de Catalunya. Tram. 200-00023/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 201).
4. Projecte de llei de creació del Col·legi de Joiers, Orfebres, Relotgers i Gemmòlegs de Catalunya. Tram. 200-00038/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 201).
5. Proposició de llei d'atribució de competències en matèria d'acolliment de les persones grans. Tram. 202-00083/06. Comissió de Política Social. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 201).
6. Proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de Seguretat en l'Alimentació. Tram. 202-00088/06. Sr. Jordi Ausàs i Coll, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 152, 22).
7. Proposició de llei de modificació de la Llei 12/1993, del 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, i de la Llei 4/1996, del 2 d'abril, de reforma de la Llei 12/1993. Tram. 202-00099/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 170, 33).
8. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació del Codi civil en matèria de matrimoni. Tram. 270-00041/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 175, 50).
9. Designació de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya. Tram. 284-00009/06. Junta de Portaveus. Designació.
10. Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat, la governabilitat i l'estabilitat política. Tram. 300-00567/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.
11. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i extinció d'incendis. Tram. 300-00564/06. Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals. Tram. 300-00097/06. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la globalització. Tram. 300-00505/06. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre els espais naturals. Tram. 300-00210/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment pel que fa a la gestió del litoral. Tram. 300-00459/06. Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'intermediació, especialment pel que fa al servei públic de col·locació. Tram. 300-00196/06. Sra. Alicia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de trànsit i seguretat viària. Tram. 300-00266/06. Sr. Àlex Masllorrens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de la recerca R+D a Catalunya. Tram. 300-00075/06. Sra. Pilar Díaz i Romero, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la societat de la informació. Tram. 300-00380/06. Sra. M. Angeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió en transport públic. Tram. 302-00144/06. Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ambiental, especialment pel que fa a les necessitats, les prioritats i les repercussions socials. Tram. 302-00145/06. Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les infraestructures catalanes. Tram. 302-00146/06. Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels espais naturals. Tram. 302-00147/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació social a les Terres de l'Ebre, especialment pel que fa al Pla hidrològic nacional. Tram. 302-00148/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de l'autonomia aranesa. Tram. 302-00149/06. Sr. Francesc Xavier Boya i Alós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política universitària, especialment pel que fa a l'estabilització i la promoció del professorat i el finançament universitari. Tram. 302-00150/06. Sra. Montserrat Duch i Plana, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa a les confessions religioses. Tram. 302-00151/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica a Catalunya. Tram. 302-00152/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les activitats extraescolars i de lleure. Tram. 302-00153/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

30. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria d'organització de l'Administració de la Generalitat. Tram. 302-00154/06. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

31. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta Presidència fa avinent que el primer punt de l'ordre del dia, que és la necrològica de l'exdiputat l'il·lustre senyor Marc Aureli Vila, es farà –i prego atenció a les senyores i els senyors diputats– aquesta tarda a un quart de cinc, abans de començar la substanciació de les preguntes amb resposta oral.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc, després de la commemoració necrològica.

Document de la Comissió d'Estudi sobre la Política d'Immigració a Catalunya (tram. 260-00001/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el Document de la Comissió d'Estudi sobre la Política d'Immigració a Catalunya. D'acord amb la Junta de Portaveus es va convenir que intervindrien els grups parlamentaris, de menor a major, per un temps màxim de quinze minuts. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir. (*Remor de veus.*) Esperis un segon, senyora diputada.

Prego als senyors diputats que un cop fetes les salutacions matinals posem la cambra en situació de silenci. Si algun diputat encara no ha aconseguit aquest objectiu primer, que ho faci immediatament perquè convé començar.

Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vull començar la meua intervenció en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds expressant la nostra satisfacció per poder disposar i poder comentar avui, en aquesta cambra, el Document elaborat per la Comissió d'Immigració.

La Comissió ha fet la seva feina i valoro que l'ha fet bé. Ha sigut molt positiu poder comptar amb la col·laboració de les dotze persones especialistes en temes d'immigració que han ajudat molt en la discussió i materialització del que avui tenim.

Des d'aquí els vull agrair molt sincerament –veig que alguns estan justament en la cambra– el seu treball, l'esforç que han fet per entrar en la dinàmica parlamentària i les seves aportacions, que han sigut substancials. Cal destacar, també, la voluntat de consens que hi ha hagut en tot moment entre els diferents grups parlamentaris. Tots hem exercit la disciplina que suposa buscar els llocs comuns. Tots hem renunciat a incorporar el que marca les diferències, que hi són, també hi són en els temes d'immigració. El Document aporta les idees i els principis que han de guiar la política d'immigració, i aquest és el seu valor. Ens recorda coses tan essencials com que el fet migratori no és nou a Catalunya i que hem d'extreure lliçons de les experiències passades per aplicar-les a aquesta nova immigració procedent de més lluny, procedent de l'estranger. (*Remor de veus.*) Ens fa veure allò que hauria de ser més senzill de veure: que els immigrants són persones amb anhels, amb disposició per treballar, amb preocupacions, amb família, amb sentiments.

El president

Esperi's un moment, senyora diputada. Prego als senyors diputats que si segueixen aquest Ple veuran que estem tractant un dels temes més importants de la societat catalana i estem tractant un dels treballs que s'ha fet amb més dedicació per part de tota una colla de diputats. Per tant, pel tema i pel ritme que exigeix aquesta cambra els prego de debò silenci, si més no, i atenció.

Pot continuar.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Li ho agraeixo, senyor president, perquè era difícil concentrar-se, realment, eh? Deia que el Document ens fa veure coses que haurien de ser molt senzilles de veure, com és la dimensió humana que hi ha darrere de tota persona a qui diem immigrant, i que la nostra societat ha d'oferir un marc propici per a poder-s'hi integrar, i si així ho fem ho aconseguirem; ja ho hem fet i en tenim experiència passada. Tots aquests principis que hi han al Document xoquen amb algunes declaracions que s'havien fet, com les de Marta Ferrusola o Heribert Barrera, les deslegítima, no hi tenen cabuda. De fet, el Document ens permet practicar la pedagogia política entorn a la immigració.

Cal poder transmetre el que suposa per a Catalunya la presència de persones d'altres orígens, religions i cultures, i no sols des d'una visió economicista o per ne-

cessitats demogràfiques, sinó que hem de saber explicar, també, el que significa la presència de la diferència per a la millora social, la modernització d'idees, l'obertura de conceptes i de la societat. En una societat que sols es mira el melic, que només es té com a perspectiva a ella mateixa es reproduïxen vells tics i vells vicis que acaben portant-la a la mediocritat i a l'estancament.

El Document és nou, suposa assumir, a més, en la pràctica, la plena ciutadania per tothom, amb independència de la situació de cadascú respecte a la regularització. Insisteix en l'heterogeneïtat de la immigració, en la diversitat de procedències i situacions. Defensa la necessitat del respecte a la diferència dins dels límits que marquen les lleis i els drets humans. Insisteix, això sí, en el valor de la diferència sobre la qual no cal desenvolupar polítiques específiques, sí cal combatre, però, les desigualtats. I aquest és l'èmfasi, justament, que cal fer en les polítiques. Insisteix en el caràcter provisional, transitori de la situació de la persona com a immigrant i en la necessitat d'articular polítiques per integrar els nousvinguts al projecte de país. Som una sola comunitat, amb moltes diferències internes, plural, però volem continuar essent una sola comunitat, també plural, també amb respecte a les diferències.

Podríem seguir destacant moltes altres qüestions del Document, però segur que altres diputats que em seguiran ja ho faran. No s'acaba aquí el valor del Document, i en això vull insistir. I vull destacar, en tot cas, subratllar de nou que, des d'Iniciativa per Catalunya - Verds, valorem el Document molt positivament i també el consens que s'hi ha assolit, però tampoc volem caure en l'autocomplaença ni acabar en aquest punt.

El Parlament, a més de fer recomanacions, ha de fer propostes per orientar l'acció de Govern, i nosaltres volíem entrar en aquest terreny, en el desplegament d'aquest Document i la seva traducció en actuacions concretes. Per això reclamàvem la necessitat de fer un debat. No el fem, ningú l'ha volgut, però no hi renunciem. Ja tenim malauradament l'experiència de fer i fer recomanacions que cauen en sac buit: on hi ha les cinquanta recomanacions, per exemple, les cinquanta propostes de Girona? Què se n'ha fet? Malgrat les recomanacions expressades en aquest Parlament, per exemple, respecte a la situació insostenible de les cues que han de patir les persones immigrades, al carrer, no cal anar massa lluny d'aquesta seu per veure que continuen produint-se'n més i més.

Per tant, no n'hi ha prou amb recomanacions. Hi han aspectes que ja s'han recomanat i no s'han solucionat. Per tant, si volem donar valor al Document que avui aprovarem, no hem de reduir-lo a una simple declaració d'intencions, i aquest és el perill que hi ha. Cal parlar d'actuacions, de recursos, de les funcions i dels objectius de la Secretaria d'Immigració, del Pla interdepartamental; cal parlar, en definitiva, de ciutadania. I ara em mouré, justament, en aquest terreny, no només dels principis, ja m'hi he referit, i els valorem i celebrem que tinguem uns principis comuns que han de guiar la política d'immigració, però sí que em vull centrar, ara, en una valoració de les actuacions a partir de les mateixes indicacions que apareixen en el Document.

La qüestió de la ciutadania, en primer lloc, és un aspecte essencial i, diguem-ho clar, l'actual marc legislatiu nega drets de ciutadania essencials. I això no és gens anecdòtic. No podem fer veure que com que això depèn de Madrid hem de tancar els ulls i negar l'evidència. Ho hem denunciat moltes vegades i ho seguirem fent. Avui ho podem dir amb veu més alta encara: dur a terme el que recomana l'estudi fet per la Comissió xoca frontalment amb el marc legislatiu vigent.

La Llei d'estrangeria constitueix un veritable *apartheid* jurídic, mentre que Hisenda tracta tothom igual, la Llei d'estrangeria obliga a tractar la gent de forma diferent. Com podem reclamar obligacions, deures, integració, si neguem drets i drets elementals? Com es pot cimentar la construcció d'un país, si neguem drets a les persones?

Senyores diputades, senyors diputats, amb coherència amb el text de la Comissió i per fer possible el model de societat que defineix el Document, aquest Parlament hauria d'instar el Govern de l'Estat a modificar la nefasta Llei orgànica de drets i deures dels estrangers a Espanya i la seva integració social. És una llei que afavoreix que les persones caiguin en situacions d'irregularitat i que la mantinguin fins i tot quan hi ha evidències d'arrelament. El control policial i no la integració social han passat a tenir protagonisme com a marc normatiu. I això, evidentment, dificulta, i molt, les polítiques d'integració que puguem dur a terme.

Pel que fa referència a les actuacions. Mirin, no voldríem que s'emmaskari el discurs amb relació a la immigració amb el tema de si la Generalitat té prou competències o no en aquesta qüestió. Estic segura que el Grup de la majoria que dóna suport al Govern farà èmfasi en aquesta qüestió. Nosaltres hi estem d'acord, passi per endavant, que cal tenir totes les competències possibles, que cal ser transferides, que cal tenir competències amb les oficines d'estrangers, participar..., que la Generalitat pugui participar en la determinació de contingents, hi estem d'acord, però això no sostreu... –i per això deia que no s'emmaskari el fet que no tenim prou competències i recursos, no ho sostreu– que s'actui des del Govern de Catalunya a partir de l'actual marc competencial i destinant-hi tots els esforços que cal fer a partir de poder fer efectiu el que el mateix Document ens està assenyalant.

Quin instrument tenim? Tenim com a instrument el Pla interdepartamental d'immigració que, al nostre entendre, té moltes mancances. És un pla que fa molt èmfasi en la necessitat de desenvolupar la consciència de pertinença a una sola comunitat. Això és important, però no és efectiu ni es podrà aconseguir si no es desenvolupen mesures socials, si no es desenvolupa tot allò que afecta els drets de les persones. Però en la definició d'objectius se'n deixa un i molt important, i és el fet que caldria detectar les noves necessitats que planteja el fet migratori per poder-les projectar en la dotació dels serveis públics adients. I això demana una dotació pressupostària real que pugui fer front a aquestes necessitats i, també, a les de tot el conjunt de la població. «Les polítiques d'immigració» –ens diu el Document– «s'han d'adreçar a tota la població que es troba en unes circumstàncies semblants», que mai es pugui tenir la

percepció, la falsa percepció, per cert, que els immigrants sostreuen recursos als més necessitats.

L'actual proposta del Pla interdepartamental és poc més que l'inventari de les actuacions que ja estan fent diferents departaments, i d'indicacions de què han de fer els ajuntaments. Però què es farà en matèria d'educació, per exemple? Hauria de contemplar-se la regulació de la matriculació per evitar la concentració excessiva de nens i nenes immigrants en determinats centres escolars; caldria fer actuacions específiques en els centres escolars on ja s'ha produït aquesta concentració; caldria fer esforços en l'educació compensatòria, en la revisió dels continguts a l'ensenyament, en la coordinació entre les diferents accions educatives –les que es fan amb les criatures, amb els adults, amb les dones, a les presons– perquè en aquests moments estan descoordinades. Res de tot això figura en el Pla.

Pel que fa a l'habitatge, es fa constar el Programa d'ajudes per al període 1998-2001. Ens preguntem què es farà del 2001 al 2004, que és justament el que abraça el Pla interdepartamental, en una qüestió tan i tan important com és l'accés a l'habitatge. Cal fer un programa d'accés a l'habitatge; cal fer actuacions per incrementar el parc d'habitatges de lloguer; cal fer sobretot actuacions per combatre la discriminació existent en l'accés dels immigrants a l'habitatge, amb independència que se'l puguin pagar o no –aquesta discriminació existeix–; cal fer sobretot actuacions urbanístiques en els barris on es concentren els nousvinguts, en serveis, en equipaments, en transport públic. Caldria aconseguir, en aquest terreny, el que Fodé Sylla, president de la Federació Internacional de SOS Racisme, d'origen gambià i eurodiputat per l'esquerra plural francesa, anomena «la construcció del nosaltres, no la segregació dels altres». Aquesta és la millor imatge per entendre amb quina perspectiva s'ha de propiciar un projecte de futur respecte a l'urbanisme, als espais on s'ha d'habitar i conviure.

Cal formar professionals; hem d'instituir la figura del mediador cultural, o cal apostar amb molta més fermesa per la formació dels educadors, dels metges, de les infermeres, dels treballadors socials en el que suposa gestionar la nova diversitat. Cal fomentar la participació, que és molt més que fomentar les associacions d'immigrants; cal fomentar la participació dels nousvinguts en associacions de veïns, en entitats culturals, en associacions de pares i mares, etcètera. Cal millorar les condicions d'acolliment, perquè en aquests moments són totalment insatisfactòries.

La llista és més llarga, no m'hi puc estendre, el temps s'està acabant, però el que sí que volia assenyalar és que avui tenim en el nostre país immigrants estrangers i en tindrem més. Si fem les coses bé, demà hi haurà literats, tècnics, professionals catalans que podran tenir, potser, nom gambià, marroquí, filipí o equatorià. Seran catalans, i, segons el grau de cohesió i construcció social que haurem assolit, podrem continuar o no liderant el panorama espanyol i en alguns casos l'uropeu.

«El futur és obert» –ens diu el Document– «i tenim bons instruments per tal que aquests nous processos tinguin una evolució positiva.» La confiança de la so-

cietat catalana en la seva capacitat de convivència és la més gran garantia per poder encarar aquests desafiaments sense por, que és la mare de totes les violències, de totes les xenofòbies i de totes les manques de respecte a les persones.

Així s'acaba el Document que aprovarem avui; avui l'aprovaré, ara caldrà que siguem conseqüents amb el que s'hi diu i passar a l'acció; en tenim l'obligació.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, no voldria començar la meua intervenció sense fer un reconeixement a totes les persones que han participat en l'elaboració d'aquest Document, i de la voluntat de consens d'elles i de tots els grups, així com també un reconeixement especial al president de la Comissió, el senyor Hinojosa, per la paciència que ha anat mostrant sobretot en els darrers debats, i al suport del lletrat, el senyor Ismael Pitarch, que ha sigut imprescindible, també, per a l'elaboració d'una part important del Document.

Val a dir que hem treballat molt i que, malgrat que el Document ha tingut moltes versions, finalment la darrera ha estat objecte de consens i satisfacció, com ja ha mostrat també la diputada que m'ha precedit.

Possiblement totes les persones i grups parlamentaris participants hauríem volgut anar més enllà, moltes vegades en direccions oposades, però hem aconseguit el consens en un tema tan complex i tan important per nosaltres. Aquest consens parteix, evidentment, de la voluntat de totes i tots per abordar un fet com el migratori, que no és per ser problemàtic..., però per al qual les institucions catalanes no estàvem suficientment preparades. I així ho demostra el fet que aquest Document i el debat precedent es facin quan ja feia molt de temps que estàvem rebent immigrants... –i en el transcurs del debat també s'han produït fets que han sotragat l'opinió pública. Només la insuficiència de les polítiques que estàvem aplicant, que estàvem desenvolupant, ens han portat a fer un salt endavant per tal de poder oferir una vida digna a totes aquelles persones que anomenem «nouvevingudes», tot desenvolupant polítiques públiques que no oblidin cap ciutadà o ciutadana.

Fa un temps, des d'aquesta mateixa tribuna, nosaltres plantejàvem la nostra preocupació per abordar de forma tranquil·la i no partidista un tema tan important com les polítiques d'immigració. I podem dir que avui, en certa manera, ho hem aconseguit. I el Document que vam presentar al president del Parlament fa uns dies i que avui debatem n'és una mostra.

Malgrat les diferències evidents entre els diferents grups parlamentaris, així com també entre les persones que des de diferents àmbits han treballat activament amb les seves aportacions a la Comissió, doncs, malgrat

aquestes diferències, hem pogut arribar a unes bases comunes que ens ajudaran a desenvolupar les polítiques públiques necessàries per tal de construir una societat que deixi de tenir por a allò que consideri aliè, que deixi de tenir por a l'estranger i a l'estrangera.

Val a dir que els treballs de la Comissió no han estat exempts de dificultats, perquè partíem d'una comissió mixta, lligada als formalismes parlamentaris, als quals, potser, les diputades i diputats d'aquesta cambra estem acostumats, però que s'havia d'adaptar al ritme de les persones expertes –tot i que ja sabem que no els agrada aquest nom, però no en trobàvem un altre de més adequat–, que ens han aportat un ritme més fresc, més dinàmic, encara que no per això menys acadèmic o mancat de contingut, sinó tot al contrari, perquè personalment penso que ens hem enriquit mútuament, i potser els membres i les membres d'aquesta Comissió molt més que els professionals i les professionals, que potser han conegut una mica més aquesta casa per dintre. Aquestes dificultats inicials, però, ens van ajudar a un ritme de treball i discussió que ha fet possible aquest potser breu però clar i valuós Document.

Entrant de ple en el Document, destacaria una frase que recull el preàmbul d'aquest; ens diu: «Catalunya ha estat històricament un país d'acolliment.» Aquesta certesa és la que ens ha portat a aconseguir, precisament, aquest acord i la voluntat de desenvolupar conjuntament un model d'integració equilibrat entre el respecte a les diferents identitats culturals de les persones que vénen i l'acceptació del sistema de valors socials, culturals i democràtics que tenim a Catalunya per part d'aquestes.

És evident que el Document només ofereix uns principis bàsics perquè això sigui possible, però són principis elaborats amb rigor, debatuts de forma apassionada i responsable, i que hem volgut fer nostres malgrat totes les diferències que ens podien allunyar de l'acord. És per això que el preàmbul recull la normalitat del fet migratori al nostre país, sigui per les causes que sigui, però majoritàriament produït per causes econòmiques, tot reconeixent, també, el fet migratori com a centre de preocupació i debat social i polític a partir dels anys 90.

En les consideracions generals del Document, partim de la paradoxa que en un món on les finances es globalitzen, i els mercats, i la informació tendeix a circular lliurement, les persones són les que més dificultats de mobilitat tenim. És a partir d'aquesta constatació que es deriven les necessitats de lliure adscripció, de flexibilitat de moviment, de la fluïdesa dels corrents migratoris, per tal que les persones puguin triar lliurement el lloc de residència i puguin habitar i –com ens diu el propi Document– «construir el propi lloc».

S'evidencien, en aquest sentit, les dificultats que provoquen les limitacions competencials de Catalunya a l'hora de gestionar aquestes polítiques que ens ajudin a construir aquest lloc propi i comú; unes limitacions que el nostre Grup ja ha apuntat en repetides ocasions, i que avui no reiterarem, voluntàriament, per no enterbolir l'acord, però que haurem de tenir molt en compte a l'hora de desenvolupar i legislar sobre la base del Document.

En aquestes primeres consideracions del Document se'ns fa un repàs del perfil de les persones immigrants a Catalunya, tot mostrant allò que ja intuïem d'alguna manera: l'heterogeneïtat del que massa vegades considerem un sol col·lectiu –diversitat de procedències, cultures i llengües diferents, varietat de classes socials–; però també se'ns concreten els problemes més comuns, com podrien ser la concentració en determinades zones, normalment en emplaçaments pobres; persones amb poca capacitat econòmica i gran inestabilitat laboral, així com amb dificultats d'adaptació a alguns dels nostres hàbits. Possiblement, res que no sabéssim ja anteriorment, però s'assenen les premisses i es contextualitzen unes recomanacions generals que apunten que les persones immigrants tenen els mateixos drets i els mateixos deures que les que tenim la plena ciutadania simplement pel fet de compartir amb nosaltres la voluntat d'establir-se al nostre país.

I això, malgrat les dificultats competencials, malgrat els desacords, malgrat les dificultats legals que ens planteja alguna normativa, tenim la responsabilitat de fer-ho possible des d'aquesta cambra. Les recomanacions generals són les que ens interpellen més directament, als membres i les membres d'aquesta cambra; són precisament aquestes recomanacions les que poden fer possible la construcció d'una Catalunya plural i cohesionada socialment. En definitiva, s'estableixen les bases del futur de la societat catalana, que ens porta al compromís de consolidar una Catalunya en què càpiga la diferència, tot articulant un discurs integrador, ampli, plural i obert des de la nostra pròpia cultura, història, llengua i valors.

Amb aquestes recomanacions deixem de fer una política defensiva –defensiva de qui?, ens preguntariem d'alguna manera també nosaltres; però defensiva–, que és en la pràctica una política de rebuig, i passem a l'acció, una acció necessària per construir amb aquelles i aquells que consideràvem aliens. I aquí, segons recull el Document, hem de tenir capacitat d'oferir «als que arriben» –i hi afegiria també «a les que arriben»– i s'hi volen quedar unes perspectives d'assentament i d'inserció social interessants a més de les perspectives econòmiques. És a dir: ens queda molta feina per fer encara i a més a més es resum en una petita frase del Document.

Se'ns marquen unes polítiques i actuacions en matèria d'assentament, d'educació, de formació, de polítiques laborals, d'habitatge i urbanisme, de sanitat i serveis socials, que ens conformen un panorama que, en el proper període de sessions, que començarem després d'aquestes llargues vacances parlamentàries, ens hi haurem d'espavilar, i molt, si volem començar a concretar.

El que se'ns marca va molt més enllà del que venim dient, perquè s'omple de contingut la diversitat i la gestió d'aquesta. Ja no parlem de multiculturalitat i tolerància com a grans principis, sinó que comencem a caminar cap a l'exercici pràctic de posar en marxa un projecte cultural, econòmic, social i polític ben definit que doni cabuda a aquestes perspectives individuals i col·lectives que tant les persones autòctones com les persones novingudes tenim en el futur comú.

Ara, doncs, com deia anteriorment, ens hem de posar a treballar dur per aconseguir els objectius que marca el Document. Ens ofereixen accions en aspectes molt concrets que haurem de desenvolupar. A Catalunya –nosaltres ho hem dit també repetides vegades–, li cal una política nacional d'immigració, un acord social i polític a partir d'un tractament integral, integrador i no exclouent. Ara en tenim les bases i ja no tenim excuses; hem demostrat que poden consensuar sobre el paper, per tant, es tracta de mostrar a la societat catalana que aquest no és un document i prou, i que els debats que hem portat a terme no són inútils, que el consens no és una fallàcia, sinó que serem capaces i capaços de desplegar accions legislatives per desenvolupar polítiques institucionals, polítiques de govern, i que aquestes no es faran a una sola banda ni de forma partidista, sinó que es respectarà la base dels acords que proposa el Document, i avançarem de forma conjunta cap a la Catalunya del futur, una Catalunya que no serà igual socialment, econòmicament ni políticament, i que, de forma realista, sense demagògia i de forma solidària, haurem de preparar per al futur.

Sabem que el fet migratori és un fet normal, ho ha estat en el passat i ho serà en el futur. Les migracions no cessaran, poden augmentar o disminuir segons les èpoques, però no acabaran. Les persones migrants s'establiran en el nostre país, o a qualsevol altre d'Europa, o potser hi seran un temps i tornaran al país d'origen, però nosaltres tenim la responsabilitat de construir un país en què això sigui possible i que no només depengui de les necessitats del mercat de treball.

En els darrers anys, la immigració va deixar de ser invisible per passar a ser considerada un problema social. Avui el que aprovarem deixa enrere aquestes concepcions, perquè el que es pretén és obrir vies de diàleg i actuació que facin possible a les persones immigrants sentir-se membres de la nostra comunitat en igualtat de condicions i oportunitats.

Se'ns apunten algunes qüestions concretes a les quals haurem de donar sortida legislativa i executiva. Se'ns diu que cal fer una política àmplia, una política àmplia de concessió de visats; facilitar el reagrupament familiar, respectant la llibertat individual d'homes i dones en aquest reagrupament; considerar la figura del visat temporal, que les persones immigrants disposin dels drets socials bàsics; revisar els programes educatius, tot adaptant-los a la nova ciutadania i les seves necessitats; evitar la concentració excessiva d'alumnes de procedència estrangera en alguns centres escolars; evitar la precarietat laboral; obertura d'oficines d'informació i orientació en els països d'origen; facilitar l'accés a l'habitatge digne, que evitaria la creació de guetos; garantir l'accessibilitat a l'espai públic; garantir l'accés a la sanitat i els serveis socials, la col·laboració entre les diferents administracions; establiment d'una política de contingents i distribució de les persones immigrants entre les diferents comunitats autònomes; recursos econòmics per desenvolupar les polítiques de caràcter transversal.

I aquestes són, només, algunes de les línies que apunta el Document; línies que haurem, evidentment, de treballar de forma responsable.

Aquestes i algunes altres són les propostes que se'ns fan al Document, i en algunes tenim, evidentment, més facilitats per desenvolupar-les, perquè hi han acords més amplis, i en d'altres, al nostre entendre, tindrem dificultats per arribar a aquests acords. Però tot i així tenim la responsabilitat de fer-ho i tirar-ho endavant.

El Document estableix que el Pla interdepartamental d'immigració, dotat pressupostàriament i amb els instruments de control i participació necessaris, pot ser una bona eina per desenvolupar aquestes línies d'acció. Aquesta és una de les pautes més importants, perquè sense voler apuntar-nos medalles que no ens pertoquen, quan fa uns mesos vam defensar en aquesta cambra una moció sobre polítiques d'immigració que presentava el nostre Grup Parlamentari, ja comptàvem molts dels punts que ara se'ns plantegen, i, malgrat el consens que en aquella ocasió vam arribar, en una altra línia, que no aquesta, expressàvem crítiques per la manca de valentia a tirar endavant algunes mesures.

Recordo que els dèiem que esperàvem molt més del contingut que es donava a la paraula consens. I és per això que avui ens congratulem, molt especialment, del consens a què hem arribat. Ens congratulem, malgrat la prevenció que voldríem poder deixar de banda, perquè haurem de desenvolupar en polítiques acords que han estat difícils i que ho seguiran sent.

Fa un moment, els deia que hauríem de legislar i desenvolupar polítiques en base al Document, i nosaltres esperem que siguin coherents amb l'esperit que l'ha mogut, i que el mateix rigor científic i polític, a què ha estat objecte la discussió i la redacció del Document, sigui present en el futur legislador de la cambra.

El Parlament, com a institució representativa màxima de Catalunya, i, per tant, els grups parlamentaris que el composem tenim la responsabilitat de respectar els acords i desenvolupar en actuacions, pressupost i recursos les recomanacions que el Document recull, i que la societat catalana deixi de tenir la sensació que parlem molt i fem poc.

Jo no vull acabar sense agrair a les senyores Àngels Pasqual i Anna Cabré, així com al senyor Jordi Porta, Salvador Cardús, Andreu Claret, Manuel Delgado, Josep Maria Terricabras, Carles Navales, Joaquim Giol, Salvador Giner, José Luis Salido i Josep Ignasi Urenda –que, per cert, senyor president, és molt poc equilibrat a nivell de gènere, i això en som totes i tots responsables–, les seves aportacions enriquidores i imprescindibles per a l'elaboració de documents.

Espero, també, que precisament aquesta manca d'equilibri de gènere no hagi invisibilitzat encara més les dones immigrants que han estat, potser, les grans invisibilitzades del fet migratori, tot i que ho hem intentat, malgrat que potser haurem de pensar, senyor president..., és una proposta que li faig des d'aquesta tribuna: que als nostres correctors i correctores lingüístics se'ls pugui passar pautes, també, d'un llenguatge menys sexista que solem utilitzar els diputats i diputades d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'ihlustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el 15 de març de l'any 2000 el Parlament, aquest Parlament, decidia, sota el decisiu impuls del seu president, de Joan Rigol, crear una comissió d'estudi sobre les polítiques d'immigració a Catalunya. Quinze mesos després crec sincerament que hem assolit l'objectiu fonamental que ens vam marcar aleshores, en el sentit d'establir diferents criteris i bases d'utilitat per a la configuració d'una política d'immigració a Catalunya, dirigida a tots els àmbits polítics administratius, socioeconòmics, cívics i culturals del nostre país. Es tractava d'aprofundir en el diàleg i de tractar el fenomen de la immigració al marge dels legítims àmbits de confrontació política.

Al llarg de disset reunions hem anat configurant un document que no té, que no ha tingut, la voluntat d'establir cap programa polític d'actuació en matèria d'immigració, sinó que el que hem tractat de fer, i crec que ho hem aconseguit, és fer algunes consideracions generals d'algunes propostes que puguin ser assumides per la Generalitat de Catalunya i pels nostres ajuntaments, però també per la mateixa societat catalana i pels mitjans de comunicació.

Aquest és, senyores i senyors diputats, un document d'objectius, però també és un document de principis. El fet que avui pugui aprovar-se per consens per la unanimitat dels grups parlamentaris posa de manifest la ferma voluntat dels representants del poble de Catalunya de treballar en positiu per gestionar la immigració que arriba a casa nostra; una immigració que també contribueix a la construcció del nostre país des de la diversitat de cultures, de llengües, de colors de pell o de religions.

Senyor president, el nostre Grup Parlamentari no vol fer avui un discurs partidista. Els treballs d'elaboració d'aquest Document han estat presidits per la voluntat de construir un món millor per la ferma convicció de tots i totes, diputats i no diputats, que és possible construir una societat més justa i que Catalunya no pot ni vol renunciar a dissenyar les seves polítiques d'integració dels immigrants al marge de la realitat social.

D'aquest Document podem extreure diferents conclusions, però ja li dic, senyor president, que nosaltres no aprofitarem el ressò mediàtic de l'aprovació d'aquest Document per fer avui les nostres propostes partidàries. A partir d'aquest Document, el Parlament de Catalunya, el Govern de la Generalitat, els ajuntaments, també, els mitjans de comunicació, hauran de treballar –haurem de treballar– amb propostes que puguin fer efectiu el contingut d'aquest Document.

Fa pocs dies el síndic de Greuges es felicitava per la diligència de la Delegació del Govern pel que fa a la gestió dels papers dels immigrants tancats a diferents esglésies de Barcelona, però reclamava, també, polítiques que potenciïn la integració social dels immigrants. Ara, s'ha dit, disposem d'una nova legislació a nivell

d'Estat, i el nostre Govern, el Govern de Catalunya, té plenes competències en els àmbits que més afecten les persones immigrades: sanitat, benestar social, habitatge, ensenyament, cultura, infància, joventut, formació ocupacional i sensibilització social.

Tenim com a base aquest Document, senyores i senyors diputats, caldrà que tots fem pedagogia. Hem d'aconseguir, també, que la nostra societat, que els ciutadans i ciutadanes, els que tots nosaltres representem, vegin en el fenomen de la immigració una oportunitat no només econòmica, sinó també social, fonamentalment social d'enriquir-nos com a poble.

Sens dubte les aportacions i els coneixements del grup de persones que han treballat en l'elaboració d'aquest Document, la senyora Cabré, la senyora Pasqual, el senyor Cardús, el senyor Claret, el senyor Delgado, el senyor Giner, el senyor Giol, el senyor Navales, el senyor Porta, el senyor Salido, el senyor Terricabras i el senyor Urenda, així com la tasca que aquestes persones han realitzat conjuntament amb els diputats i diputades de tots els grups parlamentaris –i no citaré els portaveus perquè els puc assegurar que tots els diputats integrants d'aquesta Comissió han fet aportacions valuoses en aquest Document, en els darrers quinze mesos–, dic que tota aquesta tasca comuna contribuirà a construir, sense cap tipus de dubte, un país amb futur que assumeixi els reptes que avui planteja la immigració.

Amb la confiança, senyores i senyors diputats, que continuarem treballant cadascú des del seu àmbit per fomentar l'acolliment, el diàleg i la integració de les persones immigrades amb l'objectiu que la convivència a Catalunya sigui exemple de civisme i de responsabilitat, deixi'm, també, senyor president, que agraeixi la tasca que han portat a terme el lletrat, el senyor Pitarch, i també les gestores parlamentàries, les senyores Carne Alonso, primer, i, després, la senyora Dolors Balagué, sense les quals dubto molt que aquesta Comissió hagués acabat els seus treballs amb la mateixa celeritat i eficàcia.

Acabo, per tant, senyor president, agraint també la tasca que com a president de la Comissió ha desenvolupat el senyor Rafael Hinojosa; no ha estat fàcil, sens dubte, la seva feina, i nosaltres també volem reconèixer avui la seva dedicació a aquesta Comissió i, també, el seu paper moderador.

Per tant, senyor president, nosaltres ja anunciem que donarem suport a la resolució, i agraeixo sincerament la tasca que tots els diputats, que tots els experts hem desenvolupat conjuntament al llarg d'aquests mesos.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'ihlustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president... Senyores i senyors diputats, començo enviant una salutació molt cordial als experts, encara que no vulguin ser anomenats d'aquesta manera, que

han participat en els debats i posterior redacció del Document sobre immigració que avui aprovarà aquesta cambra. És una salutació que vull dir que és, també, un reconeixement públic per la contribució positiva que han fet durant aquests mesos. Les disset reunions de la Comissió han estat una mena de seminari intensiu, i crec que puc dir, en nom de tots, que hem après molt durant aquest temps.

També em sembla just reconèixer la contribució del lletrat, que, com s'ha dit, més enllà de limitar-se a complir amb la seva obligació, ha volgut intervenir positivament en el resultat final del text, i la contribució d'altres persones, com el mateix president de la Comissió, amb qui hem tingut algunes petites discrepàncies.

M'hauria agradat, igualment, poder incloure en aquesta salutació alguns homes i dones d'origen estranger, que crec que haurien pogut participar també en les discussions, en tant que autèntics experts –ells, sí– en la matèria que ens ocupava. En qualsevol cas, però, l'important d'aquest treball és que ha creat un precedent de col·laboració institucional entre diputats i diputades i professionals de prestigi amb un resultat –com ja s'ha dit– més que acceptable, i ha estat un precedent de feina ben feta, i que consti que crec que ens ha permès comprovar que, contràriament a allò que predicava el famós eslògan, el que veiem també és que hi ha feina ben feta que sí que pot tenir fronteres, i és que, per molta mundialització que hi hagi, vivim en un món ple de fronteres i d'exclusions de tota mena.

Per això el Document insisteix que la immigració hauria de ser l'expressió de la lliure voluntat de les persones i dels pobles, tant en els llocs de partida com en els d'arribada. Ens convenia, i ens convé encara, fer tot el possible per eliminar fronteres interiors, aquelles fronteres fruit dels prejudicis que tots els éssers humans tenim al cervell i que ens impedeixen ben sovint acceptar l'altre, tal com és, i relacionar-nos-hi amb normalitat, i això ens passa igual als qui acollim com als qui són acollits. Per això el text que aprovarem ens recorda literalment que en la immigració hi ha una qüestió de ritmes, crec que és un element importantíssim. Les persones que arriben a un lloc, i s'hi volen quedar, necessiten un temps per encaixar-hi. «Als immigrants, cal donar-los temps», diu el Document, «i cal, també, donar temps als ja instal·lats perquè s'adaptin a les noves situacions.»

En definitiva, davant de canvis importants tots necessitem temps. Això no vol dir de cap manera que no haguem d'actuar; en algun camp concret pots fer fins i tot ja hem tardat massa, ja hem arribat tard. Calia redactar un document que des del consens, i la relativa moderació a què el consens sabem que obliga, resultés agosarat en el to, en el llenguatge, també, i en les propostes concretes.

I, en algun sentit, el to general i algunes afirmacions no deixen de ser originals en aquesta seu parlamentària. Per exemple, quan s'afirma que la rigidesa i el tancament de fronteres estimulen els fluxos forçats i les estades resistents, o que les institucions han de proporcionar a tots els que volen viure aquí i que accepten les normes bàsiques el dret a quedar-s'hi i el dret a la ciu-

tadania. També diu el Document que és a tothom que cal fer participar en el projecte col·lectiu, i no només als qui són pobres i estrangers; crec que és també un element importantíssim. Altres sectors en situació privilegiada són, generalment, menys propensos a aquesta participació en el projecte col·lectiu, ja que la seva posició social els pot permetre de prescindir-ne i de fer prevaler els seus interessos particulars.

En la percepció popular i mediàtica d'un augment que a vegades es podria percebre com excessiu del nombre d'estrangers, hi té molt a veure el país d'origen i l'estrat social dels nousvinguts, i també, com diu el text, la concentració en algunes poblacions i alguns barris, juntament amb el fet de la seva major visibilitat. Però, si bé és cert que una bona part de les persones immigrades coincideixen a ser pobres, el Document ens recorda que no podem ignorar de cap manera que tenen característiques diverses quant a costums, idees, formació i religió, no són un bloc monolític, i que la diversitat és sempre una riquesa del patrimoni cultural d'una societat, però cal gestionar-la per evitar que en comptes d'esdevenir una riquesa es converteixi en motiu d'inseguretat i de conflicte.

Estem contents, senyors diputats i senyores diputades, que avui s'aprovi un document que diu literalment que la diversitat de procedències és només un dels elements d'heterogeneïtat de la societat catalana, composta per una gran varietat de col·lectius, amb diferents característiques i diferents interessos, que constitueixen tot un entramat en contínua transformació, travessat per desigualtats socioeconòmiques i de gènere molt marcades.

També volem ressaltar l'afirmació del mateix Document que l'acceptació de les diversitats dels nousvinguts no ha d'anul·lar el respecte a la diversitat interna de la societat on arriben, ans al contrari. En aquest sentit, i tant en un cas com en l'altre, és molt important distingir entre expressions de diferència, que cal respectar –ho diu el Document–, i manifestacions de desigualtat, que han de ser superades, sense oblidar mai que ser immigrant no és una categoria permanent, sinó transitòria, qüestió que resulta clau si volem entendre processos anteriors de dins i de fora de les nostres fronteres i si de debò volem entendre el món tal com és en l'actualitat.

Podem dir certament que el text que avui pensem aprovar en forma de resolució ha obviat també algunes qüestions que podrien semblar fonamentals i a les quals s'ha referit ja algun altre grup parlamentari. No es tractava probablement d'entrar en totes i cadascuna de les propostes possibles amb criteris d'exhaustivitat. El Document, entenem que fa propostes ben concretes pel que fa a polítiques i actuacions, fins i tot forçant, en algun moment al límit, el sostre competencial o entrant de ple en competències que podrien ser considerades estatals. Algunes d'aquestes indicacions, com ara la figura del visat temporal per venir només a buscar feina, sempre que hi hagi algun amfitrió que garanteixi l'acolliment, o bé el suggeriment que desaparegui la figura del permís de treball, com passa ja en altres països i s'ha provat amb molt d'èxit, són suggeriments «novedosos» en el nostre país que caldrà traslladar probablement al Govern central perquè els prengui en consideració si vol millorar la gestió de les polítiques d'assentament i d'integració.

Però hauria estat un greu error caure, al nostre parer, en el parany de redactar un document exclusivament normativista. El text de la Comissió havia d'anar més enllà, introduir elements nous en el terreny de les idees i del llenguatge. No es pot dir racista, per exemple, a tot aquell que rebutja la presència d'estrangers, perquè sovint qui més ho rebutja és precisament qui més s'hi relaciona o qui està més a prop d'algun conflicte, i, en canvi, qui passa a vegades per ser més permissiu és justament aquell que no conviu amb cap estranger, ni a l'escala, ni al barri, ni a la feina. Per això el text insisteix: pressuposar que hi ha rebuig és una posició negativa, pressuposar que hi ha respecte i acceptació a vegades és ingenu i sovint hipòcrita. Ambdues actituds dificulten la convivència, que té una dinàmica feta d'acords i de conflictes.

I, amb el seu permís, recullo, senyors diputats i senyores diputades, aquesta mateixa idea del mateix Document, per introduir un element que pot resultar més polèmic, però que malgrat tot crec que és fonamental. De la mateixa manera que en el text la Comissió d'Estudi reconeix explícitament que no es pot obviar el conflicte, cal que reconeguem que no és suficient redactar documents de consens: cal fer alguna cosa més, en seu parlamentària i fora del Parlament.

Alguns dels problemes que planteja l'arribada d'immigració estrangera a Catalunya ho són i ho poden ser més en el futur en la mesura que hem anat debilitant l'estat del benestar; aquesta és una qüestió clau. L'estem deixant molt prim, molt dèbil, i no només per als immigrants, sinó per al conjunt de la població. I el que és més perillós és que hi ha una autèntica croada ideològica per justificar una part del desmantellament d'allò que més podia contribuir a construir una societat més equitativa.

Ens confondríem molt si marxéssim d'aquí convençuts que el consens en la redacció d'un text com el que aprovarem significava la renúncia de cap grup parlamentari a continuar plantejant noves propostes de caire social, o en la línia d'assignar més recursos als ajuntaments perquè duguin a terme amb més eficàcia les polítiques d'integració local, que ja les estan duent a terme i amb un gran cost econòmic, polític i social. I seria també un greu error, al meu entendre, deixar de plantejar un model alternatiu de gran abast per a la recuperació dels barris més degradats de Catalunya, aquells barris on la convivència s'hi fa prou difícil, no tant perquè els seus habitants vinguin d'origens diversos, sinó perquè les condicions de vida de moltes persones no són dignes d'un país que es diu modern i que vol ser motor d'Europa. Ens equivocariem també si no proposéssim canvis profunds en la concepció del que han de ser les polítiques sanitàries o escolars, i les prioritats a l'hora d'apropar aquests serveis al ciutadà per fomentar l'accés en igualtat de condicions per a tothom, o l'aposta necessària pel transport públic i de qualitat.

Queda clar que en democràcia calen moments de consens, i aquest Document en pot ser una prova, però calen també moments de dissens, i els uns no són possibles sense els altres. Ens alegrem que el consens, fins i tot més enllà dels grups d'aquesta cambra, hagi donat

el seu fruit en aquest Document, però no podem renunciar a anar més enllà i a exigir a qui té l'obligació de governar que adopti mesures concretes en polítiques actives d'integració en els barris, a les escoles, als serveis públics en general.

El text toca aspectes clau que no s'han destacat suficientment, com ara que alguns elements característics de la nostra societat –ho cito literalment– «poden dificultar molt l'articulació social, ben al marge de la immigració; les desigualtats econòmiques i socials, l'atur, l'urbanisme especulatiu, els abusos de poder». Ho diu el Document que avui aprovarem. El nostre Grup ha fet, en aquest sentit, diverses propostes alternatives, i presenta cada any esmenes als pressupostos de la Generalitat en aquesta mateixa línia; per tant, passem, sense solució de continuïtat, del consens al dissens –veritable essència, d'altra banda, de la democràcia–, no fos cas que el Govern s'adormís en els llorers i no fos cas que el famós oasi en què molts creuen viure no fos altra cosa que un miratge i que acabéssim acomodant-nos a la vida en un desert estèril.

Nosaltres apostem perquè Catalunya sigui, com diu el Document, un país capaç d'oferir unes perspectives individuals i col·lectives, d'assentament i d'inserció social interessants; un país ben articulat socialment i que té un projecte cultural i polític, obert i plural; un país que potencii de debò l'educació i la formació de totes les persones sense elitismes, vinguin d'on vinguin, i per als seus descendents. Nosaltres apostem per millorar la qualitat de vida per a tothom, amb independència de l'origen de cada persona, i això només és possible si es promou a fons l'estat del benestar i no s'abandona cada persona a la seva sort i, a vegades, a la seva dissort.

Aquest és el nostre model de desenvolupament, perquè ens sembla el model més progressista. Esperem que el Document que aprovarem no caigui en sac trencat ni sigui un més de la llarga llista de textos engendrats en aquesta cambra i oblidats després pel Govern de la Generalitat. Aquest Parlament ha aprovat diverses resolucions sobre estrangeria durant la present legislatura; en recordo alguns punts concrets: obligant, per exemple, a desplegar la Llei d'estrangeria en els aspectes que són competència de la Generalitat i elaborar un marc normatiu d'aplicació consensuat; un altre aspecte, instants el Govern a coordinar-se amb els ens locals per realitzar polítiques d'integració i dotar-los de recursos, tenint en compte el paper crucials dels ajuntaments en la integració; una altra resolució, reclamant la creació d'un fons estatal per reforçar els processos d'integració i de cohesió social, que es destinaria a les comunitats autònomes en funció del percentatge d'immigració.

No ens podem quedar només amb la idea del consens –ho deia fa un moment–, però tampoc oblidar aquest consens. La Comissió, el Parlament, han fet molta feina, i és responsabilitat de tots i de totes que el treball i l'esforç no resultin estèrils. Per part del nostre Grup no faltarà tota la col·laboració necessària i indispensable, però també tota la crítica que calgui a l'acció i, sobretot, a l'omissió –quan n'hi ha– del Govern de la Generalitat.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, votarem favorablement aquest Document i esperem, com hem dit, que sigui un bon precedent de cara a futurs treballs d'aquesta cambra amb experts de fora de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, companys de la Comissió que avui ens acompanyeu, com s'ha dit ja, aquesta és una comissió que va començar la seva anadura fa un any, un any i escaig. Va ser, realment, una idea i una proposta del president de la cambra, el senyor Rigol, que volia fer dues coses: un experiment, creant –perquè el Reglament ho permet– una comissió mixta, i l'altra, estudiar un tema, que era un tema i és un tema importantíssim per al nostre país, que és la immigració. L'experiment –d'altra banda, no fet enlloc; no hi ha cap parlament que hagi fet una comissió mixta, en la qual ciutadans no-diputats entrin a debatre en el si d'una comissió i arribar a un document– no ha estat un experiment gens fàcil, però realment molt enriquidor, enriquidor perquè nosaltres, els diputats, hem après molt de les persones que no volen que els diguem «experts»..., i tenen raó, perquè experts, experts d'immigració, ho serem a base de passar anys i experiència, però nosaltres els hem dit «experts», els hem dit «ciutadans no-diputats», els hem dit «persones que estan entre nosaltres»..., els hem dit diferents coses, però sobretot els hem dit i els hem considerat veritables amics, veritables persones que venien a ajudar-nos amb la seva saviesa, amb la seva professionalitat i que ho han fet d'una manera molt entregada, que jo agrairé dintre d'un moment.

La Comissió, senyor president, ha tingut vacil·lacions. Vam començar que no sabem ben bé com orientar la Comissió per assolir aquell objectiu que aquesta cambra ens havia marcat: fer un estudi que fos útil per a les administracions i per als ciutadans que treballen en el món de la immigració. Vam començar fent compareixences –va comparèixer el Govern, a través de la consellera de Benestar Social, la senyora Irene Rigau; vam invitar les centrals sindicals majoritàries, Comissions Obreres i UGT; van venir les associacions municipalistes, Federació Catalana de Municipis i Associació; va venir la Unió de Pagesos...–, però mentre fèiem les compareixences els mateixos experts i nosaltres, els diputats, vèiem que ens mancava el debat intern, que és el que apassionava més els membres de la Comissió. Estava bé prendre nota de les experiències dels altres, però el que hi havia realment eren ganes de debatre entre nosaltres com s'havia d'enfocar el tema de la immigració.

Ara, avui, venim aquí, senyores i senyors diputats, a donar comptes d'aquesta feina, aquesta feina feta. Ja s'ha dit –i s'ha dit per diverses persones que han intervingut– que aquest és un document de consens, i els documents de consens no omplen de satisfacció a tothom, però els documents de consens..., i avui, senyor Àlex Masllorens, és un dia per parlar de consens, jo avui estic content perquè parlem de consens, ja parlarem dels altres temes, si volem, però avui és un dia en el qual crec que hem de reafirmar que hem estat capaços, des de diferents punts de vista, des de diferents posicionaments polítics, hem estat capaços d'arribar a un document gens negligible, un bon document que pot i ha de ser punt de referència a partir d'ara. I això és el valor que té, que ens hem posat d'acord.

Haig de dir que és una llàstima que les actes no estiguin impreses, perquè quan vam deixar de fer compareixences i vam iniciar el debat intern de la Comissió, les aportacions dels experts van estar aportacions d'una gran vàlua. Si algú té la capacitat i les ganes de recórrer a les actes i llegir-les, veuran que hi han aportacions de gran calat, de gran calat ideològic, de gran aclariment, grans línies d'actuació de cara al futur; ha quedat més riquesa fora del Document que, quasi, la que hem incorporat al Document. Val la pena mirar les actes, hi han grans aportacions.

I és en aquest sentit que jo deia abans que els hem d'agrair als no-diputats de la Comissió aquestes aportacions. És el moment d'agrair a tots els que han col·laborat en la Comissió, que és la missió que jo tinc avui fonamentalment..., és d'agrair a la senyora Àngels Pasqual, al senyor Jordi Porta, al senyor Delgado, a la senyora Anna Cabré, al senyor Claret, al senyor Terrabras, al senyor Giol, al senyor Navales..., tots –al senyor Urenda–, tots els que han estat mencionats, que avui alguns d'ells no ens poden acompanyar, però que estic segur que estaran amatents i que preguntaran com ha anat el debat, perquè tots se senten participants d'aquest Document.

Aquesta vegada, senyor president, jo tinc l'obligació de fer un agraïment molt especial al lletrat de la Comissió: el senyor Ismael Pitarch és coautor del Document, que no és habitual; ell va fer una recollida del marc jurídic de la situació dels immigrants aquí, a l'Estat espanyol, i va ser després també..., va rebre després..., defensant els seus posicionaments, però acceptant les modificacions que es van fer en aquest primer capítol del marc legislatiu. És, per tant, un agraïment especial al senyor Pitarch.

També, com s'ha dit, a la senyora Carme Alonso i, fonamentalment, a la senyora Dolors Balagué, que ens ha acompanyat durant aquest temps en la Comissió. També hauria d'incentivar l'agraïment a la senyora Àngels Pasqual i al senyor Jordi Porta, perquè ells, d'entre els experts, han estat a qui vam encarregar poder redactar els diferents documents que hem anat destrossant en la Comissió; des d'un primer, que vam destrossar de seguida, fins als altres que hem anat modificant i modificant i modificant fins que hem arribat al que vostès tenen avui.

Haig de dir, també, que demano disculpes, des de la Presidència, per si alguna vegada no he estat prou dúctil, o he estat excessivament dur en el tall d'alguns debats, o he donat per debatut un tema quan algú encara tenia ganes de continuar debatent. Els haig de confessar que la meua inquietud era arribar on hem arribat avui, a un document de consens, sense cap vot particular i sense cap votació en la Comissió. Això ho hem aconseguit, i probablement ha fet que en algunes ocasions, des de la Presidència, fos una mica tallant. Per tant, els demano disculpes.

Deixin-me dir un parell de coses sobre el Document, que se n'han dit moltes. En el Document, com he dit, falten coses, i coses que no hem aprofundit i sabem per què no hi hem aprofundit. Parlem de drets i deures dels immigrants, però no ens hi hem volgut recrear, en el tema; ho mencionem, sabem de què parlem. No hem volgut anar a un llistat de normes per governar, no hem volgut entrar en la política administrativa, ni en la política del dia a dia, no ho hem fet perquè creiem que hi han altres instruments –com ja s'ha mencionat, el Pla interdepartamental d'immigració– i perquè no era la nostra intenció entrar en la política concreta de cada moment.

Hi han dos temes que són dues obvietats que porta el Document, que les hem posat en el Document, però que per mi són bàsiques, essencials, cronològicament les més importants, que són la política laboral i la política d'habitatge. Si vostès llegeixen la política laboral, el paràgraf que li dediquem és d'absoluta obvietat. Què diem? Diem: escolti'm, un immigrant, quan arriba al país, el que ha de tenir és una ocupació amb les mateixes condicions que qualsevol autòcton, d'acord amb la llei i d'acord amb els convenis del sector. Això, qualsevol oient..., fins i tot això no és notícia periodística, però això és essencial, perquè si no hi ha un mínim de renda aquest immigrant ho passarà molt malament, si no té un contracte laboral que el protegeixi de les màfies i de l'explotació d'algun dit empresari... –i dic «dit» perquè un empresari que explota un immigrant no és un empresari; els empresaris de debò volen tenir-los contractats, amb tots els drets i amb tots els deures, com qualsevol autòcton–, si no té, dic, aquesta renda garantida no parlem d'integració, no parlem de cohesió, perquè no es pot integrar ni cohesionar una persona que no té un mitjà de vida per a ell i la seva família.

El mateix tema sobre l'habitatge. L'habitatge..., diem que cal que els immigrants, com els autòctons, puguin tenir un habitatge digne –això ho remarquem–, i és que cronològicament, com dic, és vital. Si vostès arriben a un país que no és el seu, i no tenen una feina adequada, i han de viure en una habitació amb tres, quatre, cinc, sis, set persones alienes, a vegades, a la seva pròpia família..., no els parlin després que aprenguin la llengua del país que han arribat, no els parlin que sigui una persona respectuosa amb res, no els parlin d'integració, perquè estarien fent un acte de cinisme.

Per tant, aquestes dues qüestions que nosaltres diem en el Document, crec que són fonamentals, és el missatge fonamental per a la nostra societat catalana, per als nostres governants, tant de política local com comarcal, com de la Generalitat.

Del Document, els en voldria recomanar dues coses. La primera, que se'l llegeixin, perquè el primer que han de fer els diputats i diputades és llegir aquest Document; la segona qüestió és que llegeixin la darrera pàgina, el darrer paràgraf, és un paràgraf del qual em sento especialment satisfet, perquè és el paràgraf que dóna esperança, que confia en la nostra societat: com que sempre ha estat, Catalunya, un país d'acollida, aquest paràgraf ens dóna l'esperança que ho continuarem sent, que la immigració no és un problema, sinó que la immigració pot i ha de ser una font d'enteniment i de riquesa per al país que acull aquestes persones.

I finalment, senyor president, per acabar, crec que tots els diputats –crec que ha sigut el senyor Sirera que ho deia–, crec que *tots* els diputats i els membres de la Comissió no-diputats haurem de fer molta pedagogia, molta pedagogia entre els nostres ciutadans, perquè una cosa és el Document aquest..., i altres documents –aquest, importantíssim; els altres, també–; però una cosa és això –aquest debat, a certs nivells– i una altra cosa és la vida diària dels nostres ciutadans en contacte amb els immigrants. Vostès segur que han fet xerrades sobre immigració i segur que arran d'aquest debat en faran més..., doncs, vostès comprendran, amb diàleg amb la gent dels barris, de les associacions que els invitin a parlar..., veuran que no és tan fàcil que la nostra societat accepti i entengui que l'immigrant no és el seu adversari, sinó que pot i ha de ser una persona més, un company més de barri, d'escala, de societat, d'associació, etcètera. Per tant, haurem de fer molta pedagogia. I deixem per a un altre dia les dissidències, que efectivament hi són, i deixem per a un altre dia les reivindicacions de competències, que efectivament nosaltres continuarem demanant, i la invocació de l'article 150.2 de la Constitució, que sí que està en el Document, i les seves possibilitats de col·laboració, amb competències que no sent estrictament de la Generalitat poden ser-ho en el futur. Avui, dic, és un dia de consens.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, crec que en aquesta línia espero poder veure el panell de les votacions tot de color verd a favor d'aquest Document.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyores i senyors diputats, la Junta de Portaveus em va encarregar que fos el que trametés la felicitació i l'agraïment a les diverses persones que han treballat en aquesta Comissió, començant, en primer lloc, per les senyores i els senyors diputats que hi han participat; de debò, rebin en nom de la Junta de Portaveus el nostre agraïment i la felicitació per la tasca feta. Voldria, si més no, posar-hi els noms concrets de la representació institucional de les senyores i els senyors diputats en aquesta Comissió: el nom del senyor Rafael Hinojosa, que n'és el president, que n'ha sigut el president; la senyora Pilar Malla, com a vicepresidenta, i el senyor Daniel Sirera, com a secretari.

Després, al llarg de les intervencions, hi ha hagut també, repetides vegades, l'agraïment als experts que hi

han participat. Tot i que sigui reiteratiu, jo sí que voldria d'una manera institucional dir els noms de tots ells: la senyora Anna Cabré, el senyor Salvador Cardús, el senyor Andreu Claret, el senyor Manuel Delgado, el senyor Salvador Giner, el senyor Joaquim Giol, el senyor Carles Navales, la senyora Àngels Pasqual, el senyor Jordi Porta, el senyor José Luis Salido, el senyor Josep Maria Terricabras i el senyor Josep Ignasi Urenda.

La unanimitat previsible en aquesta votació correspon a la importància del tema que hem sotmès a aquest debat. El nostre Parlament no només votarà afirmativament això, sinó que ha d'assumir el compromís de la divulgació dels continguts d'aquest Document, perquè vostès saben que el repte que ens proposàvem era el d'elaborar, amb la unanimitat de tots els grups, aquells criteris polítics que han d'influir en les polítiques que després se'n desprenguin. I cal dir que el Parlament de Catalunya, en aquest sentit, els ha assolit, aquest acord i aquesta unanimitat...; ens fa una crida a incitar la capacitat d'integració de la nostra societat, de la societat catalana, i fa una crida que tots els nous ninguets s'hi integrin, a aquesta societat; ens demana, a les administracions, polítiques sectorials en aquest sentit; demana a la societat actituds constructives i positives, i demana responsabilitat als mitjans de comunicació.

Jo crec, si em permeten, que aquest Document és un exemple que el Parlament de Catalunya treballa. Crec que nosaltres, com a institució, lògicament, tenim un marc, un marc que és l'estatutari i que és el constitucional, que ens dóna unes certes limitacions; també crec que fins i tot el Reglament ens pot donar unes certes disfuncionalitats, i sobre això crec que és possible la crítica i l'autocrítica. Però crec que tots els senyors diputats i totes les senyores diputades hem de respondre davant d'aquesta situació amb un sentit d'estima de nosaltres mateixos i de la nostra pròpia tasca, perquè Catalunya té, com a Parlament, el nostre i, per tant, en aquest sentit, crec que és exigible que tots i cadascun de nosaltres, malgrat totes aquestes limitacions, no caiguem en la caricatura d'aquestes limitacions, i que ningú de nosaltres pugui caure en una desqualificació excessivament global del treball que dignament fan els cent trenta-cinc diputats d'aquesta cambra.

És en aquest sentit que aquest Document té la dimensió de l'esforç que fem tots plegats d'intentar bellugar-nos en el marc en què estem i fins i tot d'intentar superar-lo. És per això que felicito tots els membres de la Comissió i felicito tots els experts que ens han ajudat en aquest sentit.

Moltes gràcies.

Passem, per tant, ara, a la votació del text següent. «Considerat el Document de la Comissió d'Estudis sobre la Política d'Immigració a Catalunya, la Mesa i la Junta de Portaveus unànimement acorden de portar a la consideració del Ple la següent proposta de resolució: el Parlament aprova el Document de la Comissió d'Estudi sobre la Política d'Immigració a Catalunya.»

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Projecte de llei d'arxius i de documents de Catalunya (tram. 200-00023/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei d'arxius i de documents de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Cultura, el senyor Jordi Vilajoana.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, Catalunya és un dels països que des de més antic va disposar d'una organització sobre els seus documents i arxius. Després dels registres de la cancelleria vaticana, els registres catalans es compten entre els més antics d'Europa. En els arxius de Catalunya es conserven més del 50% de totes les butlles pontificies escrites sobre paper que han perdurat fins als nostres dies, butlles datades amb anterioritat al segle XI, quan va començar a redactar-se en pergamí.

També en aquesta mateixa línia cal remarcar que Catalunya és, després de França, tot i salvant les grans diferències dels seus respectius territoris, el país d'Europa que conserva més documents, més de sis mil, anteriors a l'any 1000; el 5% dels arxius de Catalunya disposen d'algun document d'abans d'aquesta data. Són, aquests, dos exemples d'aquesta secular tradició en la gestió dels documents i arxius al nostre país que serveixen per adonar-nos que, en presentar una nova llei d'arxius i de documents, continuem regulant un sector que en l'actualitat és dels més dinàmics i en evolució constant per adaptar-se als reptes que la societat actual proposa.

Els arxius de Catalunya apleguen avui més de 350 quilòmetres de documents i són gestionats per més de 800 professionals. Els arxius antigament tenien la seva raó de ser només pel valor jurídic o de prova dels drets i disposicions que contenien els documents que aplegaven; per aquest motiu, els arxius eren secrets, és a dir, no eren accessibles sinó al seu titular. Després es va potenciar el valor històric dels documents, l'interès de l'arxiu radicava en el tipus d'investigació històrica que s'hi pogués realitzar i, per tant, estaven orientats amb preferència cap a l'investigador historiador. En l'actualitat, la integració de tots els valors documentals —els valors jurídic, fiscal, econòmic, històric, informatiu, etcètera— són cada dia més la base des d'on es fonamenta la gestió documental dels nostres arxius; ara els arxius són, i han de ser-ho encara més, oberts a qualsevol persona interessada en la informació que els pugui proporcionar, és a dir, oberts cada dia més a tota la societat.

Quan el mes d'abril de 1985 el Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat de tots els grups parlamentaris l'actual Llei d'arxius, aquesta esdevenia el primer instrument regulador d'un sector que tradicionalment havia estat mancat de normativa específica. Cal fer notar aquí que encara avui l'Estat espanyol no té una llei específica d'arxius i només compta amb un reglament que és de l'any 1901, i que, en tot cas, ha suplert aquesta mancança amb la Ley del patrimonio histórico

español, també de l'any 1985. A les comunitats autònomes, la Llei d'arxius de Catalunya, que després de l'andalusa va ser la segona d'aprovar-se, ha estat —i encara ho és— un bon referent i model per al desenvolupament normatiu en l'àmbit dels arxius d'altres comunitats.

La Llei d'arxius de 1985 desenvolupa les competències que en matèria de patrimoni documental i arxius atorga l'Estatut d'autonomia a la Generalitat de Catalunya. Els objectius que en el moment de la seva redacció es fixava al text legal eren incidir en la conservació, en la descripció i en la difusió del patrimoni documental de Catalunya per a corregir, així, la poca incidència que, en general, fins aleshores havia tingut en aquest àmbit l'Administració de l'Estat.

En els anys de vigència de la Llei d'arxius constatem com el país ha evolucionat institucionalment i com s'ha dotat d'organismes i d'infraestructures culturals fins aleshores quasi inexistent. Durant aquests anys, s'han creat moltes institucions o centres d'arxius al país gràcies fonamentalment a les actuacions desplegades tant pel Govern de la Generalitat de Catalunya com per l'Administració local. La Generalitat de Catalunya ha creat els arxius centrals dels seus departaments i organismes —cada departament i organisme autònom de la Generalitat de la Generalitat disposa d'un arxiu central administratiu—; ha rebut el traspàs de la gestió dels arxius històrics provincials de Tarragona, Lleida, Girona i el dipòsit de Cervera; ha desplegat ja gairebé per tot el territori la xarxa d'arxius històrics comarcals, i ha creat i potenciat l'Arxiu Històric Nacional de Catalunya, una de les principals infraestructures arxivístiques del país, amb funcions d'abast nacional.

Paral·lelament, altres administracions, particularment l'Administració local, han fet també un esforç important i decidit amb la creació o endegament d'arxius en els seus corresponents àmbits territorials i de competència. Les administracions públiques han adquirit ja plena consciència de la importància de la gestió documental i de la correcta organització dels seus arxius com a element bàsic de la gestió administrativa, dels serveis que presten als ciutadans i de la conservació i utilització social del seu patrimoni documental i arxius. Les administracions ja han assumit que l'arxiu és primordialment un òrgan més de la seva pròpia organització administrativa, però que al mateix temps esdevé també un component essencial dins dels diversos serveis culturals que s'ofereixen als ciutadans.

Observem com l'aplicació de la mateixa Llei i l'evolució institucional a què abans fèiem referència ha comportat una transformació important del panorama arxivístic català, que es detecta, en primer lloc, en la implantació d'una política catalana sobre patrimoni documental, a partir sobretot de l'aprovació de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català, Llei que es concep com a marc de referència de les diverses normes sectorials d'ordenació del patrimoni cultural —els documents i els arxius hi són contemplats com a part substantiva dins del patrimoni cultural del país—; en segon lloc, en la renovació radical del món dels arxius a Catalunya, fonamentada essencialment en les noves concepcions que en aquests darrers anys

s'han establert a nivell internacional tant en les àrees que abraça la professió com en les funcions que han d'assolir els arxius en l'actualitat; en tercer lloc, els canvis tecnològics que incideixen de manera constant en l'anomenada «societat de la informació» generen noves necessitats i, junt amb elles, han dut a redefinir el paper de l'arxivística i dels seus professionals, els arxivers, cap a concepcions més en la línia globalitzadora dels processos documentals i d'arxiu. És per aquest motiu que en l'actualitat, dins dels sistemes integrats de gestió dels documents, l'arxiver ha esdevingut el responsable de la gestió documental de cada organització i, en conseqüència, gestor del coneixement.

Les necessitats de la mateixa Administració, així com les demandes provinents de la societat, del món de la investigació i dels mateixos professionals dels arxius, van avalar la redacció d'un nou text legal que, reconeixent les principals aportacions de la Llei de 1985, l'havien d'enriquir i enquadrar en el marc jurídic més adequat a la realitat actual.

El procés d'elaboració del Projecte de Llei d'arxius i documents ha estat llarg i laboriós, i ha estat així perquè des del Departament de Cultura hi ha hagut la voluntat de cercar en tot moment la participació i el consens del major nombre d'agents implicats en l'àmbit dels arxius: les associacions professionals —l'Associació d'Arxivers de Catalunya i l'Associació d'Arxivers Eclesiàstics de Catalunya—, les associacions municipalistes —és a dir, l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya— i els especialistes i gestors de l'Administració, que, en aportar visions des de diferents perspectives, han fet del text legislatiu que avui presentem un instrument progressista i participatiu que assegura donar resposta a les necessitats dels ciutadans.

Ja en el procés de tramitació parlamentària, el Projecte de Llei ha estat acollit amb molt d'interès per part de tots els grups parlamentaris, com ho demostra el fet de les moltes esmenes presentades, més de tres-centes, en la línia de millorar, matisar o perfilar aspectes i conceptes que enriqueixen el text legal. En aquest sentit, voldria destacar el gran esforç i les hores esmerçades per tots els grups parlamentaris a transaccionar i cercar el consens que cal en una llei d'aquestes característiques, i la gran quantitat d'esmenes que han estat retirades en el treball de la Comissió a la vista de la coherència interna del Projecte.

S'ha assolit, doncs, un text consensuat i, per tant, ens n'hem de felicitar. Això només és explicable des del gran sentit de responsabilitat d'aquesta cambra envers la cultura. Els títols corresponents al dret d'accés a la documentació i a la participació de totes les institucions en la gestió dels arxius de caràcter territorial són, potser, els que per la seva significació i transcendència al conjunt de la societat han estat els més debatuts, però, per això mateix, són els que ara disposen d'un major grau de consens; garantia, doncs, que aquesta participació i consens aconseguits són directament proporcionals al benefici que els ciutadans han de rebre d'una bona gestió dels documents i dels arxius que els apleguen.

La nova Llei preveu que la documentació tant pública com privada, sigui quina sigui la seva antiguitat i sigui quin sigui el seu suport, compleixi les funcions i els objectius que interessin a la societat. Els documents són una font d'informació, molts d'ells integren o passaran a integrar el patrimoni documental de Catalunya, i, amb aquesta qualitat, constitueixen la memòria del nostre país.

La Llei entén que molts documents acrediten drets i deures dels ciutadans i de les administracions públiques, i és per això que tenen un paper rellevant en les seves relacions. Igualment, la Llei considera que per a les administracions públiques la gestió correcta dels seus documents és essencial, tant per a la seva seguretat jurídica com per actuar amb eficàcia de manera transparent i amb obertura democràtica a la participació ciutadana.

En les seves grans línies, aquesta Llei d'arxius i documents contempla: primer, fixar el conjunt de definicions legals i la terminologia tècnica que abasta la totalitat de la documentació de Catalunya, de manera que d'ara endavant restin ben establerts els conceptes que determinaran les polítiques de protecció i el marc normatiu aplicable. En segon lloc, estableix el règim jurídic aplicable als documents públics i als documents privats. En tercer lloc, reconeix i potencia les actuacions de les diferents administracions catalanes en matèria de patrimoni documental i d'arxius, tot respectant la competència superior que correspon a la Generalitat de Catalunya; constitueix un dels seus objectius la incorporació de les diferents administracions públiques perquè es responsabilitzin i col·laborin en les tasques de protecció i difusió del patrimoni documental de Catalunya. Quart: regula els diferents arxius i la xarxa territorial d'arxius de Catalunya, fent especial referència als arxius de les administracions autonòmica i local. Cinquè: estableix la normativa tècnica bàsica i comuna de tots els arxius del país. I sisè: reconeix el dret d'accés als arxius i als documents públics en tant que dret personal, amb independència de nacionalitat, condició o funció, i que només es pot denegar en funció de les limitacions establertes legalment.

Una de les principals aportacions que planteja la Llei és l'estructuració del sistema català d'arxius, tant com a element objectiu com subjectiu d'actuació. El sistema garanteix la correcta gestió del patrimoni documental en el sentit més ampli, tot preveient la creació d'un conjunt d'organismes –el Consell Nacional d'Arxius i la Comissió Nacional d'Accés, Avaluació i Tria de la Documentació– destinats a dirigir i vetllar la seva eficàcia organització, preservació i accessibilitat.

La Llei té per objecte primordial preservar els valors de la documentació de Catalunya tant pública com privada per posar aquests valors al servei dels interessos generals, establir els drets i deures dels qui en són titulars i també els dels ciutadans en relació amb l'esmentada documentació.

En definitiva, un text legal que creiem tècnicament avançat, que serà referent d'altres desenvolupaments normatius i del qual ens sentim satisfets que pugui ser aprovat per consens, perquè ens reafirma en la convic-

ció que ajudem a donar un bon pas endavant en el sector, i el que és més important, en benefici d'una societat cada dia més evolucionada.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. Passem ara al debat de les esmenes i de les transaccions que s'hi hagin pogut fer. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Volia començar per anunciar –que no sigui que després m'ho deixi– que no queda cap esmena per part del nostre Grup, és a dir, o bé s'han transaccionat, o bé aquelles que queden, doncs, cal considerar-les com a retirades en aquests moments.

Dit això, perquè –ja ho he dit–, si no, hi havia el perill que m'ho deixés, vull fer la valoració del nostre Grup respecte a la Llei que anirem a aprovar, una llei que té un precedent, la de l'any 85.

En aquell moment ja es va donar un pas important en el sentit del que estava en els objectius d'aquella Llei, que era l'objectiu de conservar, inventariar i difondre el patrimoni documental. Bàsicament, insisteixo en això perquè hi ha una variació important amb el que és les característiques de la nova Llei d'arxius. L'antiga Llei, bàsicament, orientava cap a tot el tractament de la documentació que en podríem dir «històrica», el patrimoni documental. Avui, passats els anys, aquesta és una concepció antiga que no respon a l'actual realitat, i calia respondre a l'actual realitat, calia respondre a la necessitat d'unes institucions que generen molta documentació –la mateixa Generalitat de Catalunya, com a institució, en els seus diferents vessants; els ens locals, que atenen un volum de documentació molt important–, i que cal racionalitzar i, per tant, doncs, integrar. Una de les necessitats de les necessitats bàsiques és la d'establir uns criteris comuns, un sistema integrat de gestió, i estendre aquests criteris a tota classe de documentació, tant a la documentació viva o activa com a la que se'n diu semiactiva o inactiva o històrica, que els criteris sigui justament els mateixos, i cal adaptar aquests criteris als diferents suports que avui poden donar lloc a la documentació, perquè aquí també l'element tecnològic ha fet variar, i molt, el tractament de la documentació.

Per tant, unes institucions que generen molta documentació; una necessitat, la de dotar-nos d'uns criteris comuns; una exigència, la del servei a la ciutadania, el fet que es garanteixi el dret d'accés a la documentació, per tant, doncs, l'èmfasi en la transparència de la mateixa Administració a garantir aquest dret d'accés, amb les limitacions que per salvaguardar altres garanties, com és el dret a la intimitat, per exemple, s'estableixen, i finalment, també, unes previsions a llarg termini. Sabem –així ho diu la Llei– que el patrimoni documental contribueix a preservar la memòria històrica de Catalunya, i, en aquest sentit, cal ser extremadament curosos en la seva salvaguarda.

A partir d'aquests principis s'ha configurat aquesta Llei. Jo voldria subratllar el canvi que significa en la concepció de la gestió dels arxius, un canvi que segurament en alguns llocs ja s'estava fent, practicant, ja s'estava realitzant a la pràctica, però segurament en altres llocs no es feia. Això implica un canvi en mentalitat, en funcions, en concepcions –deia– de la gestió dels arxius, per una banda, dels qui la realitzen, dels arxivers i les arxiveres, que no només..., alguns d'ells acostumats a gestionar només documentació històrica i que ara han de pensar des d'aquesta visió més global de tractament de tota la documentació: i, per altra banda, de les mateixes institucions, que hauran d'organitzar els seus arxius a partir d'unes pautes que, per cert, donarà el Departament de Cultura. I això, també cal que les institucions es mentalitzin, les mateixes institucions de la Generalitat, per exemple, eh?: és el Departament de Cultura qui estarà donant les directrius, el qui manarà els diferents departaments en matèria d'arxius, i, per tant, Governació, Presidència, Benestar Social, etcètera, ho hauran de fer com ho diu el Departament de Cultura, i això implica també, doncs, un determinat canvi en les relacions entre departaments que val la pena subratllar.

Això, si ho deia per a l'Administració de la Generalitat, també és evident en les administracions locals, algunes de les quals, doncs, han de millorar, i molt, la gestió de la seva documentació.

Deia abans, el senyor conseller, que la tramitació d'aquesta Llei ha sigut laboriosa. Efectivament, ho ha sigut. El nostre Grup havia presentat 96 esmenes, si no m'he descomptat, no ve d'una més o d'una menys, però avui no en queda cap sobre la taula, i això ha implicat, doncs, molts esforços per part de tothom, molta negociació; hem fet la transacció de moltes esmenes per poder arribar al consens. I penso que cal destacar-ho –no seré l'única, evidentment, que ho farà, ja no he estat l'única que ho ha fet.

Això ha implicat, també, algunes renúncies, evidentment, és a dir, hi han alguns aspectes de la Llei que he de dir que no ens satisfan plenament. Per exemple, hem retirat les esmenes que feien referència a la inspecció, que nosaltres pensàvem que havia de tenir un paper i una entitat més important del que li atorga la Llei, que finalment queda com un aspecte, com un servei adscrit al Departament de Cultura. Nosaltres pensàvem que calia donar més valor a la inspecció, no tant com a instrument sancionador, sinó com un element que contribuís a aquesta modificació en la concepció i l'organització en la gestió arxivística. Les hem retirat, però també vull dir que haguérem volgut una altra cosa.

Ens neguitejava –i això ha sigut el que ha generat més discussió, més transaccions, més estona– tota la situació dels arxius comarcals; ens neguitejava que segons com quedés la Llei aquests arxius comarcals, a partir de la seva adscripció als consells comarcals, quedessin com uns arxius de segona categoria, si la Generalitat, d'alguna manera, es desfeia d'ells per transferir aquesta gestió als consells comarcals.

Finalment, s'ha quedat en un tipus de situació que crec que és satisfactòria, encara que pot tenir els seus més i els seus menys, que és que la titularitat queda clar que

és de la Generalitat, el personal que dirigeix, coordina els arxius és personal dependent de la Generalitat, la gestió és dels consells comarcals. En tot cas, també, diguéssim, hem discutit molt i seria..., i aquí ja venien les concepcions de cada grup parlamentari respecte al paper dels consells comarcals, de les comarques, dels arxius comarcals, sobre les característiques d'aquests arxius. I entenem que és positiu que s'hagi arribat a una flexibilitat en la gestió dels diferents arxius i poder establir convenis amb altres institucions, els ajuntaments en concret; considerem que és positiu que s'hagi arribat, també, a entendre que hi pot haver diferents seus de l'arxiu comarcal, responent a raons demogràfiques i de necessitats de servei; no és el mateix la situació del Baix Llobregat, posem per cas, que la d'una comarca d'interior amb poca població i densitat demogràfica, i això no només per qüestió de densitat demogràfica, sinó també a partir del tipus de situacions diferents que genera la documentació. El fet que això s'hagi recollit, entenem que és positiu.

És positiva, també, la mateixa concepció de la Llei respecte a tot el que fa referència a la gestió d'arxius i documentació. I ja he destacat abans el fet que es garanteix el dret d'accés, és un dels elements que passa a ser molt important en aquesta Llei, i ho volem assenyalar, però també voldríem subratllar, per part del nostre Grup, que no n'hi ha prou amb garantir el dret d'accés; per poder-lo garantir efectivament, cal la bona organització i cal els recursos materials i humans per poder fer efectiu aquest dret d'accés, perquè, si no, el tindrem sobre el paper però després, a la pràctica, no es podrà dur a terme.

He dit que la tramitació de la Llei ha sigut laboriosa. Jo no volia deixar d'esmentar aquí Mariona Corominas, que com a presidenta –ja expresidenta– de l'Associació d'Arxivers de Catalunya ha mantingut un contacte constant amb els diferents ponents, llegia i rellegia els diferents textos que hem anat generant –que han sigut molts, la veritat–, i feia sempre puntualitzacions, amb nous suggeriments, amb una gran minuciositat i persistència, cal dir-ho, i també, això, cal subratllar que ens ha ajudat, i molt, i, per tant, jo volia subratllar-ho, perquè els ponents hem comptat, en aquest sentit, amb un suport molt important. I justament, també volia agrair el fet que ens hagi fet arribar, als diferents ponents, un document que li havien regalat, a ella, els arxivers quan va acomiadar-se com a presidenta de l'Associació i que recull justament en el seu títol... –que és justament aquest d'aquí; li vull agrair perquè ens els ha donat per compartir–, recull en el seu títol aquella laboriositat que ja n'hem fet referència, quan, en clau humorística, en clau d'humor, se'ns diu aquí: *Esborrany quasi definitiu però encara modificable de l'avantprojecte previ a la redacció de la proposta preliminar per a una hipotètica i tal vegada possible llei d'arxius i documents de Catalunya*.

Doncs, bé, ja no tenim una hipotètica llei d'arxius, ara, en pocs minuts, aprovarem la Llei d'arxius i de documents de Catalunya. Com a membre –i torno a la clau d'humor, perquè consti, en tot cas, per després, quan es transcriguin les intervencions– d'aquesta «Comissió d'Arroplegats i Desvagats per a Pasmó de Nacions i

Enveja de Roïns», que hem sigut els membres de la Comissió segons aquest esborrany, com a membre d'aquesta comissió, vull donar les gràcies als altres ponents, perquè ha sigut, la veritat, un plaer poder treballar de la manera que ho hem fet, no cal dir res més; també als serveis de la cambra, i gràcies, també, als diferents arxivers, que no han estat anomenats individualment més que a través de la presidenta de l'Associació, de l'expresidenta de l'Associació, que ens han ajudat, també, individualment i col·lectivament, a dur endavant aquesta tasca.

Podem congratular-nos, doncs, de l'aprovació d'aquesta Llei, i que ho puguem fer per unanimitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat el senyor Joan Surroca.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, les biblioteques, com els arxius, deia Borges, «són la memòria de la humanitat. Una memòria infame, ha dit Shaw. Però amb ella erigirem un esdevenidor que s'assembla, ni que sigui una mica, a la nostra esperança.»

Les recents deplorables guerres dels Balcans han demostrat que els objectius predilectes dels projectils són les biblioteques i els arxius. Assassinant la memòria d'un poble, s'assassina també la seva esperança. Gràcies a la memòria col·lectiva que els arxius ens proporcionen, ens mantenim fidels i obstinats –i jo diria i subratllaria «obstinats»– en la construcció d'un projecte nacional per a Catalunya, per a aquesta nació que volem culta, responsable i solidària. No és estrany, doncs, que el Projecte de Llei d'arxius i documents s'hagi convertit per als ponents en una veritable obsessió per obtenir uns bons resultats. Reconec públicament que fins i tot aquesta passada nit he somniat aquest Projecte d'arxius.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi ens varem proposar aconseguir una llei amb dues característiques bàsiques: una llei moderna i una llei flexible.

Agraeixo l'esperit de diàleg i la voluntat d'entesa que han demostrat les companyes i companys de ponència –la senyora Flora Sanabra, el senyor Francesc Vendrell, el senyor Josep Bargalló, la senyora Dolors Comas d'Argemir– i el suport tècnic, extraordinàriament valuós, jo diria que exquisit, del lletrat senyor Joan Vintró, i l'eficiència de la senyora Mercè Vallejo. A totes i a tots, els expresso el meu reconeixement i estima.

El resultat de la Ponència no hauria estat pas el mateix sense la participació activa, professional i entusiasta de les arxiveres i els arxivers, que molts d'ells ens acompanyen avui i em complau saludar-los, especialment la

senyora Mariona Corominas, fins ara presidenta de l'Associació, companya d'aquesta casa també, i també ja saludo el nou president de l'Associació, en Joan Boadas, que, per seguir la tradició, ja és el quart president que surt de les comarques gironines.

Amb l'arribada de la democràcia, va florir una generació de bons professionals que ha posat les bases d'un nou concepte d'arxius, ben preparats, gens buròcrates, tal com ha de ser, i units; han estat per a aquesta Ponència un constant estímul, un repte per aprovar una llei especialment tècnica que sigui digna del treball diari d'un col·lectiu que ens honora.

El text inicial del Projecte de Llei estava tan lluny del que desitjàvem el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi..., que havia presentat una esmena a la totalitat, esmena que va ser retirada davant la promesa del Grup que dona suport al Govern d'arribar a una llei d'ampli consens. Seria injust silenciar que aquesta promesa s'ha acomplert. S'ha acomplert efectivament i, a mi, m'agradaria que això no fos una flor d'aquestes..., i prou –una flor no fa estiu–, que continuéssim en matèria cultural, amb aquesta entesa que ha de ser a favor de la cultura.

El Grup que represento va redactar un centenar d'esmenes al Projecte de llei. Les tres-centes esmenes i escaig, a més, que se sumen a tots els grups parlamentaris, donen idea de la distància que existia entre el text inicial i el text que es volia. Si, malgrat tot, s'ha arribat a un acord, ja indica el grau de disponibilitat de tots plegats per trobar fórmules enginyoses, per redactar articles propis de microcirurgia i, en definitiva, per satisfer les pretensions d'uns i altres, a fi d'aconseguir una llei que tingui una esperança de vida plausible.

No és la llei que el Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi volia, però és una llei que s'ajusta prou als nostres dos objectius irrenunciabls: flexibilitat i modernitat. Una llei flexible per a no encotillar excessivament ni titularitats ni gestions ni demarcacions. Una llei que permeti adaptacions i amb portes obertes vers noves realitats, ara imprevisibles en aquest món canviant. Una llei que faciliti el principi de subsidiarietat, que reforci el territori, les gestions compartides i la suma de voluntats institucionals, segons les realitats territorials.

Sense possibilitats de fer ara un comentari a les millores introduïdes en el text, remarcuem les que fan referència als arxius comarcals. Són arxius existents que no es poden obviar, però aquesta Llei quedarà aprovada deixant possibles gestions compartides –un paper més important per part dels municipis caps de comarca–, i ens ha interessat defensar el que pensem que ha de ser el paper bàsic dels arxius comarcals: ens prestadors de suport als arxius locals del seu territori.

No podem deixar de considerar que Socialistes - Ciutadans pel Canvi partíem d'un model territorial alternatiu, però, entre les esmenes admeses i les transaccionades..., permeten aprovar una llei amb garanties. Així, per dir solament uns exemples, els mínims que s'exigeixen als ajuntaments són realistes i raonables. S'ha admès que el director o directora dels arxius que formen part dels sistemes d'arxiu de Catalunya siguin persones amb titulació universitària superior. Hi ha un

mínim d'horari setmanal de servei públic i s'estableix la possibilitat d'accedir als programes anuals de suport tècnic i econòmic. Es remarca, per una part, la presència de les entitats municipalistes en el Consell Nacional d'Arxius i en la Comissió Nacional d'Accés, Avaluació i Tria de la Documentació i es preveu, sense dir-ho explícitament, el servei de suport que podran prestar uns arxius caps de les futures vegueries.

Un text flexible, però també modern i equiparable als textos dels països més avançats en la matèria; ha millorat de manera radical el referent a l'accés. Sense oblidar els drets que poden limitar-lo, com s'ha dit, el dret a la propietat intel·lectual, dret a la intimitat, entre altres; s'ha seguit el principi de la generositat i del dret a la informació. Creiem que s'ha aconseguit el punt dolç que es troba entre la creixent valoració ciutadana del dret a la intimitat i l'exigència d'augmentar els nivells de transparència en les administracions públiques i el perfeccionament dels mecanismes de control democràtic.

Una de les qüestions més debatudes del Projecte de Llei que avui es presenta és, precisament, no establir cap divisió entre els arxius històrics i administratius. Felicitem-nos, perquè presentem un text que està avalat per les noves concepcions de l'arxivística. No podem establir una separació radical entre els documents que generem avui i els històrics: formen part d'una única gestió i d'un mateix seguiment i atenció. L'arxivística no és equiparable a la pura història, la seva cobertura és més àmplia. Fariem mal fet, però, si la despullessim amb un cop de pèndol del vessant més humà que conté tot document, si prescindíssim de les dones i homes que els han generat, de les dones i homes que avui els traduïm amb llenguatge d'ara, però amb el sentit i amb les emocions de sempre.

La Llei que avui aprovem contempla els arxius des d'una perspectiva de transversalitat. Els ponents d'aquesta Llei varem dubtar si ubicar la responsabilitat de la Llei dins del Departament de Cultura. És, en tot cas, una qüestió discutible, però és cert que amb el temps el pòsit de les millors documentacions esdevenen testimonis de la cultura d'un país i d'una època. La gestió dels arxius és d'una notable transversalitat, però el que quedarà finalment parlarà dels nostres temps, de les nostres prioritats, de les nostres inquietuds, de les nostres dificultats i de les nostres esperances.

Potser fa uns anys ens pensàvem que arribaríem a dominar l'arxivística a partir de la informàtica. L'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació, certament, han modernitzat els arxius i ens faciliten arxivar amb altre tipus de suport, però poques coses ens emocionen més que palpar l'objecte original: res pot substituir la màgia que ens envaeix quan entrem amb veritable comunió amb l'esperit dels autors de determinats documents històrics. L'emoció que retransmet el que és autèntic no l'ofereix ni la còpia, perquè li falta ànima, ni determinats suports que estan mancats de les vibracions que irradia allò elaborat directament per la mà d'un ésser humà. Celebrem la tècnica, que ens facilita la vida i el treball, congratulem-nos que aquesta Llei tingui en compte la pluralitat de fons, però no oblidem mai que tots llegats hem d'estar compromesos

envers el que de més sublim té la persona humana enfront de la fredor de la màquina. Saramago ens ho deixa escrit de manera inequívoca: «Mai una llàgrima empastifà un *e-mail*.»

Mai, doncs, podem arxivar, estudiar i difondre un document sense intentar reproduir, ara i aquí, les alegries que l'originaren. Mai podem oblidar el compromís per evitar als nostres coetanis les penalitats i els sofriments que descobrim en analitzar determinats documents. Tant de bo, a darrere de cada document, sapiguem veure-hi una interpellació. Qui hagi visitat l'exposició «Èxodes», de Salgado –que també són documents–, que en aquests moments es pot veure a Barcelona, sabrà perfectament de què parlo. És aleshores quan els arxius adquireixen la seva singular rellevància. Que la nova llei d'arxius i documents ens hi ajudi.

Senyor president, si m'ho permet, manifestaré, des d'aquesta privilegiada tribuna, una doble satisfacció. La primera és la que té tot ponent després d'haver participat en una bona llei: poder venir dient que no hi ha cap esmena pendent, que s'ha transaccionat bé. La segona és perquè l'atzar afortunat, aquest atzar que tan sovint em premia, ha volgut que un fet tan remarcable esdevingui un 27 de juny, el meu aniversari (*aplaudiments*), és a dir, la mateixa data que fa uns anys –pocs, naturalment (*rialles*)– vaig entrar a formar part d'aquest curiós grup dels humans, al qual he intentat i intento servir amb l'honradesa que els grans m'educaren, encara que sense l'encert que el llarg aprenentatge, l'intent, faria preveure.

Per celebrar tan magnífica coincidència, em permeto la llicència d'invitar a celebrar-ho a les senyores diputades, als senyors diputats, al personal de la casa que amb la millor professionalitat han facilitat les tasques parlamentàries, als representants dels mitjans de comunicació i als convidats que ens honoren amb la seva presència en un dia tan assenyalat. I desitjo que aquest detall d'amistat envers les seves persones em faci perdonar els meus excessos quan el meu incontrolat apassionament en defensa de la cultura, des d'aquesta mateixa tribuna, previsiblement –dic que previsiblement– hagi ofès algú.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Surroca. La celebració... Senyor Surroca, la celebració és emotiva i simbòlica, entenc. (*Remor de veus.*) Gràcies, senyor Surroca.

En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat, senyor Josep Bargalló. (*Remor de veus.*) Si us plau... Silenci, si us plau. (*Pausa.*) Senyor Bargalló, té la paraula.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un hom per a mantenir el nivell de llenguatge d'aquest debat, un hom, ara, està esmaperdut, completament. No sé a què convidar-los! (*Rialles.*) Però, bé, en tot cas, ho

tinc molt fàcil: com a regidor de l'Ajuntament de Torredembarra, aquest estiu poden anar a la platja, que està molt bé, i seran benvinguts. (*Rialles.*) Cosa que ja fa algun altre diputat aquí present, que ens obsequia amb la seva vinguda.

El to del debat, en aquest moment, és el producte –jo crec– de la satisfacció a què els membres de la Ponència hem arribat després d'un procés llarg i complex, perquè, com s'ha dit aquí, començàvem amb més de tres-centes esmenes. El Grup d'Esquerra Republicana n'havia presentat, si ara no m'erro, cent onze, i era el que n'havia presentat més.

Una llei que neix amb aquesta quantitat d'esmenes era una llei que podia preveure's complicada, podia preveure's, fins i tot, amb un final lluny de la unanimitat. Ha estat complicada perquè ens hem reunit molt, hem debatut molt. Hem fet moltes transaccions, les hem estripat, n'hem fet de noves. Hem anat endavant, hem anat enrere. Hem molestat els professionals, hem molestat la gent del Departament, hem molestat els serveis de la cambra. Encara ahir, a la tarda, anàvem amunt i avall, via les noves tecnologies, fent les últimes transaccions, però avui podem dir que hem arribat aquí a un acord total sobre el text.

Per això, senyor president, li anuncio que el Grup d'Esquerra Republicana retira totes les esmenes vives, és a dir, aquelles que no són producte d'una transacció en el procés d'avui, i no presenta, per tant, cap esmena a la seva votació.

El vicepresident primer

D'acord.

El Sr. Bargalló Valls

Aquest resultat final és el producte, deia, d'aquest debat, d'aquest debat aprofundit, d'aquesta voluntat de transacció, però també és, sens dubte, el producte de la consciència per part de tots, de tothom. Que estem parlant d'una cosa que és molt important, que no ha de tenir ideologia, però sí que és fonamental per dos motius: primer, per a la preservació del passat, però, segon, també, per a l'asseveració del futur.

Perquè una de les coses que preocupava més el nostre Grup en el començament d'aquest debat era el perill que teníem, des de les administracions, de pensar només en la visió administrativa dels documents, és a dir, pensar només en el document com a cosa de gestió i no pensar en el que el nostre Grup creia que era més important, que era en el document com a garantia del ciutadà i la ciutadana, com a garantia de la ciutadania, és a dir, el document com un dret de la ciutadania.

En el primer esborrany, en el primer projecte, el nostre Grup creia que s'accentuava molt la part administrativa del plantejament. En canvi, creiem que avui arriba aquí un document molt equilibrat, un document en què es parla dels deures de les administracions davant de la documentació, però que es parla, també, dels drets de la ciutadania davant de l'Administració. L'exemple que podem posar paradigmàtic d'això és l'article de l'accés en la seva redacció inicial que començava parlant de

limitacions i que en la seva redacció actual comença parlant dels drets. Certament acaba dient –si ho volem, si ho volen– el mateix, però el plantejament de sortida, de sortir parlant del dret de la ciutadania a l'accés, per després parlar d'aquelles limitacions que garanteixen la preservació, també, de drets de terceres persones o de drets de les administracions és un plantejament radicalment diferent i que el nostre Grup satisfà especialment.

La resta de ponents sap que el nostre Grup en el tema de l'accés ha insistit, ha reinsistit, ha presentat textos, contratextos i, també, un dels articles més controvertits, abans-d'ahir mateix presentava una última formulació que és, a grans trets, la que acabarà sent recollida.

L'altre punt de batalla, l'altre cavall de batalla central ha estat el tema de l'organització territorial. En certs moments també els companys i les companyes de la Ponència m'han sentit dir que, clar, que ens acabàvem encarregant, en els debats de la Ponència de la Llei d'arxius i documents, de la discussió de l'organització territorial del país final, i que també era un pes excessiu per a les nostres mateixes espatlles acabar discutint que si comarques, que si províncies, que si vegueries, que si regions, quan aquesta cambra no ho té clar, quan el mateix país en si no ho té clar. Hem trobat solucions efectives, en certs moments solucions jo diria que una mica futuristes, que no sé si tècnicament és el que han de fer les lleis, parlar de futurs, però aquesta Llei ho fa. Cap inconvenient, si m'ho permeten –entre parèntesi, amb nota a peu de pàgina i amb un cos més petit, posats a fer–, posats a fer una llei que ens diu què passarà en el futur si és que arriba a haver-hi algun dia vegueries, no hauria estat malament que també ens hagués dit què passarà en el futur si algun dia arriben a desaparèixer les diputacions. Perquè, des del punt de vista de la dificultat que arribin les vegueries, però la Llei en parla, el nostre Grup, que, com vostès saben, té una estimació tan gran a les diputacions que voldria que desapareguessin ara mateix, doncs, li sap una mica de greu que en aquest futurible tampoc no preveiem què passarà amb els arxius de les diputacions aquell dia que retorni la democràcia territorial en el nostre país i ens traiem alguna de les rèmores de passats oblidables, com poden ser les diputacions.

El nostre Grup, que en aquest sentit és un grup que creu que la comarca és un element natural del nostre país i cultural i històric i geogràfic, no ha tingut cap inconvenient a establir una organització comarcal, però sí que ha estat obert al debat amb d'altres grups que tenien dubtes sobre aquests plantejaments per trobar solucions flexibles com les que s'han trobat i que li satisfan profundament més enllà d'aquesta nota marginal que volíem deixar aquí.

De fet, arxius i documents són, com s'ha dit en intervencions anteriors, elements substancials de la preservació de la memòria, de la preservació de la història, de la preservació dels fets i, també, documents consubstancials de la realitat administrativa d'un país, del dia a dia administratiu d'un país. En aquest sentit era interessant que la Llei establís la interrelació entre la diversa documentació, la que ha acabat essent qualificada d'activa, semiactiva, inactiva o històrica, i que situés en un únic sistema de gestió tota aquesta documentació, que

posés les garanties per al seu manteniment, posés les garanties per a la seva consulta i que, a la vegada, situés Catalunya a l'avançada d'Europa pel que fa a aquests conceptes.

Nosaltres tenim un país amb molt bons i excel·lents professionals de l'arxivística i documentalistes. Tenim un país que per circumstàncies històriques molt diverses i molt conegudes té una especial cura a mantenir la memòria del passat, un país que en aquest sentit, tot i que s'han fet algunes accions per part d'administracions molt diverses lamentables, un país que sap i vol mantenir la memòria, el que potser ens faltava era travar-ho, lligar-ho. No és que la Llei del 85, en aquest sentit, fos ineficax; però sí que estava plantejada des d'uns conceptes més protohistòrics, més historicistes, més antics. Per això avui el nostre Grup està satisfet del text final a què s'ha arribat. Segurament no és –aquí s'ha dit– el text complet que hauríem fet, sí que no hi ha cap punt del text que no ens satisfaci en el sentit que hi puguem mostrar postures contràries; a tots i a cadascun dels seus apartats hi estem d'acord amb més o amb menys ímpetu, èmfasi o grau de satisfacció.

El treball al qual hem arribat no ha estat producte només de la voluntat de la Ponència, de la facilitat dels membres de la Ponència, de vegades, de jugar amb el lèxic, amb la semàntica o amb la sintaxi i a través d'aquests jocs, amb semàntica o amb sintaxi, trobar acords que semblaven que inicialment no eren possibles. No ha estat només això, i aquí sí que he de remarcar el treball de tots els membres de la Ponència, del senyor Joan Surroca, que la Llei no l'ha deixat dormir, no només ahir –no només ahir–; del senyor Francesc Vendrell; de la senyora Dolors Comas d'Argemir, i, especialment, de la senyora Flora Sanabra –dic «especialment» perquè ha estat l'encarregada de fer anar les transaccions amunt i avall i de mantenir un contacte més directe amb membres del Departament de Cultura amb qui estaven treballant de manera paral·lela–; els serveis de la cambra; el senyor Joan Vintró, la senyora Mercè Vallejo, perquè com a lletrat i com a personal del Servei de Gestió Parlamentària han hagut de fer si més no una feina molt complexa de reescriptura constant de la Llei. Recordo el dia que ens vam aturar i vam dir: «Escolta, però, si us plau, posem-nos un rere l'altre tot el que hem estat fent fins ara perquè ja no sabem realment què ens queda, què no ens queda i on estem.» Per sort el Departament de Cultura, amb el qual hem estat més directament, almenys des del nostre Grup, conversant, discutint, debatent, parlant, a vegades, d'aspectes jurídics, a vegades, d'aspectes filològics, sempre d'arxius, com el senyor Raimon Carrasco, el senyor Francesc Olivé, amb l'assessor d'arxivers de Catalunya, evidentment s'ha dit tothom i vull dir tothom, en especial la seva expresidenta, la Mariona Corominas.

Jo aquesta nit he dormit, els ho confesso públicament, no em sap greu; però sí que en entrar al Parlament m'he trobat la Mariona i li he dit: «No, més textos sobre la Llei no.» I no era per donar-nos més textos sobre la Llei, simplement ja era per obsequiar-nos, com ha dit la diputada Comas d'Argemir, amb aquest pamflet humorístic; però, en tot cas, sí que, diguem-ne, la sensació aquesta d'immersió en la Llei l'hem tinguda tots.

Les nostres 111 esmenes eren, en bona part, esmenes de l'Associació d'Arxivers; d'altres, de grups d'arxivers comarcals que ens ho havien fet arribar; d'altres, de la sectorial mateixa d'Esquerra Republicana, de Cultura, que també ens havia fet arribar un informe, i –aquí no em consta tampoc– des d'Esquerra Republicana agrair públicament, perquè així consti, el treball d'un advocat especialista, militant del partit, que ens ha arribat profundament com el senyor Josep Cruanyes que ha estat també fins a l'últim moment –fins a l'últim moment– participant en tot aquest ampli debat que s'ha anat desenvolupant al voltant de la Llei.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Hem pogut saber, comprovar que el món dels arxius i el món dels documents és un món amb molta passió per la gent que hi viu i el viu cada dia, segurament amb una passió no tant patològica com la que descriu Umberto Eco a *El nom de la rosa*, però déu n'hi do pel que fa a la seva persistència i a la seva insistència.

I, des d'Esquerra Republicana, l'últim que podem dir, no només que votarem entusiàsticament el Projecte de llei, la ja Llei, a partir d'aquests moments, quan s'hagi fet la votació, perquè fins i tot a nivell personal la satisfacció ens importa, sinó que el que podem dir és, amb paraules dels mateixos arxivers, *finis coronat opus*. Doncs així sigui des del laïcisme.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió té la... *(Veu de fons.)* Molt bé. És veritat, en la seqüència hi havia un torn en contra que, lògicament, no és en contra; per tant, passem al Grup Popular amb l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a aquestes alçades jo més que del debat diria de les intervencions, em sembla que ja està gairebé tot dit, i jo no em voldria repetir, i potser era bo que el president se saltés el torn i així m'estalviava haver de parlar, haver de parlar en aquest moment. Amb la voluntat de no repetir potser farem un enfocament diferent, no?

Diu el preàmbul del Projecte de llei –de la Llei d'aquí a uns moments–, del Projecte que avui aprovarem que: «Les necessitats de l'Administració i les demandes provinents de la societat, del món de la investigació i dels mateixos professionals dels arxius exigeixen l'aprovació d'un nou text legal que, tot reconeixent les aportacions principals de la Llei precedent, l'enriqueixi i creï un marc jurídic adequat a la realitat actual.»

Cito aquest tros del preàmbul per dir dues coses. Era necessària una nova llei d'arxius perquè afortunadament el món evoluciona, la pròpia experiència en fer les coses ens les fa fer d'una altra manera. La necessitat d'una nova llei no vol dir que l'anterior fos dolenta, que l'anterior tingués defectes, és gràcies a l'anterior que avui es pot fer una nova llei, com –ho suposo– d'aquí a quinze, deu o vint anys, quan una nova llei d'arxius i documents digui en el seu preàmbul que unes noves

demandes requereixen una nova llei, no voldrà dir que la que avui estem aprovant sigui dolenta, sinó que voldrà dir, simplement, que hem fet un pas més.

Voldria dir només que gràcies al fet que avui aprovem una nova llei hem fet un pas important en el camí d'ordenar el sistema d'arxius del nostre país. Però la senyora Comas –i aquí permeti'm un parèntesi, senyor president– m'ha tret del dubte, perquè en aquest discurs, que ja el tenia una mica pensat, de dir que estem fent passos, que cada dia es fa un pas nou, en aquest discurs de dir que d'aquí a deu, quinze o vint anys, doncs, ens podríem trobar discutint una nova llei, aquest matí m'he espantat quan he trobat l'esborrany quasi definitiu presentat pels arxivers.

La senyora Comas ja ens ha aclarit –ja ens ho ha aclarit– que aquest esborrany quasi definitiu és un text de regal, perquè, home!, un ja se l'havia llegit una mica i s'havia començat a posicionar, i em preocupava el punt número 6 quan diu «els documents de titularitat pública no poden ser alienats», com a màxim poden ser alineats, i és clar, després que el conseller ens ha dit que hi han tres-cents cinquanta quilòmetres de documents de titularitat pública, un es trobava revisant l'últim document cap allà a Calataiud, si es fa servir una línia.

Ens entusiasma, però també el volíem observar amb una mica més de deteniment el punt número 20, quan parla del Cesid, Centre d'Estudis Superiors d'Investigacions Documentals, i diu que exercirà la seva funció expiatòria mitjançant dos agents especials que s'anomenaran Dupont i Dupond. I, evidentment, estàvem disposats a donar tot el suport del món a la lletra *b* de l'article 21, quan diu, entre altres funcions, «vetllar per l'assistència diària a la litúrgia, d'acord amb allò que ha establert a la pàgina web del SAC, i informar el PP perquè proposi penitències i indulgències d'acord amb el pacte establert» –«PP» vol dir «pare prior», segons aquest document; no necessàriament l'altre.

La Llei que avui aprovarem era una bona llei –era una bona llei– quan el Govern la remeté a aquesta cambra per al seu estudi i debat. Han estat bones les esmenes presentades per tots els grups, esmenes que, totes elles, han enriquit i millorat el text. I fins i tot aquelles que han estat retirades han ajudat a un debat enriquidor en el si de la Ponència. Penso que s'ha fet un bon treball, i prova d'això és que, de les més de tres-cents esmenes presentades, cap d'elles arriba viva a aquest Ple; totes elles han estat incorporades, transaccionades o retirades. La voluntat de consens, d'arribar a acords, ha estat la tònica del treball realitzat. I hem fet, crec, un bon treball.

En temes de cultura, en temes de política cultural, el diputat Surroca i jo ens veiem obligats a discrepar, molt sovint discrepem. De fet, fa quinze dies, en aquest mateix Ple, jo diria que vam discrepar a fons. Per això avui m'alegra molt que coincidim, que puguem fer conjuntament, junt amb els altres membres de la Ponència, amb la Dolors Comas, amb en Josep Bargalló..., i també voldria agrair l'esforç de la ponent de Convergència, de la Flora Sanabra, per buscar consens, per treballar conjuntament, per fer de mitjancera i per anar avançant. I, com no podria ser d'una altra manera, en

una llei d'arxius hem fet documents i més documents per colaborar a incrementar aquests 350 quilòmetres de documents. En aquest treball, el lletrat, el senyor Vintró, i els serveis de la cambra han estat de gran ajuda. Crec que s'ha fet, que entre tots farem, amb la seva aprovació, la millor llei que es podia fer.

Ho repeteixo: era bo el text del Departament, han estat bones les aportacions de les esmenes, i en aquesta línia també han estat molt bones i molt útils totes les aportacions dels professionals del sector.

Nosaltres, senyor president, votarem a favor de la Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara sí, en nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Moltes gràcies, senyor president. El senyor Vendrell començava el seu torn d'intervencions dient que, després d'escoltar la presentació de l'honorable conseller i els diferents adjectius que donava als grups que ens han precedit, era molt difícil afegir-hi alguna cosa més. Fixin-se vostès si, a sobre, sóc jo, del Grup que dona suport al Govern. Però m'hi esforçaré.

Voldria començar traient de la memòria de la senyora diputada i dels senyors diputats ponents aquelles consideracions, aquelles reflexions que els vaig fer en la primera trobada que vam tenir d'aquesta Llei, quan encara no estava nomenada la Ponència, quan encara érem preponents o presumptes ponents, que vam aprofitar l'època més tranquil·la del mes de gener per tenir una primera trobada. I les tres consideracions són, en primer lloc, que teníem al costat un col·lectiu de professionals que realment ens ajudaria molt. Jo, fent servir el símil de mestra, un símil escolar, recordo que els vaig dir que, una mica, ens donarien els deures fets. La segona consideració és que ens trobàvem davant d'un bon text, d'un bon projecte de llei, que és el que ens ha portat avui aquí. I la tercera consideració és que tots nosaltres, tots cinc ponents, realment el que teníem eren unes ganes de buscar tots aquells aspectes tècnics millorables i possibles en la Llei per arribar a un consens.

Bé, doncs, jo penso que els quatre mesos i escaig transcorreguts m'han donat a bastament la raó. En el primer apartat, en l'apartat del suport tècnic, jo voldria dir –ja ho han dit tots vostès, però també és de justícia dir-ho– que hem tingut en tot moment un recolzament d'una manera exhaustiva, fins arribar a l'últim detall tècnic, amb tots els aclariments que ens feien falta, amb tots els suggeriments que podíem necessitar, sempre, el suport de l'Associació d'Arxivers de Catalunya, i, tot i que cal dirigir-se al seu president, el senyor Joan Boadas, però jo..., em permetrà que ho faci d'una manera més directa i personal a la senyora Mariona Corominas, a l'arxivera del Parlament, que des de, ja, una primera trobada que vam tenir amb el pare Marc Taxonera, de llavors ençà, entre la proximitat de l'edifici, però també la disponi-

bilitat personal, ha fet que aquests deures ens fossin molt ben fets, la seva aportació de propostes d'esmenes han sigut agafades per molts dels grups aquí presents, i moltes d'elles són incorporades, amb girs, amb matisos, però estan, avui en dia, formant part del Projecte de llei.

I l'altre suport tècnic, i jurídic en aquest cas, que voldria agrair és el del lletrat del Parlament. Realment, en un projecte de llei amb esmenes a la totalitat i amb 337 a l'articulat, ha calgut fer tot un..., el senyor Surroca parlava de «microcirurgia», i jo, que he passat molts anys a l'Arboç, li diria «com a puntes de coixí»: hem anat trobant de les unes i de les altres totes les aportacions positives que hi podia haver, per anar-les-hi incorporant. Però ens feia falta una persona que ens anés assessorant, que ens anés guiant, que ens anés ajudant. I en aquest aspecte jo vull agrair molt personalment la paciència, l'esforç, el tirar endavant i tirar endarrere que sempre hem trobat en el lletrat senyor Joan Vintró, que jo penso que és molt l'artífex que hàgim pogut arribar al document de consens.

El segon punt de què vam parlar és que teníem una bona llei, un bon document, una bona proposta. Vostès ho han anat dient; jo m'he apuntat els adjectius que anaven dient: «moderna i flexible», «transversal», «equilibrada», «necessària», «la millor llei possible», «amb solucions futuribles»..., tot això no ho dic jo: tot això són adjectius que li han posat vostès. Evidentment, hi ha hagut moltes esmenes, ha sigut un document millorat, amb possibilitats..., però, si no haguéssim tingut l'ànima, l'esquelet primer, el document mare, perquè ens permetés aquesta flexibilitat, aquesta elasticitat, no hauríem pogut arribar a aquest document que avui presentem a la votació.

I aquí sí que jo els voldria..., ja ho saben, que, com a grup que dona suport al Govern, m'ha calgut molt la comprensió, el diàleg i el deixar fer del Departament del qual emana el Projecte, del Departament de Cultura. Jo voldria agrair molt tot el suport que sempre i tothora he trobat: des del director general, senyor Marc Mayer; la subdirectora, senyora Maria Josep Moya; el senyor Francesc Olivé, cap del Servei d'Arxius de la Generalitat, i, sobretot, del senyor Raimon Carrasco, que tothora l'he hagut d'anar amoïnant. És això el que a mi em sembla que ha ajudat, tots amb sensibilitat, amb ganes, amb preocupació de buscar les inquietuds per un costat i les possibles solucions per l'altre..., que ens fa sentir satisfets del Projecte de llei.

I la tercera consideració o reflexió que jo vaig fer és que tots nosaltres demostràvem que teníem ganes d'arribar al que avui hem arribat aquí. Jo el que voldria és, doncs, agrair molt sincerament a la senyora Dolors Comas d'Argemir, del Grup d'Iniciativa - Verds; al senyor Joan Surroca, de Ciutadans pel Canvi; al senyor Bargalló, d'Esquerra Republicana, i al senyor Francesc Vendrell, del Grup Popular..., dir-los simplement que ha sigut un honor i un plaer per a mi tenir la seva col·laboració en el treball d'aquesta Ponència.

Bé, llavors, l'altre tema de què hauria de parlar és, una mica, l'estructura de la Llei. Però, si m'ho permeten, agafo moltes de les explicacions que vostès han fet. Són

aquests els conceptes que em sembla a mi que la fan tan positiva: un projecte de llei bo, una sèrie d'esmenes amb la voluntat de millorar-lo i un consens de tots a dir: «Potser no és la meua llei, però segur que és la llei de tots, la llei que dona respostes a les necessitats d'avui de la societat catalana.»

Què hi podria jo posar per ajudar que tots vostès tinguin una mica la consideració de la Llei? Potser tindria ganes de parlar estrictament de la Llei, perquè és el que durant aquests quatre mesos i mig hem estat, a bastament, uns defensant, els altres fent d'advocats del diable, però jo, quan els anava escoltant, a vostès, i pensava, realment..., totes les estones que hem parlat, sobretot, del títol III, del Sistema d'Arxius de Catalunya, del SAC, del perquè sí d'una manera, del perquè sí d'una altra; després, de la xarxa dels arxius de la Generalitat: per un costat, la figura puntera de l'Arxiu Nacional, com a gran infraestructura, però per l'altre costat tota la xarxa territorial, fent que, als arxius, persones amb titulació superior estiguessin a davant de cada un d'aquests arxius comarcals... De tot això, n'hem parlat molt. Jo..., m'agradaria més potser posar l'èmfasi en l'engranatge històric d'aquest Projecte de llei.

Jo voldria recordar-los –i ho ha dit també el conseller, quan ha parlat que Catalunya tenia una tradició secular quant a la seva documentació i a la seva arxivística–, bé..., i ell ha posat també una anècdota que m'agradaria molt de subratllar, perquè ell ha parlat que hi havia una gran tradició documental, que això ha permès una abundant defensa del senyor Surroca dient el sentiment davant d'un paper. Doncs, mirin, la diputada que els parla és d'una comarca que té la satisfacció d'estar molt arrelada en el paper: al voltant del riu Anoia hi ta tota la conca dels molins paperers de Capellades, la Pobla, la Torre, Carme... I, llavors, tenim a Capellades el museu, el Museu Molí Paperer, que és una joia, que és una preciositat. I a mi m'agradaria, seguint la tònica de convidar, doncs, m'agradaria molt que els ponents volguessin acceptar de venir-hi un dia a fer una visita exhaustiva al Museu Molí Paperer de Capellades, que coneixerien d'una manera aprofundida aquest primer suport dels arxius i dels documents de Catalunya.

Però, a part d'això, la nostra Llei ve amb una trajectòria..., jo diria que és una anella més d'una cadena, o una bola de collaret, o un graó d'una escala, que de fa molts anys, d'una manera ancestral, permet al nostre país servir i continuar la seva documentació. Jo, al capdamunt de l'escala, els posaria potser la preocupació que ja a finals del segle XII va expressar el comte rei Alfons I, que va ser el que, amb la seva voluntat d'organitzar l'Arxiu Reial, bàsicament de la casa comtal de Barcelona, va permetre la realització d'un document preciós, que és el cartulari *Liber Feudorum Maior*, que, tot i que va ser malmès i que va ser reconstruït, és una joia del nostre patrimoni documental. Anant seguint, jo baixaria a l'època de Pere III el Cerimoniós, que va crear la figura de l'arxiver de l'Arxiu Reial de Barcelona. I, sense anar més lluny, aquest mateix Parlament, en la seva època republicana, va veure l'aprovació de dos projectes de llei pioners: la Llei del Servei de Biblioteques, Arxius, Museus i Patrimoni Històric, Artístic i Científic, i també la Llei de conservació del patrimoni

històric, artístic i científic. Nosaltres no fem res més avui que continuar dignament aquesta tradició, seguir endavant amb tot el procés de voler que el nostre país, en cada moment, tingui una llei perfecta.

Com a trets característics hi hauria aquell que ha remarcat, de bon començament, la senyora Dolors Comas, que és el canvi del concepte de document, de documentació, d'arxiu. Des d'aquells temps en què hi havia el document..., o era necessari com a valor probatori i testimonial, s'hi va afegir, després, el valor cultural i històric, molt important; molt important perquè tenim un gran patrimoni, un ric patrimoni, i perquè ho és per al nostre país tenir tot aquest patrimoni documental. (*Remor de veus.*) Però ara la Llei ultrapassa aquest concepte, el respecta però l'ultrapassa, el transversalitza, i allò que fa és donar-los, a la documentació, als arxius, als documents...

El president

Senyora diputada, esperi's un segon, que mirarem de... Esperis. (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. Sanabra i Villarroya

...amb esperit unitari i integrador, allò que fa és donar-los, al camp de l'arxivística..., considerar la documentació com allò que és: la font d'informació al servei de tothom.

Bé, podria parlar d'altres coses, però a mi em sembla que ara, només, el que em falta per acabar és manllevar unes paraules com a última reflexió per abonar la bondat d'aquest Dictamen, del Projecte de Llei d'arxius i documents, per tal que vegin que el camí emprès fa molts anys és encara el camí que avui en dia anem seguint. Aquest text que manllevo diu així: «En arxius, el pla del Govern és, fugint de les grans concentracions de documents, tenir l'Arxiu General de Catalunya a Barcelona, tenir arxius comarcals en les diverses comarques de Catalunya, i tenir arxius locals en els llocs on hi hagi prou documentació per constituir-los.» Aquestes paraules, les va dir en aquest mateix hemicicle l'honorable conseller de Cultura de la Generalitat senyor Ventura Gassol el 16 de març de 1934; em sembla que és un bon colofó per a la defensa d'aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors i senyores diputades, per l'atenció que han prestat a les meves paraules.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Per tant, ara sotmetrem a votació el text de la Llei, incorporant-hi les esmenes transaccionals, que són les següents: l'esmena transaccional a l'article 21, signada per Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; a l'article 33, signada per Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Iniciativa per Catalunya - Verds i Esquerra Republicana; a l'article 34, signada per Convergència i Unió, Iniciativa per Catalunya - Verds i Esquerra Republicana; una nova disposició addicional signada per Convergència i Unió i el Partit Socialista - Ciutadans pel Can-

vi, i, per últim, una modificació transitòria tercera, signada per Convergència i Unió, Iniciativa per Catalunya i Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Aquestes són les esmenes transaccionals que s'incorporen al text.

Comença la votació.

Aquesta Llei ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Projecte de llei de creació del Col·legi de Joiers, Orfebres, Relotgers i Gemmolòlegs de Catalunya (tram. 200-00038/06)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Joiers, Orfebres, Relotgers i Gemmolòlegs de Catalunya. Té la paraula l'honorable conseller de Justícia per presentar-la.

(*Pausa. Remor de veus.*)

Prego a les senyores i als senyors diputats que s'hagin d'absentar de l'hemicicle que ho facin en silenci i al més ràpidament possible. (*Pausa.*) I implícitament, hi va també la petició que els que s'hi queden guardin silenci. Un segon, senyor conseller, ja l'avisaré. (*Pausa.*) Té la paraula.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Delfí Guàrdia i Canela)

Molt honorable president, il·lustres senyors diputades, il·lustres senyors diputats, el Projecte de llei que ara tinc l'honor de presentar, de creació del Col·legi de Joiers, Orfebres, Relotgers i Gemmolòlegs de Catalunya, respon, com les altres iniciatives governamentals o parlamentàries de creació de corporacions de dret públic en l'àmbit dels col·legis professionals, als anhels d'un col·lectiu important de ciutadans, atès el caràcter de les activitats que desenvolupen i la seva repercussió en la societat.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.*)

Les persones que s'han dedicat a la joieria, l'orfebreria i la relotgeria han estat organitzades col·lectivament a Catalunya des de temps immemorial, amb orígens en els tradicionals gremis de l'Edat Mitjana. Pel que fa a les professions de joiers i orfebres, la Reial cèdula de 8 d'agost de 1732 va concedir al Gremio Común y Cofradía de Plateros la facultat que es titulessin i anomenessin Congregación, Colegio y Arte de Plateros de la Ciudad de Barcelona, i els va dotar d'unes ordenances.

L'evolució d'aquestes entitats va donar lloc a tota una regulació del sector i a una organització per a l'actuació d'aquests professionals, fins a la configuració actual dels gremis, i fins a la constitució, l'any 1982, de la Federació Catalana de Joiers, Orfebres i Relotgers.

L'Associació Espanyola de Gemmologia es va constituir el 15 de juliol de 1966 amb l'objecte de fomentar el coneixement i l'estudi i la investigació de les gemmes, materials gemmològics i pedres precioses, naturals, sintètiques, artificials i imitacions, així com

d'altres materials d'origen orgànic i les seves imitacions. Posteriorment, l'Ordre de 22 d'octubre de 1971 del Ministerio de Educación y Ciencia va crear l'Escola de Gemmologia de la Universitat de Barcelona, la qual atorga els títols de nivell universitari de capacitació i d'especialització per exercir les activitats professionals de gemmòleg. Actualment, l'Escola de Gemmologia forma part de la Foundation of European Education in Gemmology, que és un important intent de les organitzacions europees que ensenyen gemmologia d'intercanviar experiències amb el propòsit de millorar el coneixement d'aquesta disciplina.

D'altra banda, el Departament de Justícia, de conformitat amb el Decret 213/1983, de 31 de maig, és el competent per vetllar pels aspectes institucionals i corporatius dels col·legis professionals, i la impulsió de la Llei d'agregació del col·legi es fa dins d'aquest àmbit competencial, d'acord amb allò que estableix l'article 9.23 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en relació amb l'article 3.1 de la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de col·legis professionals.

Amb la forma pública de la personificació, els col·legis professionals passen a participar de la naturalesa de les administracions públiques de caire institucional, partint del caràcter primari d'associacions per a la defensa dels interessos professionals i la consegüent gestió d'interessos privats que aquestes incorporacions duen a terme.

Els col·legis professionals, entitats destinades a defensar els interessos professionals, tenen una evident base associativa –fins al punt que en el dret romà les associacions eren conegudes, precisament, amb el nom de *Collegia*–, però desenvolupen funcions que excedeixen els interessos sectorials privats i que participen de la categoria de les funcions públiques.

La Llei que avui es presenta crea el Col·legi de Joiers, Orfebres, Relotgers i Gemmòlegs de Catalunya que, a més de venir avalat per les raons històriques i institucionals que he indicat i que en justifiquen l'oportunitat de la creació, reuneix els requisits legals.

Existeixen, en primer lloc, uns perfils professionals normativitzats. I, així, en la normativa que regula les diferents titulacions que habiliten per a l'exercici de les activitats d'aquests professionals, es determina quins són els seus perfils. Aquesta normativa regula al mateix temps unes titulacions professionals que habiliten per a l'exercici de les activitats referides i que són –aquestes titulacions– la cobertura suficient per a la creació del Col·legi professional, a la llum de la jurisprudència del Tribunal Constitucional, entre la qual destaca, com a més coneguda, la Sentència de 15 de desembre de 1994, que textualment diu: «La Constitució no imposa en el seu article 36 un únic model de col·legi professional, i és així mateix possible que els col·legis professionals assumeixin la defensa d'activitats professionals que no configuren, en realitat, professionals titulades.» En el present cas, hi ha titulacions que habiliten per a l'exercici de les activitats de joiers, orfebres, relotgers i gemmòlegs.

Finalment, per a la creació d'un col·legi professional, s'ha d'acreditar també l'existència d'un interès públic que justifiqui la seva constitució. Sempre hi ha hagut un

interès públic que les activitats relacionades amb els metalls i les pedres precioses restessin sota un control especial de les administracions públiques, i també s'ha propiciat el control intern del sector, com a garantia per als ciutadans enfront dels aliatges no permesos o les falsedats en relació amb les pedres precioses, i com a mitjà d'evitar el comerç dels objectes robats i altres activitats il·lícites.

La importància de les activitats realitzades per aquests professionals i el fet que les possibles activitats il·legals, en l'àmbit de les professions, sempre redunda en perjudici per als ciutadans, justifiquen l'interès públic mereixedor de protecció, però no només en interès dels professionals afectats sinó de tota la societat catalana. Per tant, cal dotar aquests professionals d'una organització capaç de vetllar per la defensa dels seus interessos, que s'han d'adequar als dels ciutadans en general i als dels consumidors en particular, tenint en compte les especificitats que comporta el seu exercici i atenent les diverses legislacions que hi incideixen relatives a les mesures de seguretat i comerç dels metalls preciosos.

A més a més, la Comissió Jurídica Assessora, el prestigiós alt organisme consultiu del Govern de la Generalitat, afegeix un requisit a la constitució dels col·legis professionals que deriva de la naturalesa d'aquests, i és que la professió que opta a la col·legiació es desenvolupi en forma d'exercici lliure, autònom, deslligat d'una direcció superior; requisit que també es compleix en aquests professionals, ja que els joiers, orfebres, relotgers i gemmòlegs desenvolupen la major part de la seva activitat en la modalitat de professionals lliures.

Per acabar, senyores i senyors diputats, els agraeixo les esmenes introduïdes al Projecte de Llei, que milloren el text inicial presentat pel Govern, i el consens assolit, i els demano la votació favorable al Dictamen emès per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

Amb aquesta Llei es pretén donar satisfacció a les expectatives dels joiers, orfebres, relotgers i gemmòlegs de Catalunya; reconèixer la rellevància de les activitats que desenvolupen i crear una nova corporació professional –la dotzena des que vàrem assumir les competències en la matèria– que podrà unir el seu esforç al de les altres que ja donen resposta a les necessitats actuals de la vida social i econòmica del nostre país.

I no vull acabar aquesta presentació sense avançar a aquest Parlament que, des del Departament de Justícia, estem ja estudiant la possibilitat de modificar la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de col·legis professionals de Catalunya, ateses la dinàmica creixent en l'exercici de les professions, la diversificació i especialització de les titulacions existents, la introducció de les noves tecnologies i l'experiència acumulada al llarg dels anys d'aplicació d'aquesta Llei.

El que pretenem és potenciar les garanties de qualitat del servei que presten els professionals col·legiats, fomentar i millorar la formació interna continuada, i, en definitiva, incrementar les garanties dels ciutadans en la defensa dels seus drets. Actualment, disposem d'un avantprojecte molt avançat, que properament en donarem trasllat a les corporacions col·legials i a tots els altres interessats als preceptius efectes d'informació pública i d'audiència.

Espero, doncs, que aviat pugui presentar-se davant aquest Parlament aquesta nova llei de col·legis professionals de Catalunya. Mentrestant, però, procedeix acollir les justes pretensions dels grups professionals que, complint els requisits legals, desitgen constituir-se en col·legi.

Per això, els reitero la demanda que votin favorablement el Dictamen emès per la Comissió corresponent i, en conseqüència, aprovin la Llei que ara m'honorarà d'acabar de presentar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, honorable conseller. Passarem al debat per defensar les esmenes i fixar la posició. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngela Gassó.

La Sra. Gassó i Closa

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, nosaltres, el nostre Grup, vam presentar ja una esmena a la totalitat i d'altres esmenes; que l'esmena a la totalitat la vam retirar, però vull explicar per què la vam retirar i per què vam deixar vives les altres esmenes presentades i no acceptades.

El text de la Llei de Col·legis d'Orfebres, Rellotgers i Gemmòlegs de Catalunya que no vam aprovar en ponència va ser perquè volem discutir l'acceptació de qualsevol proposta de creació de col·legis professionals i volíem reflexionar també, amb els il·lustres diputats ponents d'altres grups, la conveniència d'anar creant col·legis professionals per blindar qualsevol ofici o gremi; encara que en el cas de la creació d'aquest Col·legi de Joiers, Orfebres, Rellotgers i Gemmòlegs de Catalunya pot ser raonable pels materials que tracta i per l'ús indegut que se'n pot fer en la seva comercialització.

La tutela d'aquest Col·legi serà beneficiosa per a tots, encara que em pregunto: no és important també el comerç alimentari?, i com reaccionarem si se'ns presenten peticions per crear col·legis, per exemple, de restauradors i flequers, per tal de blindar aquesta professió?

La setmana passada, a *La Vanguardia*, hi havia una carta al director que estava parlant d'un senyor que tenia un restaurant i estava demanant: per què també els bars poden fer esmorzars i poden tenir competències o poden donar serveis, si no se'ls demana les mateixes exigències que es demanen, doncs, als restaurants?

Per tant, podem anar creant més col·legis... Encara que el senyor conseller ens ha dit que estaven elaborant també una llei de col·legis professionals de Catalunya –l'esperarem–, però, ja que no ho sabíem, nosaltres ens preguntàvem tot això. I també se'ns va dir, per part d'un il·lustre diputat d'aquesta cambra, que interessava molt crear aquest Col·legi pel fet que és tradicional, perquè ve de l'edat mitjana i perquè, doncs, bé, nosaltres també hem de conservar tot això i respectar-ho com s'havia fet abans.

A veure, jo a aquest il·lustre diputat, també, li demanaria que..., hi ha pobles que de vegades tenim tradicions

que moltes vegades no se'ns han respectat en aquesta cambra en ares que ara ja no toca. Per tant, aquestes observacions del fet que ha sigut tradicional, jo encara no ho entenc massa, eh?

Després, també, des del Grup que represento vull deixar constància que volem aprofundir –com també entenc que ho ha dit el senyor conseller– més endavant aquestes altres propostes dels col·legis professionals.

Perquè aquesta ponent tampoc entén la pressa a aprovar aquesta Llei, ja que em consta a la meua agenda que el dia 16 de maig vaig tenir la primera entrevista amb el Grup proponent d'aquest Col·legi, i se m'havia dit que hi havia d'haver unes ponències, que s'havia de discutir en ponències. I quina és la meua sorpresa quan en l'ordre del dia del Ple passat ja hi anava aquesta Llei sense haver-se constituït ponència, sense haver-se discutit. Després, el dimarts passat, el dia 21, també es constitueix una preponència que encara no està aprovada a dintre el que és el dia que es fa la Comissió de Justícia; el dijous es fa la Comissió de Justícia, es presenta aquesta Ponència, que s'aprova en un moment, i ja està.

I quan aquí s'ha parlat de les altres lleis que s'han aprovat avui, m'ha fet una certa enveja quan els ponents han pogut dir que ho han pogut discutir, que ho han pogut dir, i nosaltres, la veritat és que es va fer en un moment, amb una pressió, no es va escoltar les esmenes que havíem presentat nosaltres i es va donar, doncs, el que ara s'ha portat aquí i el que s'ha consensuat.

També vull dir que, per desgràcia, aquesta cambra en temes molt més transcendents va molt més lenta. Hi ha coses que, per exemple, aquesta cambra i el Parlament, on estem en aquest moment, hi ha temes transcendents, per exemple, de la meua comarca, que ara tenim els problemes de les potasses, que fa tres mesos que vam presentar una proposició no de llei conjunta, que hauria pogut parar els problemes que ara tenim i que el Grup que dona suport al Govern ens la va tenir entretinguda tres mesos, i la vam presentar al final quan ja no hi havia més temps a poder intervenir, per això.

Per tant, la meua sorpresa és que aquesta Llei no l'hem pogut discutir, no hem pogut fer unes esmenes, potser consensuades, i ara aquí venim de pressa i corrents a aprovar-la, no sé per quin interès.

De totes maneres, anuncio que el nostre Grup retirem les esmenes en bé del consens de tots els grups. Primer de tot, també –o segon de tot–, perquè no és una llei que haguem proposat nosaltres. Les possibles incoherències o desviaments que hi puguin haver, en aquesta Llei, ja ens les trobarem més endavant. També confio en el Departament de Justícia, que tindrà molta cura a mirar com es fa aquest Col·legi. Perquè vostè també ha reconegut que hi ha moltes professions que són heterogènies dintre d'aquesta Llei. Per tant, mireu que tot el que es faci dintre d'aquesta Llei d'aquest Col·legi professional sigui constitucional.

I, doncs, res més. Agrair la seva paciència, a les senyores i senyors diputats. De totes maneres, tornem a dir que retirem les esmenes que havíem presentat. Per tant, només queden les que vam aprovar amb aquesta pre-

ponència que es va presentar. I dir al senyor Pere Sol, el lletrat que ens va atendre, les gràcies, perquè com que no hi va haver ponència no ens podem felicitar mútuament els ponents, perquè no va existir.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Si he entès bé, ha retirat les esmenes... (*Veus de fons.*) Perfecte, ho he entès correctament. Per tant, doncs, per a fixar la seva posició sobre el text del Dictamen, tenen la paraula els grups que no han reservat esmenes. Començarem pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, voldríem coincidir amb tots els grups parlamentaris en l'aspecte positiu d'aprovar avui aquest Projecte de Llei, que va ser impulsat pels mateixos professionals del sector, que a nosaltres ens va semblar que era necessari per les raons que ens varen donar, fins i tot, amb les esmenes que ells mateixos van proposar d'incorporar per millorar el text.

En segon lloc, també, coincidir amb la reflexió que ens ha fet el conseller i que, en part, ha motivat les consideracions del Grup Socialista, que caldrà plantejar-se, en un termini relativament breu, tot el que afecta a la legislació de col·legis professionals; jo hi afegiria una nova dimensió, que és la Unió Europea, que ens hi obligarà; segurament per normativa, tot el que és el principi de lliure circulació i de la llibertat dels professionals per tot aquest territori.

I una darrera reflexió als professionals que avui són aquí, presents en aquesta sessió i en aquesta votació, però per a tota la societat: i és que en aquest tema no ens podem adormir, Catalunya no només té arrels medievals, sinó que fa molt poc era a primeríssima línia en el mercat mundial, i, a mi, m'agradaria que aviat passéssim pel davant de Vicenza Oro, o experiències similars, i tornéssim a tenir nosaltres el lideratge.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyora presidenta. El nostre Grup Parlamentari també s'ha afegit al tràmit d'aquest Projecte de Llei. D'alguna manera, vam presentar les esmenes que ens van suggerir per part de la Federació Catalana de Joiers, Orfebres i Rel·lotgers, i, no sé, una mica tinc la sensació que hem assistit una mica, en aquests moments, a un episodi d'una tempesta dintre d'un got d'aigua, no? Vull dir que, realment, jo crec que hem de situar les coses en el seu lloc i, de vegades, quan no estàs d'acord amb una cosa, el que has de fer és votar-hi en contra, i ja està. Si no costa re. És el més normal del món, no?

Vull dir que el que tampoc es pot fer és desvirtuar el treball d'una ponència pel fet que s'hagi reunit poc temps, perquè, en definitiva, si s'ha reunit poc temps és perquè era tot clar i no calia complicar massa més les coses. És a dir, de vegades, també, nosaltres mateixos ens tirem pedres damunt de la nostra teulada.

Per tant, la meua intervenció, que volia ser breu i concreta, l'allargaré una miqueta més perquè em sembla que, precisament, el que fem avui és una cosa important. I no pel fet que no hi hagi hagut molt de debat, sinó pel fet que, senzillament, hem tingut converses amb el sector, cadascú s'ha espavilat com ha pogut i ha parlat amb qui li ha convingut, i els grups parlamentaris, en definitiva, hem coincidit ràpidament que hi havia un text que era clar i que no calia complicar-se tant la vida.

En aquest sentit, per a nosaltres és clar que la tradició de la joieria, l'orfebreria, la rel·lotgeria i la gemmologia a Catalunya és, com s'ha dit abans, de fa molt de temps. Però també voldríem apuntar que aquesta tradició apunta cap al futur, també, és a dir, que té components de modernitat. En aquest sentit, l'obertura de fronteres és un factor a tenir molt en compte.

Per altra banda, el fet que el món professional canvia molt ràpidament, la societat es prepara per a nous reptes... I, per tant, determinades professions s'han de reorientar per força i agafar noves connotacions. Aquí, hi ha molts aspectes de seguretat, de disposicions del Codi penal respecte a objectes robats, legislacions fiscals, reguladores de control de canvis i de blanqueig de capitals, tràfic de metalls preciosos, legislació ecològica, legislació mediambiental, que segur que afecten la professió de la qual estem parlant. Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que és obvi, evident, claríssim, que era absolutament necessària i indispensable la creació d'aquest Col·legi.

D'altra banda, també –és un altre factor que no té, potser, molta importància, però que jo crec que sí que en té, potser és més simbòlica que altra cosa, però en tot cas, no deixa de reflectir una certa manera de fer d'aquest país–, estem parlant de tot un seguit de gremis que en aquests moments, fixin-s'hi bé, estan actuant a nivell territorial a Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona, Tortosa, Sabadell, Terrassa, Manresa, Reus, és a dir, estan actuant en l'àmbit de tot el país, però al mateix temps, també, amb una força clara en tot un seguit de ciutats mitjanes, i això, també, determina una certa manera de funcionar, i determina també una certa composició del país.

Per tant, nosaltres hem considerat en tot moment que aquest era un col·legi absolutament necessari, considerem que és bo que avui s'aprovin les bases d'aquest Col·legi i que es doni el tret de sortida, i, en tot cas, desitgem que les paraules del conseller, en el sentit d'anunciar una ampliació, una modificació de la Llei de col·legis professionals, és absolutament necessària; ens cal, no perquè ara fem aquest Col·legi, sinó perquè les circumstàncies ho manen i, d'alguna manera, el moment històric ho determina.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

I, en qualsevol cas, independentment d'això, felicitar-nos, tots plegats, perquè avui aquest Col·legi professional començarà ja a caminar. Té molta feina a fer, té un temps per adaptar-se, i de ben segur que la feina serà ben feta i donarà rendiment en el futur més immediat.

Acabo la meua intervenció donant l'enhorabona als professionals del sector, perquè, en definitiva, avui és un dia important per a la joieria, orfebreria i la rellotgeria catalanes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, són molts els sectors professionals que s'adrecen als diferents grups parlamentaris d'aquest Parlament, i també al mateix Govern de la Generalitat, amb la voluntat de configurar i de crear un col·legi professional que aplegui els professionals que treballen en el seu respectiu àmbit. I també és tradició històrica d'aquest Parlament donar resposta legal a la voluntat manifestada per les diferents associacions de constituir el seu propi col·legi professional per donar resposta als problemes i a les inquietuds del sector, però també dels mateixos ciutadans. I com deia el senyor Benach, també és propi d'aquest Parlament, quan existeix consens i quan existeix acord de tots els grups parlamentaris, doncs, escurçar els tràmits de treball, en ponència de comissió, perquè els projectes de llei puguin tirar endavant al més aviat possible.

Avui, l'honorable conseller de Justícia també ha aprofitat la presentació d'aquest Projecte de llei per anunciar que el Govern de la Generalitat té enllestida una modificació de la Llei de col·legis professionals, que molt aviat enviarà al Parlament. I jo li desitjo sort, honorable conseller, en la recerca del suport parlamentari necessari per tirar endavant aquesta modificació de la Llei.

Com s'ha dit per la resta de grups parlamentaris, aquest és un sector que cal regular, i el Col·legi pot contribuir, ha de contribuir, necessàriament, a establir unes normes deontològiques i uns controls que puguin donar tranquil·litat als ciutadans i a les ciutadanes.

Per aquest motiu, el nostre Grup donarà suport a la creació d'aquest Col·legi professional, i ho farà després d'haver estat incorporades, literalment –literalment–, les dues esmenes presentades pel Grup Popular. La primera d'elles, que és semblant, és calcada a la que han presentat la resta de grups, és la que estableix la necessitat de col·legialització obligatòria als professionals inclosos en aquesta Llei. I la segona esmena, que ha estat recollida de manera literal, incorporada al Dictamen, estableix que podran integrar-se també en el Col·legi els professionals joiers, orfebres, rellotgers i gemmòlegs que acreditin de forma fefaent, davant la Comissió d'habilitació, l'exercici de la seva professió

en l'àmbit de la fabricació, però també –però, també–, de la comercialització, amb un mínim de tres anys d'experiència.

Per tot això, senyores i senyors diputats, honorable president, només em resta felicitar els joiers, els orfebres, els rellotgers i els gemmòlegs de Catalunya, perquè a partir d'avui ja tenen creat i constituït el seu Col·legi professional.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ens plau saludar, en primer lloc, el president i directius de la Federació Catalana de Joiers, Orfebres i Rellotgers de Catalunya, així com el president de l'Associació Catalana de Gemmologia i els presidents dels diferents gremis de Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona, Reus, Tortosa, Sabadell, Terrassa i Manresa. Tots ells són els representants d'uns col·lectius professionals molt arrelats en la societat catalana, que beuen de les fonts originals dels tradicionals gremis de l'edat mitjana; aquí s'ha comentat i s'hi ha fet referència, i jo tinc la intervenció preparada en aquest sentit, també.

La nova creació del Col·legi professional que avui aprovarem en aquesta cambra respon a una vella expectativa d'aquesta arrelada i prestigiosa tradició que abasta les vessants de fabricació i comercialització, tant en àmbits majoristes com minoristes. La demanda social d'aquestes professions té orígens històrics en les ordenances reials de 8 d'agost de 1732. Curiosament, el rei Borbó que anorrea el 1714 les llibertats nacionals de Catalunya i promulgà el nefast Decret de Nova Planta atorgà als joiers i orfebres de la ciutat de Barcelona la categoria de congregació, col·legi i art.

En efecte, la Reial Pragmàtica de 28 de febrer de 1730 prohibí la fabricació i venda de joies, tant per al culte diví, com per a cultes profans, d'or amb llei inferior a la dels vint-i-dos quirats, ni de plata de «menos de once dineros». El Gremi de Joiers i Orfebres de la ciutat de Barcelona, mitjançant els seus diputats, va queixar-se dels prejudicis que els dimanarien si se'ls inutilitzava la venda dels joiells fabricats abans de la Pragmàtica, que, si bé tenien inferiors lleis pel que fa a l'or i la plata, eren un tipus de joiells anomenats en les escriptures de l'època «primoroso de sus hechuras». A la vegada, el Gremi es queixava de l'intrusisme que ja en aquella època venia dels «artífices sin examen ni aprobación que trabajan en los lugares del Principado las obras de oro y plata en contravención de las ordenanzas» que regien aquestes professions des de l'any 1401. I, per tot això, reclamava la nominació de congregació, «colegio y arte, en lugar de la que habían pedido hasta ahora de gremio común y cofradía». Doncs, bé, se'ls atorgà el col·legi que demanaven per superar l'intrusisme que no

podien combatre des dels gremis i es facultà, atesa la «primorosa» orfebreria dels joiells ja fabricats, que poguessin comercialitzar-los, malgrat que les lleis dels metalls contravinguessin la Pragmàtica de 1730.

Avui, tres-cents anys més tard, els hereus d'aquells joiers i orfebres es retrobaran, en la multiplicitat sectorial de les seves professions, en un nou col·legi professional que els ajudarà, de ben segur, no tan sols a vetllar per l'intrusisme, com els seus antecessors, sinó a prestar un servei que salvaguardi els interessos dels ciutadans, així com els dels diferents col·lectius professionals afectats. La cambra catalana i el Govern de la Generalitat han estat sensibles a les especificitats de les seves diverses professions; han tingut en compte les diverses legislacions que incideixen en les tasques professionals d'aquest sector, tant pel que fa a les mesures de seguretat com al tràfic de metalls preciosos, la legislació ecològica i mediambiental, fins a arribar a les disposicions del Codi penal pel que fa referència a la receptació, les específiques legislacions fiscals i les reguladores del control de canvis i blanqueig de capitals. La seva específica imbricació en les administracions públiques diverses implica la necessitat de dotar-se d'uns futurs estatuts que hauran de contemplar tots els vessants d'un codi deontològic –com també s'ha citat– que esdevindria, en la pràctica, inaplicable si el Projecte que avui aprovarem no dotés la col·legiació de caràcter obligatori. És en aquest sentit i en aquest punt que vull agrair a tots els grups parlamentaris l'assumpció de les esmenes que fan possible, que faran possible un dia aquest codi deontològic.

En un altre ordre d'idees, la diversitat de titulacions dels diferents col·lectius que exerceixen legalment les diferents professions agrupades en el col·legi han fet aconsellable la previsió d'una comissió gestora que no tan sols aprovi uns estatuts provisionals i posi en marxa l'estructura col·legial amb l'assemblea constitutiva, sinó que, a la vegada, es constitueixi en comissió d'habilitació per aixoplugar aquells professionals que acreditin una suficient experiència professional, en els anys d'exercici de la professió, que els permeti, *ab initio*, des del principi, la seva incorporació al col·legi.

Permetin-me finalment agrair a la directora general d'Entitats Jurídiques –i de Dret–, com sempre, les seves atencions en relació amb els projectes de llei que entra el Govern en aquesta cambra, del seu Departament. També, evidentment, als serveis de la cambra que han col·laborat que avui poguéssim fer aquest vell somni del sector de convertir els seus gremis en col·legi. I també permetin-me agrair a tots els ponents les seves atencions i fer possible la unanimitat amb la qual s'aprovarà aquest Projecte de llei.

Desitgem que el nou col·legi que avui creem sigui un instrument útil per emmarcar les professions afectades en una corporació altament col·laboradora amb l'Administració de la Generalitat i de l'Estat, que salvaguardi no tan sols els interessos corporatius, sinó especialment el de tots els ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Acabat el debat, esperarem uns segons que els senyors diputats puguin entrar a l'hemicicle.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, anem a començar la votació. I, per tant, sotmetem a votació el Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de creació del Col·legi de Joiers, Orfebres, Rellogers i Gemmòlegs de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei d'atribució de competències en matèria d'acolliment de les persones grans (tram. 202-00083/06)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen... (Aplaudiments.) Perdó. Vull fer avinent als senyors que ens estan visitant que no poden fer cap expressió ni d'assentiment ni de dissentiment sobre el posicionament del nostre Parlament.

Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social referent a la Proposició de llei d'atribució de competències en matèria d'acolliment de les persones grans. Té la paraula, per presentar-la, la il·lustre diputada senyora Pilar Malla. (Pausa. Remor de veus.) Prego a les senyores i els senyors diputats que guardin silenci.

La Sra. Malla i Escofet

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, em plau presentar i defensar en aquest plenari el Projecte de llei d'acolliment familiar per a les persones grans. I em plau fer-ho perquè com que una de les nostres funcions, dels polítics, és vetllar pel bé comú, avui, votant aquesta llei, penso que hi contribuïrem.

Aquesta llei consta d'un preàmbul i quatre articles –és una llei curta, senzilla, em sembla que clara–, i també té dues disposicions finals. I un dels seus objectius és que, a aquest servei d'acolliment de persones grans, hi puguin accedir totes les persones, tinguin o no tinguin patrimoni. Aquesta llei regula l'acolliment familiar de persones grans com un servei social d'atenció especialitzada, de segon nivell, de la xarxa bàsica de serveis socials, amb la finalitat d'oferir un major grau de benestar possible per a les persones que necessiten aquest servei.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

L'acolliment familiar permet gaudir d'un ambient de família i evita l'internament en institucions geriàtriques quan aquestes no siguin la solució adequada o no siguin la que les persones desitgen. Aquest és el resum del preàmbul de la llei i dels dos primers articles d'aquesta.

Tots coneixem, senyors i senyores diputats, residències de tercera edat. I no és veritat que quasi sempre sortim, en visitar-les, un xic deprimits i tristos? Amb això

no vull dir que l'acolliment residencial no sigui necessari; tot al contrari: és necessari i manquen places públiques i places subvencionades per l'Administració. Però és bo legislar l'acolliment familiar per a persones grans com un servei social i definir les competències en aquesta matèria. I aquesta Llei és el que fa: defineix les competències d'atribució entre les diferents administracions –Govern de la Generalitat i Administració local, ajuntaments i consells comarcals– a fi de protegir les persones acollides.

El dia 21 de desembre de l'any 2000, en el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei d'acolliment de les persones grans que es va fer en aquesta cambra, va quedar palès l'interès del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi per tirar endavant una llei que comptés amb l'acolliment familiar com un servei social, perquè aquesta possibilitat no quedés supeditada a les possibilitats econòmiques de les persones interessades, sinó que fos un servei al qual es pogués accedir com a recurs alternatiu a les residències i tingués la garantia de ser un servei social reconegut.

Fa pocs dies, tots els mitjans de comunicació es van fer ressò del que anomenaven «la primera adopció d'una persona gran per una família». Aquesta notícia em va confirmar la necessitat i la urgència d'aprovar la Llei que avui presentem. Sense voler judicar la família de Cambrils que va acollir aquesta persona gran, a mi em sembla que és una cosa summament arriscada que professionals del treball social, com és una treballadora familiar, que deu dependre de l'ajuntament corresponent, pugui anar a una casa i oferir un altre servei i portar una persona a casa seva. Jo no dic res de l'honorabilitat d'aquesta persona, però és un perill que això no quedi legislat i supeditat a una supervisió dels serveis socials i de l'Administració competent.

Cal regular, doncs, aquesta nova possibilitat i vetllar des de l'Administració local per la idoneïtat de les persones –o persona– acollidores. L'Administració ha de garantir la qualitat del servei pel benestar dels que siguin beneficiaris i per la continuïtat de les seves relacions –tot un conjunt de mesures que estan explicitades en l'article 3, als punts 1, 2 i 3, d'aquesta Llei–; en considerar l'acolliment familiar com un servei social d'intervenció protectora de l'Administració, vetllarà perquè el pacte es compleixi en tot moment i en el cas d'un nou acolliment també en serà l'Administració local la responsable. Els punts 4, 5 i 6 de l'article tercer regulen els diferents aspectes que cal tenir en compte perquè la supervisió de l'Administració local sigui efectiva.

L'article 4 parla del registre de l'acolliment de famílies, que es crea dependent del Departament de Benestar Social. I en la disposició final primera es diu que és el Departament de Benestar Social el que ha d'elaborar programes d'acolliment en famílies acollidores per a les persones que no tenen prou recursos econòmics. I a la segona disposició final, parla del pressupost de la Generalitat que ha de tenir per donar resposta a aquesta Proposició no de llei.

Jo..., com a proponent d'aquesta Llei, em queda molt poca cosa per dir, només que agrair molt sincerament

a les il·lustres diputades senyores Conxita Tarruella, Carme Porta i Àngels Esteller les seves esmenes, i també a la senyora Dolors Comas d'Argemir les seves aportacions en la Ponència, que fou assistida pel lletrat senyor Francesc Pau, al qual dono especialment les gràcies per la seva disponibilitat, col·laboració, interès. I també agraeixo a la senyora Dolors Balagué i als diferents serveis del Parlament que han intervingut en la redacció definitiva del text...

Moltes gràcies per la col·laboració, a les senyores diputades, i per la millora que representa la inclusió de les esmenes que fan possible que aquesta Llei tingui l'aprovació de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

I espero que tots vetlarem perquè la Llei que avui aprovem sigui un instrument útil per a les persones grans de Catalunya. I, per tant, que també ho tinguem en compte en els pressupostos que tindrem per a l'any que ve, tant per la revisió, per les esmenes, com pel que ha de quedar pressupostat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Malla. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. El nostre Grup no ha presentat esmenes a aquesta Proposició de llei, i vol agrair a la senyora Pilar Malla la seva iniciativa, una iniciativa que considerem que és important, i que voldria fer constar que no hem presentat esmenes no per desinterès, sinó que, en tot cas, no n'hem tingut oportunitat. Ens semblava correcte, per altra banda, el plantejament inicial de la Llei que, a partir del que ens ha arribat avui i a partir dels treballs de la Ponència, ha sigut objecte d'incorporació de diferents esmenes i de transaccions també.

Entenem que és important perquè s'estan donant noves situacions en relació amb l'atenció a la vellesa; noves situacions en el sentit que tots coneixem, per altra banda: un increment substancial de les persones grans i, dintre d'elles, de les persones amb diferents graus de dependència i que necessiten una atenció; i, per altra banda, la societat ha canviat moltíssim.

Anys enrere, sobretot en el context de famílies agràries, aquestes situacions es resolien d'una altra manera: a través de l'afillament. És a dir, era la persona gran que amb absència de fills propis o amb fills que estiguessin en altres llocs portava persones a casa que cobrien el treball i, aleshores, a partir d'aquí, se'ls podia... –i el dret català ho reconeixia–, la transmissió de béns a canvi, també, de l'atenció i la cura d'aquestes persones.

En un context urbà això no és aplicable, i el fet és que s'està plantejant, justament, poder regular aquestes noves situacions que s'estan donant; que les persones preferim viure en família i no soles, amb famílies i no

amb altres recursos, com geriàtrics; prefereixen el recurs de l'acolliment en famílies, justament sent elles les que surten de casa seva i anant, justament, a casa d'altres. I això, que respon a una nova realitat social, és el que se'ns proposa avui regular.

Justament ahir es presentava un llibre que es diu *Vejez, dependencia y cuidados de larga duración*, que assenyala que el 84% de les situacions d'atenció a la vellesa es resol en la família, i la resta, amb altres recursos. Dins d'aquests altres recursos, que són els diferents recursos de què l'Administració disposa o que les entitats privades organitzen, només un 12% de persones estan en situació de poder contractar serveis a domicili; només un 5% de persones reben ajuts de caràcter públic. Això ens crida l'atenció també, o almenys ha servit per fer un comentari també: que, per una banda, la família continua sent la institució que està donant suport més important a l'atenció a les persones grans. I en aquest sentit caldria fer-ne un reconeixement, però no estalviant recursos públics i responsabilitat pública a aquesta situació, perquè de tant en tant sorgeixen propostes –i també sorgien en la presentació d'aquest llibre– de fer assegurances privades per a aquestes situacions, i nosaltres pensem que no s'ha d'eludir, en cap cas, la responsabilitat pública.

No és el que fa aquesta proposta. El que fa és, justament, regular aquest acolliment a les persones grans, com a continuïtat del que ja va ser la regulació de la dimensió jurídica d'aquesta situació, i el nostre Grup donarà suport a aquesta proposta.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Comas d'Argemir. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, la meua intervenció serà molt breu, per diverses qüestions: perquè la senyora Pilar Malla, la diputada proponent, ha contextualitzat molt bé el que es volia expressar amb la Proposició i, per una altra banda, aquest no és un tema nou en aquesta cambra i tampoc caldria..., bé, tampoc cal reiterar algunes de les coses que ja han dit les diputades que m'han precedit.

Nosaltres, en la presa de consideració d'aquesta Proposició de llei, ja vam indicar que pensàvem que era necessari aprofundir en alguns aspectes socials de l'acolliment a la gent gran, perquè, malgrat que acabàvem d'aprovar una llei que regulava l'acolliment de les persones grans, els aspectes socials que deriven d'aquest acolliment i les competències administratives quedaven als marges. No ho reiterarem, doncs, com ja he dit, en la nostra Proposició, perquè ja ho vam fer en la presa en consideració de la Proposició, en les diferents esmenes presentades a la Proposició, i també en la votació de l'anterior Projecte de llei, aprovat fa uns mesos en aquesta cambra.

Simplement, nosaltres dir que la totalitat de les nostres esmenes han estat acceptades o transaccionades, i també mostrem l'acord en les que s'han acceptat i transaccionat amb altres grups, i pensem que és important el que apunta la Llei, que és el reconeixement de l'acolliment com a servei social. Pensem que aquest és un pas endavant important, precisament en el sentit que apuntava la senyora Malla.

Nosaltres, simplement, anunciar el nostre vot favorable, perquè pensem que, malgrat la facilitat amb què hem arribat a acords i la celeritat amb què es va fer la Ponència –perquè només cal recordar que, amb una sola vegada que ens hem reunit, hem tingut temps per arribar a aquest acord–, per nosaltres, el Dictamen és satisfactori i, per tant, hi votarem favorablement.

Agrair a les diputades ponents –la Pilar Malla, la senyora Àngels Esteller, la senyora Dolors Comas, la senyora Conxita Tarruella–, al lletrat Francesc Pau i a la gestora parlamentària Dolors Balagué, doncs, tota la feina feta i, sobretot, els acords a què hem arribat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Porta. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de llei que avui aprovarem té per objecte regular l'acolliment familiar de les persones grans com un servei social, amb la finalitat d'aconseguir un major nivell de benestar per a aquestes persones tot mantenint-les en un ambient familiar i social i evitar així el seu internament en institucions geriàtriques quan aquest no sigui adequat ni desitjat per aquestes persones, i impedir el seu desarelament en el seu nucli familiar i el seu nucli social.

El Grup Popular ja va anunciar en la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei que estava d'acord amb el que era la filosofia i l'objecte que perseguia regular, però que en canvi considerava que s'hi havien d'incloure uns altres aspectes, i és per aquest motiu que hem presentat nou esmenes, que han estat acceptades o bé transaccionades i que incideixen substancialment en el text de la Proposició que avui aprovarem.

Aquestes esmenes, podem diferenciar i agrupar-les en tres blocs. Un grup, dirigit a aclarir l'àmbit competencial de la Generalitat i l'Administració local respecte al procés d'accés a la prestació i a la gestió d'aquest servei. Un altre grup, que considerem molt important, van dirigides a garantir la seguretat de les persones acollides, facilitant el control de l'Administració a les famílies acollidores, i en aquest sentit hem proposat que, amb caràcter previ a la formalització del pacte d'acolliment, s'exigeixi la declaració d'idoneïtat de la persona o persones acollidores; així mateix, també es reforça aquest control creant un registre d'acolliment familiar dependent de la Conselleria de Benestar Social, ja que la Conselleria de Justícia té el seu propi registre per als

contractes privats que es formalitzin, però en canvi creïem molt inconvenient que la mateixa Conselleria de Benestar Social tingués, es dotés d'aquest registre, per tal de fer un seguiment d'aquestes famílies. Un altre aspecte que també creiem important, que té un contingut econòmic, és que la Conselleria realitzi programes d'acollida per a les persones que no tinguin suficients recursos, i aquests programes, evidentment, hauran de constar de dotació econòmica, i va enllaçat també amb unes esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió respecte a les dotacions pressupostàries de cada exercici.

Per cloure només, nosaltres trobem positives aquesta proposta i aquesta iniciativa del Grup Socialista per tal de regular l'acolliment com a prestació de servei, tot i que ja s'estava regulant en molts programes, però creiem que aquí hi ha una regulació més integral d'aquest servei. És per aquest motiu que, només per concloure, dono les gràcies als serveis de la cambra, gràcies també per l'acceptació de les nostres esmenes, i a la resta de grups que hi han participat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Esteller. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, les companyes que m'han precedit en l'ús de la paraula ja han comentat que el dia 21 de desembre aprovàvem en aquesta cambra una llei d'acolliment de persones grans que era una llei civil que va quedar molt clar que era el que faltava, una mica, per acabar de fer tota la recopilació del Codi civil català i que aquella era una llei de caràcter privat i que era una llei que era molt diferenciada d'unes esmenes que en el seu dia es van presentar per fer-la com a serveis socials. Aquell dia vam arribar entre tots a un compromís, un compromís de tirar endavant una altra llei per regular-hi l'acolliment familiar com a serveis socials, i aquest dia, després de..., tal com vam dir en el seu dia, també, en la presa en consideració, avui estem aquí, en aquesta cambra, per aprovar aquesta Proposició de llei.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

L'acollida de persones grans, en tant que servei social, ja vàrem dir que és un tema molt sensible, un tema que ha sigut de molt difícil implantació als llocs on han provat experiències similars. Aquí, en aquesta cambra, neix amb un total recolzament, amb un gran consens, i, tal com vàrem dir també el dia de la presa en consideració de la iniciativa, presentada per la senyora Pilar Malla, neix també amb l'esperança que moltes persones grans en puguin sortir beneficiades, sobretot aquelles que, en no tenir familiars que puguin fer-se càrrec d'elles, són totalment dependents de les administracions.

Voldria recordar en aquest moment que el Govern de la Generalitat, des de la Conselleria de Benestar Social, sensible ja a aquest tema, disposa d'un programa, ano-

menat «Viure en família» –programa que la majoria de vostès ja coneixen, ja que aquest any s'ha implantat en onze municipis de més de vint mil habitants i en dotze consells comarcals–, l'objectiu del qual és d'estar implantat a tot Catalunya l'any 2003. El programa «Viure en família», doncs, dóna suport individualitzat a les famílies, d'una manera especial als cuidadors, i vol donar una resposta integral a les necessitats detectades amb un treball multidisciplinari. *(Remor de veus.)*

Aquesta Llei que ara aprovarem amb el consens de la cambra...

El president

Esperi's un segon, senyora diputada. Prego silenci a les senyores i als senyors diputats. Esperi's. *(Pausa.)* Pot continuar.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Aquesta Llei, doncs, que ara aprovarem amb el consens de la cambra podrà donar resposta a les persones que no podien acollir-se a aquell programa, moltes vegades, per falta de familiars per cuidar-los, i, alhora, el programa podrà fer-se extensiu a les persones que s'acullin a aquesta Llei.

Aquesta Llei, ja hem comentat que atorga competències als ajuntaments i consells comarcals. És competència de l'Administració la planificació i l'ordenació dels acolliments familiars de la gent gran, i de l'Administració local, la programació, la prestació, la gestió i el procés per accedir-hi.

Les esmenes que en nom del nostre Grup Parlamentari van ser presentades en la Ponència van ser acceptades, totes. Hi ha hagut i ha regnat una gran harmonia i consens per portar a terme aquesta Llei. Per tant, no em toca res més que agrair a totes les diputades que han intervingut en aquesta Proposició de llei, als serveis de la cambra –el senyor Francesc Pau i la senyora Dolors Balagué–..., i, com és lògic i normal, anunciar, doncs, el vot favorable a aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyora diputada.

Passem, per tant, a la votació del Dictamen de la Comissió Política Social referent a la Proposició de llei d'atribució de les competències en matèria d'acolliment de les persones grans.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de Seguretat en l'Alimentació (presa en consideració) (tram. 202-00088/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de Seguretat en l'Alimenta-

ció. Té la paraula, per presentar-la en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra posa a la consideració del Ple de la cambra la presa en consideració de la Proposició de Llei de creació d'aquesta Agència Catalana de Seguretat en l'Alimentació, i ho fa després que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ho hagués proposat amb anterioritat en aquest mateix Ple, sense èxit, degut a l'oposició dels grups que donen suport al Govern –Convergència i Unió i Partit Popular. Posteriorment, ara fa tres mesos, el Grup Popular presentava una moció, que va comptar amb el nostre suport, en la direcció que fos el Govern qui, en el període de dos mesos, presentés un projecte de Llei de creació d'una agència catalana, d'una agència de seguretat alimentària pròpia.

Com sigui que finalment la Moció del Partit Popular va passar a establir, per a la presentació del projecte de Llei, d'un termini màxim de dos mesos a quatre; com sigui també que avui, quan ja portem tres mesos des de la seua aprovació, podem afirmar, per les informacions de què disposem, que aquest projecte de Llei està encara molt verd i que, per tant, amb tota probabilitat no es podrà complir la Resolució d'aquest Ple en el termini de temps establert; que, trobant-nos, com ens trobem, en la darrera sessió plenària del període, d'aquest període de sessions, l'argument de la suposada rapidesa parlamentària que *a priori* comportaria la fórmula del projecte de Llei del Govern ara ja no es justifica, aquesta fórmula, i entenem que, amb tot el període de vacances parlamentàries pel davant, aquesta urgència, doncs, no queda justificada, no?

Per tant, seria aconsellable, seria desitjable, des del nostre punt de vista, retornar i encetar aquell procés de ponència que diferents grups d'aquesta cambra havíem parlat, per tal que, amb la contribució i les aportacions de tots els grups, poguéssim elaborar una bona llei de creació d'una veritable agència catalana de seguretat alimentària pròpia, amb tots els ets i els uts. Em referiré a una agència catalana que no sigui únicament, doncs, un flamant element decoratiu, supeditat en tot i per tot a la recentment aprovada Llei de creació de l'Agència Espanyola de Seguridad Alimentaria. Ens cal una agència útil per als interessos de la ciutadania del nostre país. Ens cal una agència que reguli totes les nostres competències en l'àmbit de la seguretat alimentària, una agència que sigui concebuda –ho entenem nosaltres– com un organisme independent, sotmès al control de la ciutadania, que dirigeixi la seva tasca a aconseguir el màxim nivell possible de protecció per a la salut dels consumidors; per tant, no convé, entenem nosaltres que no convé als nostres interessos de país ni tampoc convé a les competències que ens corresponen com a país en aquest àmbit l'establiment d'una agència catalana lligada de peus i mans a un organisme espanyol centralitzat que s'atribueix la responsabilitat de la interlocució amb l'autoritat alimentària europea, així com en altres institucions internacionals en l'àmbit de

la seguretat alimentària. No ens convé –hoensem– una agència que es reserva per a ella la coordinació i les accions conjuntes amb les autoritats alimentàries de les comunitats autònomes i les corporacions locals.

No és aquest, precisament, l'esperit de la Resolució del Parlament Europeu sobre el Llibre blanc de la Comissió sobre Seguretat Alimentària que inclou la creació d'un organisme alimentari europeu, independent, representatiu, sota control, tant de l'Administració com de la ciutadania en general, i responsable de la determinació i la comunicació dels riscos en l'àmbit de la seguretat alimentària. Un organisme que s'haurà de coordinar amb els organismes de seguretat alimentària dels estats membres i amb tots els grups de treball que es puguin anar creant i que haurà de desenvolupar la seva tasca en el si dels ens d'àmbit territorial més restringida. Aquesta és la filosofia d'aquesta Resolució del Parlament Europeu, és a dir que es pugui anar desenvolupant la seva tasca en el si dels ens d'àmbit territorial no restringit, i, per tant, en el cas de l'Estat espanyol les institucions autonòmiques són aquest organisme, són aquests ens més restringits.

Per tant, senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup considera que amb l'aprovació d'aquesta Agència Espanyola de Seguridad Alimentaria es pot haver produït una usurpació, per dir-ho d'alguna manera, de l'espai competencial que Catalunya té en l'àmbit de la seguretat alimentària. I, en conseqüència, hem de dir que el nostre Grup ha encarregat un estudi per si s'escau la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat del Projecte de Llei de creació de l'Agència Espanyola de Seguridad Alimentaria.

I és, precisament, aquesta interpretació restringida que el Grup Popular, el Partit Popular fa de les nostres competències en aquest àmbit, una interpretació que, de fet, ja s'insinuava en la defensa de la Moció d'ara fa tres mesos, que justifica –ho entenem nosaltres– sobradament l'elaboració d'una llei en forma de ponència amb l'aportació, com he dit abans, dels diferents treballs que s'han realitzat: els textos presentats pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, els treballs que el Govern està duent a terme i el text d'aquesta Proposició de Llei que nosaltres presentem si s'acorda, doncs, d'admetre-la a tràmit. Una ponència, aquesta que nosaltres desitjaríem, que hauria d'anar, com dic, més enllà de les consideracions del que avui nosaltres proposem en aquesta Proposició de Llei.

Senyores diputades i senyors diputats, pensem –i hi coincidirem segurament– que ens cal una agència catalana de seguretat alimentària, perquè volem ser un país normal i perquè la producció i el consum dels aliments són essencials en qualsevol societat i tenen repercussions econòmiques, tenen repercussions socials i, també, tenen repercussions mediambientals.

La protecció de la salut de les persones entenem que no pot deslligar-se, de cap de les maneres, d'aquests tres aspectes. I és, per tant, en aquest escenari que s'han de definir els principis bàsics de la seguretat en l'alimentació, que han de tenir en consideració un plantejament global i un plantejament integral; és a dir que cal que es contempli tota la cadena alimentària i tots els sectors implicats tant els de producció com els de consum.

Com vostès saben, senyores diputades i senyors diputats, el Llibre blanc de la Comissió sobre Seguretat Alimentària afirma que els sistemes de seguretat alimentària de la Comissió Europea i dels estats membres s'han vist sotmesos a pressions sense precedents durant les recents problemàtiques relacionades amb productes d'alimentació humana i animal que han posat de manifest deficiències que exigeixen mesures per part de les autoritats responsables, destinades a reforçar, encaminades a millorar i a protegir el desenvolupament dels sistemes existents.

La creixent percepció per part de la ciutadania de mancances en el control de la cadena alimentària, així com el consegüent perjudici econòmic que aquesta percepció ha ocasionat i pot ocasionar o pot continuar ocasionant en el futur en el sector primari català, justifica sobradament la necessitat de regular, a través d'una llei d'aquestes característiques com la que avui nosaltres posem a consideració de vostès per si tenen a bé d'admetre-la a tràmit, justifiquen, dic, la creació d'un organisme independent que s'ocupi, a Catalunya, de les funcions lligades a la seguretat alimentària i que desenvolupi, doncs, aquestes funcions en el sentit, en la línia expressada en el Llibre blanc de la Comissió sobre Seguretat Alimentària.

El model d'agència que nosaltres avui proposem amb aquesta Proposició de Llei tindria, doncs, entre altres objectius, el de revisar la legislació actual relacionada amb les matèries primeres, les mesures de protecció del medi ambient on es produeixen les matèries primeres, les pràctiques agrícoles, la producció pesquera i ramadera, les activitats de processament dels aliments fins a la seva arribada als consumidors per tal de dotar-la de coherència, actualitzar-la, fer-la més completa, d'acord amb l'augment de coneixement de les problemàtiques que vagin apareixent.

Tindria per objectiu, també, la recopilació i l'anàlisi de la informació que existeix a tots els nivells relacionats amb la seguretat alimentària per tal d'assessorar i informar científicament, tant l'Administració com la mateixa ciutadania, i facilitar la transparència de la política en matèria de seguretat alimentària a tots els nivells. I també tindria com a objecte l'establiment de mecanismes que permetin la participació de la ciutadania, així com l'accés directe a la informació que vagi generant l'organisme d'una manera simultània tant pel que fa a la mateixa Administració com als consumidors i consumidores en general.

Amb aquesta Llei el que proposem és que es doti l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària d'un funcionament propi, sota la tutela de tots els agents que participen en els diferents estadis de la cadena alimentària, inclosa la mateixa Administració a través dels departaments que tenen competències en alguna de les fases de l'esmentada cadena alimentària; així també que, doncs, sigui establert que hi hagi un control del mateix Parlament de Catalunya.

Per tant, aquesta és la raó que ens porta, a nosaltres, a presentar avui aquesta Proposició de Llei –ho he dit al començament–, tot i haver-hi hagut una resolució d'aquesta cambra d'ara fa tres mesos.

Per les raons, doncs, que hem exposat, pensem que és justificat retornar a aquella idea originària de crear la Ponència, per tal que l'aportació de tots els grups sigui consensuada i vagi encaminada en l'elaboració d'una bona llei de creació d'aquesta Agència Catalana de Seguretat Alimentària pròpia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Em sembla que seré breu, perquè, de fet –ja li ho he comentat abans d'entrar aquí al plenari al senyor Ausàs–, no acabem d'entendre per què han presentat ara aquesta Proposició de Llei, perquè anem repetint els mateixos debats i els mateixos acords, jo diria, des de fa molts mesos.

I no és que vulgui fer-me pesada ara fent història, però, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, el desembre de l'any 99 vàrem entrar una proposició no de llei en què ja demanàvem de fer un institut de qualitat. Els noms encara estan per definir, però en aquells moments parlàvem d'un institut de qualitat; es va votar el 18 de maig del 2000 i es va prendre una resolució en què es deia que es crearia aquest institut. El desembre del 2000 el conseller Grau ens feia arribar un document que ens deia que el primer semestre del 2001 tindríem la creació d'aquest Institut de la Qualitat Alimentària. Després va venir una proposició de llei del Grup Socialista, també, per a la creació de l'Agència a la qual nosaltres vàrem votar a favor a la presa en consideració i no entenem gaire perquè, des de Convergència i Unió i el Partit Popular, es va dir que no. Però després el Partit Popular presenta una nova moció en la qual després s'acorda, el dia 29 de març, que en quatre mesos es presenti el Projecte de Llei de creació de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària. Si no ens fallen els números, si el 29 de març s'aprovava això, quatre mesos vol dir que ara, el juliol, a finals de juliol hem de tenir aquest Projecte de Llei damunt la taula.

Nosaltres no entenem perquè ara hem de fer aquesta presa en consideració. Evidentment, per tota la tradició que nosaltres creiem que és importantíssim que hi hagi aquesta Agència, no podem votar-hi en contra; però ja li hem dit al senyor Ausàs que ens estimaríem més que ho retirés, perquè ens està posant en una situació difícil per això, perquè creiem que s'està devaluant una mica els acords que ja es prenen en aquest Parlament.

Estem d'acord que potser no ens agradarà el que s'està fent des del Govern –acostuma a passar–, però per això després s'obrirà un període d'esmenes en el qual cada Grup intentarà aportar el que presentem o el que tenim en les nostres proposicions de llei o que hem aportat en proposicions no de llei, fins i tot, perquè de tots és sabuda la importància que hi donem els diversos grups, i en concret el nostre que, com dic, des del desembre del 99 estem insistint que és necessari crear aquesta Agència.

Per tant, a nosaltres ens agradaria que això no s'hagués de posar a votació avui. Tornem a dir al senyor Ausàs que pensi a veure si és tan imprescindible de posar-la a votació o no, i a més, tenint en compte que en el Projecte de Llei d'orientació agrària, aquest que ara tenim els grups per fer-hi esmenes, també parla de la creació d'un institut català de qualitat i seguretat agroalimentàries. I aquí novament faig esment a una cosa: ens hem de posar d'acord, també, en el nom, eh?, perquè hi han agències que tots les hem batejades diferent, hi han instituts que també els estem batejant diferent, però estem parlant d'una mateixa cosa.

Jo crec que en aquests moments en el Parlament hi han suficients resolucions, hi han suficients acords com per donar una miqueta més de temps, a veure què passa aquest mes de juliol, si el Govern presenta o no presenta aquest Projecte de Llei que el Parlament li ha mandat que ha de presentar, per dir si s'ha complert o no s'ha complert. Potser sí que el més calent és a l'aigüera, però la Resolució diu que hem d'esperar quatre mesos, i això és el que, com a Iniciativa per Catalunya - Verds, creiem que s'hauria d'haver fet.

Tot i així –ho repeteixo–, en el cas que es posi a votació, nosaltres votarem favorablement la presa en consideració, perquè no podem votar-hi en contra perquè hem votat sempre a favor d'aquest tipus de propostes relacionades amb l'Agència de Qualitat Agroalimentària o el nom que li vulguem dir o que decidim més endavant de dir-li entre tots. Res més.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de Llei que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana per a la seva presa en consideració sobre la creació de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària amb l'objecte d'incrementar la seguretat de la cadena alimentària, tenint en compte els efectes que tenen els aliments per a la salut, és una preocupació que compartim. I, de fet, el Grup Popular, tal com ha recordat el Grup proponent, va presentar una interpellació el dia 8 de març i va presentar una moció que va ser aprovada en la Moció 79/6, el dia 29 de març, en la qual instàvem el Govern a presentar en un termini de dos mesos, però després vam acceptar una esmena i va quedar aprovada en quatre mesos, un projecte de Llei per tal de desenvolupar una política integral sobre seguretat alimentària.

El nostre Grup va considerar en aquell moment oportú que fos el Govern, donada la complexitat de les competències i les interrelacions entre uns departaments i uns altres, que fos el Govern el que presentés aquest Projecte de Llei. I per aquest motiu li vam concedir un termini de quatre mesos perquè va ser el que ell podia assumir per donar compliment a aquesta Moció.

Per aquest motiu, nosaltres no estem d'acord amb la proposta, amb la presa en consideració d'aquesta Proposició, perquè nosaltres, evidentment, esperarem aquest termini de quatre mesos. De totes maneres, si en el termini de quatre mesos el Govern no entra el Projecte de Llei, nosaltres presentarem el nostre Projecte, la nostra Proposició. I ho anunciem aquí perquè li vam donar confiança perquè presentés el Projecte per a aquestes consideracions que acabo de fer, però, de totes maneres, també considerem molt i molt important assolir els terminis fixats i, sobretot, poder comptar amb un projecte de Llei, si no, ja fariem la nostra proposta, no?

Perquè, evidentment, hi han molts elements que incideixen sobre els aliments i és necessari incrementar –i en això hi estem d'acord– tota la seguretat de la cadena alimentària per tal de garantir la seguretat del consumidor a rebre la informació veraç i, sobretot, per preservar el dret del consumidor a consumir aliments innocus i nutritius. No podem oblidar, tampoc, però, com he esmentat abans, que en matèria alimentària, donada la naturalesa multifactorial, la indubtable complexitat i la seva gestió, es requereix i es fa necessari disposar d'instruments que integrin els aliments, tant des d'un punt de vista intersectorial com des d'un punt de vista interterritorial.

I aquesta dimensió, com també han recordat, no és només estatal, sinó que també és internacional en la gestió de la seguretat alimentària, perquè fa que els problemes i, a més, també, les solucions hi estiguin cada vegada més interrelacionades des d'un punt de vista estatal i europeu.

I, en aquest sentit, també ha recordat el Grup d'Esquerra Republicana que la Comissió Europea, el desembre del 99, va presentar una proposta de llibre blanc de seguretat alimentària que, entre d'altres mesures, contemplava la creació d'una agència de seguretat alimentària d'àmbit europeu que hauria d'anar relacionada amb totes les agències d'àmbit estatal. I, de fet, la setmana passada el Congrés dels Diputats ja va aprovar la creació de l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària amb un model estructural i funcional que anés interrelacionat amb totes les competències que tenen les comunitats autònomes.

A Catalunya, el control de la qualitat i les condicions higièniques sanitàries en tota la cadena alimentària correspon a diferents organismes i diferents administracions –la de la Generalitat i dels ens locals–, la qual cosa no sempre afavoreix el seu control regular sobre el conjunt de la cadena, i aquesta bona coordinació, a vegades, no es porta a terme.

Donada l'exposició del Grup d'Esquerra Republicana, nosaltres no creiem que hi hagi superposició de competències des de l'Estat a les autonomies. És que, de fet, nosaltres el que hem perdut, tots, és una mica de competències, sobretot en l'avaluació dels riscos generals envers les competències que té la Unió Europea. I, és en aquest sentit que és necessari garantir tota aquesta bona coordinació, perquè l'avaluació de riscos general i les mesures d'actuació, les establirà l'Agència europea una vegada estigui constituïda.

És per aquest motiu que nosaltres estem d'acord amb què s'ha de constituir un organisme d'aquestes característiques, per això en el seu dia vam instar el Govern que presentés el Projecte de llei i, per això, també, si el Govern no compleix, nosaltres presentarem la nostra pròpia iniciativa. Però, en aquest sentit, nosaltres avui no podem donar recolzament a aquesta presa en consideració.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, el 19 de gener el Grup Socialista va presentar una proposició de llei, com ja s'ha dit, per a la creació de l'Agència Catalana de Qualitat i Seguretat Alimentària. I si en el Ple del 8 de març, en què va ser rebutjada, la seva presa en consideració s'hagués aprovat, avui, potser, el que podríem estar fent és aprovar la llei de creació de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, ja s'hauria fet la Ponència, hauríem tingut en compte totes les consideracions d'uns i altres grups, i, per tant, avui podríem estar fent el que ja ens correspondria fer a Catalunya, que és tenir la nostra pròpia agència de seguretat alimentària, que no és incompatible amb l'Agència europea ni és incompatible amb l'Agència Espanyola, ni ho ha de ser.

De fet, és veritat que, en el Ple següent, va ser rebutjada la Proposició de llei del Grup Socialista, el Grup Popular en una moció va proposar al Govern, va instar el Govern perquè fes el projecte de llei; en comptes de dos mesos, van ser quatre, i el termini no està exhaurit. En tot cas, és veritat que hi ha sensibilitat social en aquest tema, i val a dir, també, que sembla que actuem molt pel que els mitjans de comunicació ens diuen, és a dir, tots tenim la necessitat, i el mateix Govern es compromet a fer l'Agència i a tirar endavant el projecte de llei, i, en canvi, en el moment que està en els mitjans de comunicació, que hi ha escàndols, que la gent està inquieta, que hi ha, com deia, una sensibilitat social, i quan els temes que estan d'actualitat són uns altres, anem passant el temps i els terminis i els compromisos no es compleixen.

Dir que, en el tema de la seguretat alimentària, el que cal és recuperar credibilitat, que aquesta credibilitat s'ha de recuperar amb mesures com la de la creació de l'Agència, que doni garanties d'imparcialitat i d'independència; que l'Agència que nosaltres proposàvem, en la nostra proposta, en aquest sentit, és la d'un òrgan d'assessorament i consultiu, que no és exactament la proposta que fa avui el Grup d'Esquerra Republicana.

En tot cas, com dèiem, si fos acceptada la presa en consideració, nosaltres hi votarem a favor perquè no pot ser d'una altra manera; ja és el mateix que veníem reclamant des de fa molts mesos. Però, en tot cas, el que nosaltres aportaríem és la filosofia del que va ser la nostra proposició de llei: d'un òrgan consultiu i d'asses-

sorament del Govern de la Generalitat i, també, d'altres administracions que tenen competències en salut pública, com poden ser els ajuntaments; un òrgan que ha d'emetre dictàmens, que ha de fer l'avaluació dels impactes sobre la salut de les persones, de tots aquells aspectes que poden influir en la cadena alimentària, allò que s'anomena des de la granja fins a la taula, i que elabori estudis, informes i propostes de relació, dita de procés alimentari.

També, que faci recomanacions al Govern en tot allò que consideri convenient de cara a garantir la seguretat alimentària. I també, d'altra banda, seria un òrgan que hauria de tenir garantida la seva independència; que, per tant, els seus membres no han de ser nomenats en funció, pel Govern, sinó que han de ser nomenats pel Parlament amb la possibilitat que només fossin renovats, només, per la dimissió voluntària.

Res més, dir que no val la pena tampoc insistir massa en el tema, que creiem que el que hauria de fer el Govern és admetre, una vegada més, a consideració aquest tema, que s'establís la Ponència en aquest Parlament i que poguéssim tenir una Agència Catalana de Seguretat Alimentària que, en definitiva, fos un organisme més que donés i retornés aquesta credibilitat que els usuaris i consumidors necessiten.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Esquerra Republicana de Catalunya ens presenta avui la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, de la creació de l'Agència Catalana de Seguretat en l'Alimentació.

Aquest tema, com bé s'ha explicat pels que m'han precedit en la paraula, ha estat vist, ha estat debatut en el Parlament en diferents ocasions, no exactament en la forma que avui se'ns planteja, però sí que n'hem parlat en aquesta cambra.

Hi ha hagut la Proposició de llei que varen presentar, doncs, el Grup Socialista, i, ja en el si del debat, el Grup de Convergència i Unió vàrem manifestar la nostra voluntat d'avançar en aquesta línia, i dèiem, perquè a més a més era un element que era públic, que el Govern estava treballant en aquest àmbit. El treball es feia bàsicament —i es fa— en dues línies, una la d'elaborar la llei, i l'altra, que és també molt important i em sembla que val la pena dir-ho, perquè la seguretat alimentària no depèn només d'aquesta Agència de la Seguretat en l'Alimentació, doncs, l'altra feina que fa el Govern, precisament, és garantir aquesta seguretat alimentària a dia d'avui.

El Govern hi ha estat treballant, i hi treballa, i té dos tipus d'actuacions ben diferents: unes són mesures de caràcter general, i altres són mesures de caràcter específic. No entraré en la concreció d'aquestes mesures,

perquè tots vostès les coneixen. El Govern, doncs, fa un control, entenem que correcte, al llarg de la cadena alimentària, i aquest és un element que és objectiu, i cal dir-ho.

Al debat del mes de març –que es va produir, com bé es deia aquí, amb una altra iniciativa–, ja dèiem que feia més d'un mes i mig el conseller en cap va encarregar l'elaboració d'una proposta d'avantprojecte de llei de seguretat alimentària, i que, en aquest avantprojecte de llei, s'havia creat una comissió interdepartamental, una comissió en la qual s'involucraven quatre departaments del Govern; per una banda, Sanitat i Seguretat Social, per una altra, el d'Indústria, el d'Agricultura i, també, el de Presidència. Per tant, el Govern està treballant en aquest àmbit per tenir, per una banda, una eina en l'àmbit de la seguretat alimentària i, per una altra, per regular aquesta matèria.

No entraré a fer una anàlisi ni exhaustiva ni reduïda del que és la proposta concreta que ens fa Esquerra Republicana –hi han elements que podem compartir, altres que serien matisables, i altres que no compartiríem–, però és segur que, amb un debat, que és un àmbit en el qual tots els grups parlamentaris..., arribaríem a un acord.

La voluntat del Grup de Convergència i Unió, i així ho expressàvem nosaltres, ja, en anteriors sessions, és no debatre la bondat o no d'aquesta proposta, o d'una altra, sinó que, en aquest àmbit en concret, creiem que cal donar el temps necessari al Govern perquè acabi aquesta iniciativa, i, per tant, creiem que aquest àmbit de la seguretat alimentària que aquí bé s'ha dit és, doncs, un tema molt rellevant, és bo que no ens hi precipitem i que, per tant, els diferents departaments implicats puguin, en aquest sentit, treballar amb la tranquil·litat que requereix aquest tema.

Entenem que això s'està fent, com ho dèiem, i tant és així que, fins i tot, existeix un compromís; existeix un compromís, com bé s'ha dit amb anterioritat: en el mateix Ple que es va rebutjar la iniciativa socialista, va haver-hi una interpel·lació per part del Grup del Partit Popular al Govern, i en el següent Ple va haver-hi l'aprovació d'una moció, entre les quals el que s'instava és que el Govern presentés en el termini de quatre mesos un projecte de llei de creació de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària. Aquest termini no ha acabat i, per tant, nosaltres creiem que cal ser respectuosos amb el que vàrem aprovar en aquella Moció, cal ser al màxim de rigorosos amb aquest treball que s'està fent. I, per tant, entenem que el que marcava la Moció i que vam aprovar el conjunt de forces polítiques, representades en aquesta cambra, és el que hem de respectar.

Per tant, es marcaven unes grans línies de quines havien de ser..., aquesta Agència de Catalana de Seguretat Alimentària, unes grans línies que estaven en el que era el marc normatiu europeu.

I, per tot l'exposat, entendra, doncs, senyor Ausàs que nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, no votarem favorablement aquesta proposta que avui vostès ens fan. Sí, per això, reiterar que el Govern hi està treballant, hi està treballant en la línia que els manifestàvem amb anterioritat: dues línies diferenciades, una és el fet

de no poder tenir l'avantprojecte de llei i l'altra és garantir als ciutadans de Catalunya tot això que és la seguretat alimentària.

Per tant, entenem que hem d'esperar aquesta feina de l'avantprojecte, que tindrem en poc temps, creiem nosaltres, sobre la taula, i, per tant, doncs, esperant aquest avantprojecte, el nostre vot, lògicament, serà negatiu.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem, per tant, ara, a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de Seguretat en l'Alimentació. Prego als senyors diputats que es posin en situació de votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Vull recordar a les senyores i als senyors diputats que a un quart de cinc començarem la sessió amb la commemoració necrològica de l'il·lustre diputat senyor Marc Aureli Vila.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat pel conseller en cap, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin el seu escó.

Necrologia de l'exdiputat Sr. Marc Aureli Vila i Comaposada (tram. 401-00028/06)

Aquest punt de l'ordre del dia està dedicat a la memòria necrològica de l'il·lustre senyor Marc Aureli Vila i Comaposada, que fou diputat d'aquest Parlament en la segona legislatura. Aquesta presidència adreça una salutació a la seva esposa, a la seva família, a la qual prego que vulgui acceptar els més sincers sentiments d'amistat i condolença que li manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir.

Té la paraula l'il·lustre senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, per fer el parlament en memòria del senyor Marc Aureli Vila.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, familiars de Marc Aureli Vila... Marc Aureli Vila i Comaposada va néixer l'any 1908 al gracienc carrer de la Llibertat i, talment com si néixer en un lloc concret fos una premonició, va ser sempre un home inconformista de consciència i esperit crític i lliure, una persona culta.

Quan en plena infantesa, dels set als onze anys, va acompanyar el seu pare cap a terres d'Amèrica, ni tan sols podia sospitar que seria en aquell continent on havia de passar la meitat de la seva llarga vida. Això era l'any 1915, i el seu pare, Pau Vila, pedagog i geògraf va establir-se a Bogotà on va dirigir el Gimnasio Moderno amb els mateixos criteris avançats i progressistes en el terreny pedagògic que abans ja havia aplicat a l'Escola Horaciana de Barcelona.

Marc Aureli va rebre en herència del seu pare l'amor pel país i la passió pel territori, i va dedicar tota la seva força intel·lectual a estudiar-ne i divulgar-ne el coneixement amb un to didàctic i amè. Per ell el país era, en primer lloc, Catalunya, però immediatament a tocar d'aquest Veneçuela, on resideixen els seus fills ja veneçolans fruit del seu matrimoni amb Josefina Planas. Aquestes dues fidelitats eren presents en el seu enterrament, sobre el seu taüt, en forma de dues banderes, fa poques setmanes; però també entre els assistents i en els parlaments que s'hi van pronunciar van sentir-s'hi els accents dels dos països. Era, de fet, el retrat de la gran tragèdia de l'exili: famílies trencades, projectes frustrats, vides sotmeses al capricis de l'atzar en el marc de la història dolorosa d'un país. Amb un deix de malenconia ho reconeixia el també diputat d'aquesta cambra, el veterà Víctor Torres quan deia: «Ja veieu el preu de l'exili: la llengua dels meus fills és el francès, la llengua dels de Marc Aureli el castellà de Veneçuela. La vida és així.»

De retorn a Catalunya va començar a fer magisteri, uns estudis que ja no va poder enllestir fins a l'adveniment de la Generalitat republicana ja que la dictadura de Primo de Rivera li ho impedí. Va ser en aquell període que s'implicà en les primeres conspiracions independentistes, de manera que amb només divuit anys va participar, de Barcelona estant, en la xarxa de suport d'Estat Català, el complot de *Prats de Molló*, promogut per Francesc Macià. Era aquell temps de joventut en què trenà una gran amistat amb l'estudiant andorrà Eduard Bonell, més tard advocat com ell i futur secretari del Govern d'Andorra, amb qui compartia una visió nacional, progressista i republicana de la política. El 14 d'abril del 31, ja militant d'Esquerra Republicana, defensà el nou règim des del Palau de la Generalitat. Incorporat a la Secretaria del Consell de Cultura de la Generalitat hi feu coneixença amb personalitats destacades de la política i la cultura sempre ben a prop de Ventura i Gassol.

En esclatar la guerra va dirigir per un temps l'Escola d'Arts Gràfiques, fins que marxà voluntari al front amb el Regiment Pirinenc número 1. En terres aragoneses actuà d'auditor de guerra i com a jutge militar en funcions hagué d'intervenir en diversos casos i va procurar sempre salvar vides en una època de trasbals perma-

nent, i va fer el mateix com a oficial lletrat a la Comandància Militar de Barcelona o com a jutge de menors a la mateixa capital, buscant sempre la dimensió humana que batega en tot conflicte.

El matí del 9 de febrer del 39 passà la frontera al capdavant de l'Estat Major, de la divisió 45 a què pertanyia. Ingressat primer al camp de concentració a Celobert del Voló i més tard a Sant Cebrià en sortí gràcies a la intervenció de Bosch i Gimpera.

Poc després partia cap a Bogotà on va residir durant quatre anys. Allà va doctorar-se en dret i dirigí l'interinat del Colegio San Bartolomé fins que feu el salt cap a Veneçuela. Fixà la residència definitiva a Caracas, on aviat s'incorporà a la tasca universitària i s'anà especialitzant en el camp de la geografia en el qual es convertí en una autoritat de prestigi i de gran respecte per part de tothom a dins i a fora del país. La seva *Geografía de Venezuela*, amb vint-i-quatre volums, continua essent avui un veritable clàssic en aquell país, i és el títol més destacat d'una obra realment impressionant.

Quan va morir, Marc Aureli, ens havia deixat un total de vuitanta-tres llibres i vint-i-tres opuscles: el primer va ser *La llei i el llibre*, el 1935, i els darrers *Aportació a la terminologia geogràfica catalana* i *I foren els països catalans*; entremig, desenes i desenes de títols sobre Veneçuela i sobre Catalunya.

El 1959, quan el càrrec no tenia sou ni cap reconeixement que la simple certesa de no poder tornar al país mentre hi hagués dictadura, va ser nomenat delegat de la Generalitat en aquell país americà, on dugué a terme una tasca intel·lectual i política clarament antifranquista en defensa de la llibertat, i publicà el dictamen referent a la sentència de mort del president de la Generalitat Lluís Companys i la Generalitat al llarg de la seva història.

Mort el dictador, el maig del 78, tornava a Catalunya, tenia setanta anys, una edat poc habitual per decisions d'aquest gruix, però el desig de retrobar un país que reiniciava un procés de redreçament col·lectiu era superior a qualsevol altre neguit. Els fills i els nets es quedaven a Veneçuela, ell i la muller, després de trenta-nou anys d'exili tornaven a casa. Marc Aureli Vila en aquell moment havia passat quaranta-tres anys de la seva vida a Amèrica i només vint-i-set a Catalunya. Incorporat al seu partit de sempre, pel qual va ser diputat del 84 al 88, tots els companys de legislatura recorden la solidesa dels seus coneixements manifestats particularment durant la preparació de les lleis d'ordenació territorial.

En la sessió del 25 de març de l'any 87, en debatere's la Llei de l'organització comarcal de Catalunya afirmava des d'aquesta tribuna: «Per primera vegada, d'ençà del Decret de Nova Planta del 1716, que van imposar-se els *corregimientos* en el nostre país, Catalunya, a través d'aquest Parlament, legisla en una matèria que prefigura el seu propi ordenament territorial. L'obligada dependència—la dependència és, per ella mateixa, sempre negativa— a l'encara vigent divisió provincial de Catalunya entrebanca en bona mesura la plena implantació d'un ordenament funcional del territori al Principat, d'acord amb els requeriments i les necessitats del poble català. Les mancomunitats comarcals serien indica-

dores en constituir-se de la presumible creació de les vegueries o les regions que hauran de servir a la descentralització territorial dels serveis del Govern de Catalunya.»

Precisament, des del retorn, els seus estudis s'han centrat bàsicament en els municipis, les comarques, el territori, el despoblament de la Catalunya de muntanya i els desequilibris interns, sempre col·laborant estretament amb l'Institut d'Estudis Catalans a través de la Societat Catalana de Geografia de la qual fou cofundador. Lligam amb la Catalunya republicana il·lustrada i liberal de fa setanta anys va ser sempre un home d'esperit jove i consciència rebel, condecorat pel Govern veneçolà, homenatjat per la Fundació Irla, refusà en el seu moment la Creu de Sant Jordi que li era proposada.

En el congrés del seu partit, celebrat el març d'enguany a Tarragona, va ser homenatjat com a únic militant dels assistents a l'acte fundacional d'Esquerra Republicana el març de 1931. Allà hi pronuncià un discurs vibrant, il·lusionador, exponent d'una mentalitat moderna i amb uns plantejaments sobre la vida i la quotidianitat clarament progressistes.

Ben plantat i elegant, amb l'exemplaritat d'un menhir solitari i una coqueteria que resistia el pas dels anys, representava el vell honor republicà, el de la gent honesta, coherent i amb ideals. Pertanyia a aquella categoria de persones a qui res ni ningú no va fer en cap moment doblegar l'esquena de la dignitat. Català de pedra picada, a l'espera de temps nacionals millors, s'estimava més de dur a la butxaca el carnet d'oficial de l'exèrcit de la República que no pas el DNI convencional.

Era un home positiu, amb una actitud constructiva, que sempre mirava la part bona de les coses per més difícil que fos la situació. Persona de diàleg i de concòrdia tractava a tothom de vós, i us regalava els seus consells, les seves recomanacions, les seves consideracions que arribaven fins i tot a apuntar-vos el títol d'un llibre determinat o un article concret que calia llegir. Propietari d'un sentit de l'humor envejable i d'una ironia constant que el duia a explicar acudits o a fer jocs intel·ligents de paraula amb un posat seriós, insinuava sempre un mig somriure per sota el nas que delatava el seu esperit sorneguer. Formava part del paisatge amb tanta naturalitat que semblava, ben mirat, que no havia de morir-se mai. Ara ho ha fet, però es mantindrà viu en la nostra memòria. Les seves, de memòries, una delícia per als amants d'una vida viscuda en passió, es titulaven, precisament, *Temps viscut*.

Gràcies, Marc Aureli, pel temps viscut.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Els prego un minut de silenci a la seva memòria.

(La cambra serva un minut de silenci.)

A fi de coordinar el punt següent de l'ordre del dia en la seva projecció mediàtica esperarem un minut i mig abans de començar. Gràcies.

(Pausa llarga.)

El següent punt de l'ordre del dia són preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Preguntes

La primera pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Camps i Rovira, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes pel que fa al transport públic de Barcelona (tram. 317-00292/06)

Té la paraula.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Honorable president, Barcelona i la seva àrea metropolitana estan col·lapsades pel trànsit. Aquest és un fet evident que constaten els ciutadans i les ciutadanes de la ciutat i de la seva àrea metropolitana diàriament, tots els que seguim encara aferrats al transport privat. La solució més enllà de la millora d'infraestructures viàries és molt evident que passa per un transport públic de qualitat. Certament, s'ha dit moltes vegades, amb una certa malícia, que el Govern de la Generalitat contempla amb una certa tebior aquest problema, aferrat al fet que és, evidentment, una competència essencialment municipal. Fins i tot, s'ha dit maliciosament que aquest és un tema en el qual Madrid ens porta un cert avantatge. La realitat, per això, és que se'ns parla d'inversions en xarxa de transport metropolità, se'ns parla de la línia de metro –la línia 9 en el metro–, del tramvia de la Diagonal, de la xarxa d'autobusos interurbans, d'un sistema tarifari integrat... Honorable president, quina és, negre sobre blanc, la veritat sobre aquest tema?

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, les xifres, que són finalment les que ens diuen què són les coses, demostren que no hi ha cap mena de tebior, en aquest sentit, no? I, de fet, el tema de les inversions del Govern de la Generalitat, en aquests moments, en tot el que fa referència al transport públic de la ciutat de Barcelona i dels voltants..., de fet és una política especialment brillant. Concretament, en aquests moments, el que s'està fent és el següent: hi ha el que s'està fent a la línia 3, de Nou Barris, que són 10.000 milions de pessetes, en aquests moments; el metro lleuger, que va de Trinitat nova fins a Can Cuyàs, ja en el terme municipal de Montcada, que són 4.000 milions; hi ha el Trambaix, que s'ha començat a construir ara mateix, i que són 38.000 milions, dels quals 25.000 van a càrrec exclusiu de la Generalitat i els altres 13.000

van, en terceres parts, a ajuntaments, Generalitat, Govern central –per tant, de fet, són 30.000 milions de pessetes per part de la Generalitat–; hi ha el desdoblament i soterrament de Sant Andreu de la Barca com a tren, diguem-ne, de rodalia, important per entrar a Barcelona –5.000 milions–, i en aquests moments hi ha en licitació, i s'adjudicarà concretament el mes d'octubre, ja la primera fase de la línia 9, que com vostè sap ha d'anar de Badalona a la Sagrera i a l'aeroport, que representa, en aquesta primera fase, 119.000 milions de pessetes. Al final representarà, quan es faci tot, 240.000. Si a això hi afegim 6.000 milions de pessetes per als sis nous trens del metro del Vallès, que estan encarregats, i si hi afegim, amb menudalla, amb coses petites, uns 14 o 15.000 milions de pessetes més (*remor de veus*)... O si no volen, aquests no els afegim, és igual. En total fan 185.000 milions de pessetes, sense comptar els 33.000 milions de pessetes que, conjuntament amb els ajuntaments i amb el Govern central, doncs pagarem pels vagons que s'encarreguen ara, concretament, per a la línia 5. Total, són 169.000, més..., posem 185.000 milions de pessetes, en aquest moment, per a l'any 2001. O sigui que l'acció és molt intensa, molt important. I justament és una d'aquelles coses que va bé de parlar-ne, perquè cada vegada que diuen: «Home, aquest Govern no fa res, aquest Govern està dominat per la paràlisi, aquest Govern, doncs, és un govern, diguem-ne, aturat, distret...», doncs no, escoltin, un govern que posa a sobre de la taula, només en aquest any, només per al transport de Barcelona, 169.000 o 185.000...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...com vulgui, tant li fa, vol dir que és un govern que actua molt bé.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les relacions entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat (tram. 317-00293/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, li vull preguntar sobre les seves relacions amb el Govern, en concret amb el PP. Sembla que vostès han fet un pacte secret on, fins i tot, han regulat el marge de maniobra que tenen per fer allò que se'n diu *escarceos* amb Esquerra Republicana de Catalunya. Ho hem vist amb el senyor Trias, al debat d'ahir, amb una actitud absolutament servil respecte al poder del PP; ho hem vist amb el seu silenci impressionant quan

el ministre d'Afers Estrangers està sota sospita de casos de corrupció. Ja que parlem de Piqué –i menjant-me temps de la pregunta–, recordi que aquí fora hi ha un bon grapat de gent del Bages que està patint les conseqüències de la lleugeresa amb què Piqué i el seu Govern han tractat un tema tan important i tan ric per a Catalunya com són els jaciments de potassa. Ho hem vist en els fets de diumenge passat a Barcelona, sempre justificant-ho tot. Què ho fan? Per dependència de la majoria aquí o per coincidència ideològica, senyor president?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, nosaltres no tenim cap pacte secret, ni tenim ni pretenem tenir un pacte global amb el Partit Popular i amb el Govern. I sí que és cert –i això sí que no és secret– que nosaltres negociem molt sovint i sempre que cal –sempre que calgui ho haurem de fer– amb el Govern. I és lògic, perquè el PP i nosaltres, en àrees diferents, i, evidentment, no pas sempre d'acord..., però som partits que tenim responsabilitats de govern i, per tant, és lògic que ens vegem i discutim determinades coses. El que no seria lògic, el que seria bastant absurd és que no ens veiéssim i no ho discutíssim i no parléssim, perquè, evidentment, hi han coses que nosaltres les hem de resoldre amb qui les podem resoldre, i les hem de resoldre, per tant, aleshores concretament, molt sovint, amb el Govern de l'Estat.

El president

Moltes gràcies, president. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, el seu marge de maniobra és nul, amb el PP. Ara és nul, perquè ja no depenen de vostès. Jo crec que, a més, tenen una coincidència ideològica com a governs i com a filosofia de fons de governs. I això ho volen amagar, no? Miri, no sé què té a veure amb l'aixeta la forma vergonyant amb què vostès han justificat l'acció de la policia diumenge passat a Barcelona. Vostès han facilitat que es criminalitzés un pensament –encertat o no en els seus aspectes– innovador, jove, en la nostra societat. Han justificat abusos de poder de la violència de les forces d'ordre públic. El seu conseller de la Presidència ha dit que és absolutament irresponsable posar en dubte això, i el seu conseller d'Interior ha dit que era un insult a la intel·ligència qüestionar-ho. Segurament, la Joventut Nacionalista de Convergència Democràtica deu fer una actitud absolutament irresponsable i deu ser un insult a la intel·ligència quan coincideix amb nosaltres a dir que ha estat desproporcionada, desmesurada i fora de tot lloc l'actuació de les forces d'ordre públic.

La gran majoria de mitjans de comunicació d'aquest país, i de persones que escriuen seriosament en aquests mitjans, participen d'aquesta mateixa opinió, diferent

de la seva: que no es pot combatre actes vandàlics, que poden ser absolutament minoritaris, amb una actuació ja preparada de molt abans perquè es pogués desqualificar quelcom que, d'aquí a poc, ens haurà de motivar a tots, perquè significa el repte de la societat que es creu molt fora de contaminar-se, que se sent privilegiada perquè aquí tots mengem...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ribó i Massó

...en un país, en un món on un bon grapat de la gent no arriba ni a menjar.

El president

Gràcies.

El president de la Generalitat

En primer lloc, li vull recordar que la postura del Govern de la Generalitat no es diferencia gaire de la que ha expressat el senyor Clos, alcalde de Barcelona, d'un govern en el qual vostès estan presents. Però, a part d'això... (*remor de veus*), a part d'això, el que li vull dir és que si se'ns demana: «home, entenem que hi hauria d'haver una compareixença a l'organisme que correspon» –que és el parlament espanyol– «de qui té la responsabilitat d'això perquè s'expliqui», si se'm diu: «home, és que possiblement hi va haver unes falles tècniques. Potser, en comptes d'haver actuat a la plaça de Catalunya, s'hauria d'haver actuat abans»... És possible. I per això val la pena, doncs, que s'analitzi i que ens ho expliqui qui ens ho ha d'explicar.

Ara, dit això, el que li vull dir és que no és bo que, d'entrada, es culpabilitzi la policia. També li vull dir que nosaltres no hem desqualificat mai la manifestació. És més: aquesta manifestació antiglobalització és una..., hi havia moltíssima, moltíssima –la gran majoria– gent pacífica, i era una protesta legítima. I això ho hem dit sempre. Ara bé, ningú no podrà negar que, evidentment, era una manifestació que comportava una gran inquietud, perquè si no, perquè el Banc Mundial hauria suspès la reunió que havia de fer a Barcelona? Per què? Doncs per algun motiu, suposo, no? I, per una altra banda, algun motiu que tenia els seus antecedents de Göteborg, a on la policia sueca, que té patent de democràcia, va disparar amb foc real i va arribar a ferir molt greument, i, evidentment, no s'ha de fer. Però vull dir-li que els problemes són greus. Hi havia l'emmarcament de Seattle, de Göteborg, de tot el que vulgui. Per tant, és lògic que es prenguessin determinades mesures.

No es pot negar, tampoc, després de la condemna, millor dit, després de dir que s'estudiï, que s'analitzi si les coses no s'han fet prou bé..., tot el que vulgui, però ningú no podrà negar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que hi van haver unes destrosses molt importants...

El president

...se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...i que això, evidentment, entenc, sincerament, que no és correcte que es digui que va ser degut a una provocació de la policia.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre com afecten el futur de Catalunya el conjunt d'esdeveniments produïts durant la setmana del 18 al 24 de juny de 2001 (tram. 317-00296/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, li vull llegir les notícies que han sortit les dues últimes darreres setmanes, perquè donen lloc a una situació certament desconcertant. El dia 12 de juny, al diari *Avui*: «El PP s'oposarà en el Congrés a la rebaixa de peatges de Catalunya.» La senyora Pilar del Castillo, en declaracions a *La Vanguardia*, diu: «La escuela privada arregla los problemas mejor que la pública.» El dia 13, a *La Vanguardia*: «Convergència es planteja acabar la legislatura sense el suport del PP.» Segons aquest diari, a la direcció de Convergència està guanyant la tesi d'anar-se distanciant, gradualment, del PP. El dia 20, a l'*Avui*, titular de política: «Pujol ajorna la remodelació del Govern fins a la tardor. El president vol evitar traslladar una imatge de debilitat que doni ales a la moció de censura.» El dia 21, tots els diaris: «Pacte secret PP - Convergència i Unió fins al final de la legislatura. L'acord inclou discrepàncies menors i fins i tot el marge de CiU per fer gestos cap a Esquerra Republicana.» El dia 22, editorial de *La Vanguardia*: «Incendis i inundacions. En benefici de tots s'ha d'esperar una més gran agilitat de la primera institució democràtica del país.» El dia 25, es recullen els insults del senyor Pujol des del seu viatge a les repúbliques bàltiques: «sectaris» i «pallassos». *El Periódico*, el mateix dia: «El Govern central i CiU negocien un programa per al pròxim curs i concerten les resolucions que dimecres votaran junts al Congrés.» A l'*Avui*: «FECSA alerta que el col·lapse elèctric s'estendrà per Catalunya: Baix Penedès, Baix Llobregat, Reus, Tarragona i el districte 22@ seran les zones més afectades.» El senyor Joan Puigdollers: «El PSC incendia el territori.» I, per últim, el dia 26, l'Agència EFE: «El president dels empresaris de l'Ebre abandona Convergència Democràtica de Catalunya en disconformitat amb el Pla hidrològic nacional.»

Senyor Pujol, com pensa arreglar aquesta situació francament desconcertant?

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Doncs miri, en primer lloc regint-me pel nostre programa i no pel recull de premsa, no? (*Rialles.*) En primer lloc això. Escolti, si haguéssim de fer cas del que diu cada dia el diari i dels rumors, per exemple, jo hauria de creure que vostès són partidaris dels peatges, no? Vostè proposa un peatge per a l'Eix Transversal. O sigui que, Déu n'hi do, també... Vull dir, quina, quina... mena de desconcert. De desconcertat jo crec que ho està vostè, perquè segueix l'escuma de la política, no?, el dia a dia, els rumors, el titular, aquest diu, l'altre diu, el de més enllà diu... Jo estic, en aquest sentit, bastant tranquil, perquè el que és la nostra tendència, que vol dir actuar d'acord amb una acció de govern i amb un programa de govern –i abans n'hem parlat respecte del transport de Barcelona–, s'està amanint d'una manera coherent i d'una manera eficaç.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor Pujol, evidentment que podríem fer alguna cosa més que comentar aquestes notícies, que, evidentment, el que fan és demostrar que vostès han seguit una línia en ziga-zaga, i que finalment s'han decidit...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

Sí?

El president

Se li ha acabat el temps. (*Rialles.*) Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, no a vostè, ben bé, perquè ara vostè no m'ha dit res més, però a la resta del Parlament sí que li vull dir, i a vostè, evidentment, que nosaltres estem duent a terme una acció de govern. I l'acció de govern és el que, de fet, ens ha, diguem-ne, de justificar o no davant d'aquest Parlament i davant del país, i no davant de la premsa, ni davant dels resums de premsa, ni davant, diguem-ne, del que en podríem dir la superfície i l'escuma de la quotidianitat. I, aleshores, en aquest sentit, jo dic –i ho dic content–, he dit això del transport de Barcelona, podria, doncs, parlar de la reforma de l'assistència sanitària, podria parlar de les infraestructures

que s'estan fent –que se n'estan fent ara més que mai, més que mai, molt més, evidentment, que... (*Remor de veus.*) Doncs escolti, una pila llarga. Però escolti, home, miri... Ja ho saben, vostès, home! Doncs miri: el TGV, l'aeroport (*remor de veus*), el port... Perdoni, és que també és bo que aconseguim d'aquest Govern, que diuen que no hi tenim cap marge, això que vostès no feien. Perquè vostès, quan són a l'oposició, dóna la sensació que pensen que la hisenda pública és com la bóta de sant Ferriol (*rialles*), que és la bóta d'aquell sant que sempre li rajava el vi. I, en canvi, quan vostès van tenir majoria absoluta, en aquestes coses que ara diuen que no, que no, van actuar amb una tremenda gasiveria. Per tant, jo, francament, penso que el que s'està aconseguint en aquest moment, en aquest sentit, és francament positiu. I en les coses que depenen directament de nosaltres –que si residències de gent gran, que si, doncs, l'increment de les instal·lacions universitàries, que si la gradual millora...

El president

President... President... President...

El president de la Generalitat

...de la sanitat psiquiàtrica... És això, el que interessa a la gent.

El president

...se li ha acabat el temps. Gràcies.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració el Govern fa de l'actual situació de les negociacions per canviar el sistema de finançament (tram. 317-00299/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, per Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, pel nivell d'informació de què vostè disposa, quina valoració fa de l'actual moment de les negociacions a l'entorn del tema del finançament?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Li contestaré el que sap que li contestaré, eh? No, escolti, no es poden avançar conclusions, oi?; és a dir, aquí tampoc, no podem anar al dia a dia: «Ara sembla que donaran això. No, ara sembla que no ho donaran. Ara el subsecretari del subsecretari ha dit que...» I això és un titular de diari i així es va fent la bola grossa.

Escolti, això s'està negociant. Jo crec que es negocia bé. Però la veritat és que jo, aquesta pregunta, m'estimaria més que me la fes o bé a finals de juliol o a primers de setembre, que és quan –és lògic– sabrem realment allò que se'n diu «de quin mal hem de morir».

Bé, en tot cas, la cosa positiva que sí que li puc dir és que actualment –cosa que no passava ni el 93, quan les negociacions amb el Felipe González, ni el 96, quan les negociacions amb el mateix Aznar– sembla que s'accepten tota una sèrie de criteris, positius des del nostre punt de vista, però que sempre se'ns havien rebutjat. El que donarà això, des del punt de vista estrictament econòmic, encara no li ho puc avançar.

El president

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Li agafo la paraula: a finals de juliol, ni que només sigui vostè i jo, ens tornarem a veure aquí i li ho tornaré a preguntar.

Què en queda, senyor president, del pacte fiscal, que va ser el seu vaixell insígnia en la darrera campanya electoral i a l'inici d'aquesta legislatura? Vostè diu que l'actual sistema de finançament –ho ha dit en alguna ocasió– és insuficient; el seu conseller en cap, que no és prou just –el sistema de finançament, em refereixo–, i Xavier Trias, ahir, a Madrid, que el sistema pactat l'any 96 és positiu. En què quedem?

Fa l'efecte que cada cop es conformen amb menys; potser perquè quan la guineu no les pot haver diu que són verdes. Un mal finançament és i serà dolent per a Catalunya, primer per a la gent, perquè veu que el seu nivell de benestar no millora prou quan podria fer-ho més pel que paguem –i més finançament vol dir més sanitat, més treball, més educació, més carreteres–; dolent per a la modernització general del país, perquè retarda l'accés ple a la societat de la informació i a les noves tecnologies mentre continuem mantenint els peatges d'autopistes privades, i dolent per a l'empresariat: quan tindrem, com a Galícia, senyor president, ajudes per pagar la meitat del cost total dels canvis d'utilitatge i la renovació de la maquinària?, quan, crèdits realment tous com a Castella?, quan, sòl industrial gratuït com a Andalusia?

Qui ho paga tot això, senyor president? De què ens serveix ser mecenes d'Espanya, si la marca de l'«espònsor» no hi apareix mai, i negociant, sovint sota la taula, per esgarrapar alguna cosa i al final acabar sent vistos com a insolidaris? Quan negociarem de forma bilateral, clara i oberta amb el Govern que ens correspon el que ens correspon per població però també per esforç fiscal? Quan reduïrem el dèficit fiscal? Quan tindrem capacitat normativa real? De què ens serveix, senyor president, pactar amb qui té l'aixeta si qui la té no l'obre? Quan ens decidirem a tenir la clau de l'aigua, sobretot si l'aigua és nostra perquè la paguem? Què és, segons el seu criteri, senyor president, un bon sistema de finançament?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, en primer lloc li he de dir que el que nosaltres vam plantejar a partir del 98, i que, efectivament, com vostè diu, en vàrem fer la base de tota la nostra no ja campanya electoral, sinó de tot el nostre discurs polític, segueix essent la base nostra a l'hora de negociar; aconseguirem el que aconseguirem, però això segueix essent el que tenim sobre la taula.

I pel que deia vostè del pacte del 96..., oh, és clar, sempre, des del primer moment, vàrem dir –tot i que ho vàrem acceptar dient que no ho acceptàvem com a solució definitiva– que no era pas suficient ni de bon tros, però el que sí que vàrem dir –i ara tenim la satisfacció de veure que els socialistes d'aquí i de tot Espanya em donen la raó– que era un progrés important, i, de fet, ha representat 150.000 milions de pessetes més cada any per a la Generalitat.

Per tant, ara, el que passa és que hem d'anar, indubtablement, a més, i això és el que intentem, en la línia –ja ho sap– de la cistella d'impostos, dels impostos indirectes i especials, en fi, de més responsabilitat, senzillament, i d'establir més relació entre la riquesa que es produeix i els ingressos que es tenen. I tot això, jo crec que ens donarà –ho espero, hi confio– un increment –probablement gradual, com va ser el del 96–, un increment que podem dir, ja des d'ara, però sobretot en el futur, que és substancialment més important.

Per la resta, li vull dir una cosa: escolti, Galícia dirà el que digui, però cap d'aquestes comunitats autònomes que vostè m'ha dit pot dir, per exemple, que ha quadruplicat les seves exportacions en deu anys, cap, cap d'elles...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius que van determinar la realització d'un viatge oficial a Finlàndia, Estònia i Letònia (tram. 317-00304/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, quins són els motius que varen determinar el seu recent viatge oficial a diversos països bàltics?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

En el cas concret de Finlàndia, hi havia un interès econòmic: hi ha empreses que treballen aquí, empreses que esperem que inverteixin aquí; hi ha el problema del turisme, que és creixent, el turisme finlandès, encara que modest; i per altra banda, jo volia conèixer més de prop l'espai bàltic i veure des de més a prop, també, les perspectives de l'ampliació cap a l'est, cosa que seguiré fent la setmana que ve en una gran reunió a Salzburg per parlar del tema de l'ampliació a nivell europeu, el mes de setembre a Polònia, etcètera.

Ara; a part d'això, a Finlàndia, però sobretot a Letònia i a Estònia, jo volia veure, conèixer de prop, i no només amb informacions de tota mena, el que és la seva política lingüística, perquè són països en els quals la situació lingüística i cultural té alguns punts –té i ha tingut– de coincidència amb la nostra.

El president

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president, d'entrada ja li avanço la coincidència del Grup Parlamentari Popular en la conveniència de projectar Catalunya a l'exterior; però una altra cosa, senyor president, és els meus dubtes al voltant de si aquest viatge ha respost als veritables interessos de Catalunya.

Jo em pregunto quins guanys han obtingut els industrials i els empresaris de Catalunya després de la seva visita, quines han sigut les inversions que es podrien abocar a Catalunya després de la seva missió. I és clar que vostè..., acaba de reiterar que una de les raons que motivaven aquest viatge era conèixer el pluralisme. I la veritat, senyor president, és que per conèixer el pluralisme no cal agafar les maletes, sinó que simplement agafant el metro aquí a la vora vostè pot conèixer veritablement quina és la realitat del pluralisme, com a exemple de convivència, que és la pròpia Catalunya; un pluralisme social, lingüístic i cultural del qual vostè és perfectament coneixedor, malgrat que no sempre aplica aquestes directrius de reconeixement del pluralisme en la seva tasca del govern de la Generalitat.

I d'altra banda, jo també tinc els meus dubtes si aquest viatge, en certa manera, no respon a aquells deliris bàltics, temps enrere, que vostès varen defensar, quan comparaven Catalunya..., els processos que postulaven la independència de Catalunya amb aquelles situacions que es varen viure. I tots podem recordar, també, que al llarg del seu viatge s'han produït controvèrsies importants al si del Govern de la Generalitat de Catalunya sobre aquesta qüestió.

Per això, senyor president, nosaltres el que li demanem és que deixi enrere aquests deliris bàltics, que deixi enrere qualsevol polèmica al si del Govern de la Generalitat sobre si Catalunya ha de ser o no independent, i sobretot que no tingui –no sé si dir-li-ho amb l'expressió més encertada– aquests tics, a vegades no sé si bàltics o sobiranistes, per part d'alguns membres del seu Govern, perquè, del contrari, el que podríem pensar, alguns d'aquests membres d'aquesta cambra, és que

volen fer alguns gestos de col·laboració amb les golfes de l'hemicicle, amb el Grup d'Esquerra Republicana, que tots hem de recordar que, quan vostès hi han arribat a alguns acords polítics d'àmbit parlamentari o d'àmbit del Govern de la Generalitat, han servit, senyor president, perquè es vengués el cercador d'Internet Olé amb un malbaratament de 3.000 milions de pessetes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...o quan ha arribat a acords amb Esquerra Republicana han servit, també, per impulsar...

El president

...se li ha acabat el temps.

El Sr. Fernández Díaz

Disculpi, senyor president.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Fa més de cinquanta anys que, això de la diversitat a Catalunya i a Espanya, ho conec. Vull dir, fa més de cinquanta anys –o més de quaranta, alguna de les coses que vaig a dir– que he estat a Almedralejo, que he estat a Baza, que he estat a Níjar –quan Níjar era molt pobre–, que he estat a El Ejido –quan El Ejido era bastant pobre–, he estat a Dos Hermanas, he estat a Zafra, etcètera, etcètera, i que, evidentment, m'he passejat pels barris, aquests barris alguns dels quals afortunadament ja no existeixen..., les barraques de l'època per exemple, doncs... Escolti, aquesta diversitat, la conec, i a més hem mirat de ser-hi molt respectuosos, i, si no n'haguéssim estat, després de vint-i-un anys de Govern de Convergència i Unió, no hi hauria a Catalunya la convivència que ningú nega que hi ha. Per tant, això ho conec.

Ara; també és veritat que, ara que el tema de la globalització és actual, és bo de veure..., parlar amb altres, veure què podem fer els petits països, les llengües petites, les cultures, què podem fer, quina aportació, com podem sobreviure, primer; segon: què podem fer, què podem aportar.

I l'última cosa –no sé si tindrè temps...–, miri, Catalunya té les mateixes característiques d'alguns d'aquests països –objectives, no dic polítiques, objectives. Hi ha una llengua i una cultura pròpies –per cert, en el nostre cas molt més importants que les de la majoria d'aquests països. Segona: som països, ells i nosaltres, que durant segles hem viscut en un marc polític molt més gran, de vegades opressiu. Hem tingut –i tenim– una història política i unes institucions diferenciades. Econòmicament, som el que som; Catalunya molt més que cap d'ells, amb l'excepció de Finlàndia. No quedem en res a sota d'això..., d'ells. El que hi ha –com he dit moltes vegades– és que ni la Unió Soviètica ni

Iugoslàvia eren com Espanya, afortunadament, i que l'Europa Occidental no era com l'Europa Oriental, afortunadament...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i que la història del que va ser...

El president

...se li ha acabat el temps.

Moltes gràcies.

— Preguntes al Consell Executiu relatives a les pluges del mes d'octubre del 2000 (tram. 310-00183/06, 310-00184/06 i 310-00185/06) i a l'actuació policial pel que fa a una manifestació pacífica d'estudiants de secundària (tram. 310-00190/06) (retirades)

A continuació entrem a les preguntes al Consell Executiu i els proposo que les preguntes número 9, 10 i 19, del Grup d'Esquerra Republicana, i la 13, del Socialistes - Ciutadans pel Canvi, siguin posposades.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la quantificació de les pèrdues del sector ramader pels atacs de l'ós a les comarques del Pirineu (tram. 310-00178/06) (retirada)

Passem, per tant, a la pregunta número 6, adreçada al Consell Executiu, sobre la quantificació de les pèrdues del sector ramader pels atacs de l'ós a les comarques del Pirineu. (*Veus de fons. Pausa llarga.*)

Esperi's un segon, senyor Boya. Les preguntes a què abans he fet referència han estat retirades, no s'ha demanat la seva posposició.

Té la paraula.

El Sr. Boya i Alós

Bé, per anunciar-ne la retirada, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el trasllat de les aules del centre d'educació infantil i primària La Parellada per a l'ampliació de l'hospital de Sant Boi de Llobregat (Baix Llobregat) (tram. 310-00179/06)

La següent pregunta al Consell Executiu, la formula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras, del Grup

Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el trasllat de les aules del centre d'educació infantil i primària La Parellada per a l'ampliació de l'hospital a Sant Boi de Llobregat. Té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. Des de fa anys l'Ajuntament de Sant Boi ha anat mantenint converses amb les conselleries de Sanitat i d'Ensenyament per poder traslladar un aulari de l'edifici de preescolar del col·legi Parellada i així desbloquejar el tema de l'ampliació de l'hospital.

L'hospital de Sant Boi és un dels hospitals que té més llargues llistes d'espera, i és imprescindible, per tant, per a fer l'ampliació, fer front a aquesta situació i fer el trasllat d'aquest aulari per poder fer l'ampliació de l'hospital.

La meua pregunta és: quins són els propòsits de capteniment de les conselleries de Sanitat i d'Ensenyament en relació amb aquest tema?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, pot respondre.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Figueras, bé, el capteniment del Govern, la voluntat del Govern, és ampliar l'hospital de Sant Boi, i això comporta el trasllat..., i, per tant, la construcció d'un nou centre d'ensenyament infantil i primari, en la qual estem en aquest moment, doncs, ja pràcticament tancant el que són les negociacions amb el Departament d'Ensenyament, que ha fet el projecte i, per tant, procedir al seu trasllat, a la construcció d'un centre nou que permetrà l'ampliació de l'hospital de Sant Boi.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, per repreguntar...

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies. Voldria saber si hi ha data prevista ja per a la signatura del conveni i qui es farà càrrec del cost, que sé que és al voltant..., entre 80 i 100 milions de pessetes, del que és la construcció del nou aulari. És a dir, qui paga i amb càrrec a què? Com es preveu, en el conveni que s'està a punt de signar, el pagament d'aquests diners?

I després volia preguntar-li, al senyor conseller, si és veritat que el dia 26 de juliol de l'any 2000 –tal i com va anunciar el portaveu del Grup municipal de Convergència i Unió de l'Ajuntament de Sant Boi–, doncs, havia mantingut una reunió amb el conseller de Sanitat l'esmentat portaveu del Grup de Convergència i

Unió a l'Ajuntament de Sant Boi, i que aquest, el conseller, s'havia compromès que la Conselleria es faria càrrec del trasllat dels aularis. L'esmentat portaveu ho va fer públic, sense que l'Ajuntament en tingués cap tipus de coneixement –d'això en fa gairebé un any–, però, en tot cas, voldríem saber què hi ha de veritat en el que va fer públic, a través de roda de premsa, l'esmentat regidor de l'Ajuntament de Sant Boi.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Senyor conseller pot contestar.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. Bé, una vegada hi ha hagut un acord amb el Departament d'Ensenyament, per tal de tancar el projecte de la construcció d'aquest nou centre, que inclou també, doncs, la construcció d'una pista poliesportiva, s'ha de procedir a la signatura del Conveni, com vostè esmentava. I espero que abans de l'estiu aquest conveni es pugui dur a terme.

D'altra banda, les obres, les finançarà l'hospital, i lògicament l'hospital, l'ampliació de l'hospital –i, per tant, també la construcció d'aquest centre–, serà finançat posteriorment pel Servei Català de la Salut amb la compra de serveis.

Sobre el tema que vostè em planteja, bé, jo, en tot cas, el que vull dir és que vàrem tenir una conversa amb el regidor –cosa que és habitual–, ens va demanar hora, vàrem tractar aquest tema, i jo, en aquell moment, li vaig plantejar les diferents possibilitats: una era que el Departament d'Ensenyament se'n fes càrrec, i l'altra era la solució que ara, en aquest moment, hem trobat. Perquè, lògicament, el fet del trasllat d'aquest centre és quelcom que ens interessa, i interessa a l'hospital de Sant Boi, no tant dintre de la planificació del Departament d'Ensenyament, que ha de prioritzar en aquest moment la construcció d'altres centres.

Sí, però, per acabar li voldria dir que no sempre l'Ajuntament ha estat interessat en l'ampliació d'aquest hospital. És amb aquesta alcaldessa –i s'ha de dir en honor seu– que és quan les coses han pogut avançar. Amb l'Ajuntament anterior, de fet, no ens vam poder entendre mai, perquè l'hospital es pogués ampliar.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la concessió dels Premis Nacionals de Cultura (tram. 310-000180/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Joan Ferran, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; l'adreça al conseller de Cultura, sobre la concessió dels Premis Nacionals de Cultura. Té la paraula.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, les preguntes surten quan surten, i aquesta és una pregunta feta a finals del mes de setembre. L'11 de setembre passat, amb el lliurament dels Premis Nacionals de Cultura es van produir dues qüestions que ens semblen, de totes maneres, que són dignes d'una pregunta i que vostè ens doni aclariments. La primera va provocar un endarreriment del que són els espais informatius de la televisió pública catalana, fet aquest que vam plantejar en el seu moment al senyor director general i ens va reconèixer que era un element que no és habitual i que no té perquè ser habitual. Però la segona, i és la que crec que a vostè li competeix més directament, va ser l'aparició o el reompliment, amb tot un seguit d'extres, de figurants, del que van ser els Premis, aquests, Nacionals de Cultura amb persones pagades perquè omplissin els forats del lloc on s'estava fent l'acte.

Senyor conseller, pensem que aquestes dues qüestions, donades les circumstàncies d'uns premis d'aquestes característiques, doncs, són coses que no han de succeir. I el que li preguntem és si creu que aquestes pràctiques són habituals i són recomanables i si en els propers premis, que tot just falten un parell de mesos perquè es duguin a terme, tornarem a presenciar una situació similar.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura

Molt honorable president, senyores i senyors diputats. Senyor Ferran, em recorda vells temps aquesta pregunta i aquesta resposta que li faré. És clar, em parla d'un tema que, no és que em vulgui treure les puces de sobre, però, per dir-ho així, no afecta el conseller de Cultura, i li ho explicaré –li ho explicaré.

Aquests premis, hem acordat amb Televisió de Catalunya, dintre un acord global, en el qual intervenen moltes coses –els anuncis que es fan a Televisió de Catalunya, l'Agenda Cultural, etcètera–, que hi hagi aquesta retransmissió. I, per tant, és una responsabilitat i, per això, vostè li va adreçar la pregunta, al director general de la Corporació, i jo crec que li va contestar adequadament. Jo, precisament, el que venia a fer avui és reafirmar-me amb el que ell contesta, perquè és de la seva competència i, per això, li va contestar...; vostè li va preguntar i li van contestar.

Ara bé, posició del conseller de Cultura: una, en primer lloc, jo entenc que el que es retardés uns minuts l'inici del *Telenotícies* de Catalunya va ser, segurament, un problema de mal plantejament d'aquella gràcia, que jo crec, que estic segur, que els professionals de Televisió de Catalunya no faran en la propera ocasió d'aquest any. Jo crec que és positiu que aquests premis comencin a les vuit i acabin a les nou en punt, o cinc minuts abans, per poder donar entrada al *Telenotícies*.

I quant als figurants, jo diria que, en primer lloc, en aquell acte hi havien nou-centes persones. El que pas-

sa en aquests premis –i que ja ha passat altres anys– és que a les primeres files, que són les de convidats, a vegades hi ha forats. En una retransmissió d'aquest tipus, com explicava el director general –que forma part del plantejament que s'arriba amb plans del públic, és a dir, hi hagin elements del públic que surtin–, és normal a Televisió de Catalunya i a totes les televisions del món que hi hagi uns figurants, que són de l'Associació d'actors catalans –concretament, vint-i-vuit–, que omplin aquestes primeres files per millorar la retransmissió. Per tant, jo diria que en l'aspecte primer hem d'esforçar-nos perquè no es tallin els telenotícies; amb la segona, jo crec que és una tàctica habitual i normalitzada –amb un conveni signat, etcètera, etcètera– que això es produeixi.

El president

Moltes gràcies, conseller. Si vol repreguntar, il·lustre diputat...

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, senyor president, com no?, i més amb la resposta que m'ha donat el senyor conseller.

Perquè aquí hi ha un problema de concepte. Com poden tractar-se uns premis nacionals de cultura com si fos un xou, un espectacle televisiu? Com es poden omplir dues fileres a vuit mil pessetes com si fos un xou televisiu? La cultura catalana es pot permetre ser retransmesa amb estètica televisiva o ha de tenir un altre tipus de contingut, que és el que li estic plantejant en aquests moments? Tan poca potència tenen els Premis Nacionals de Cultura que han de contractar vostès gairebé una trentena de figurants? I més, quan el president Pujol ens diu, en el final d'aquest acte, i nega en el seu parlament que hi hagués un descens de la vitalitat cultural de Catalunya, i, paradoxalment, no poden omplir trenta places, que les haurien pogut omplir invitant simplement persones de qualsevol entitat cultural catalana.

Em sembla, senyor conseller, que hi ha un problema conceptual de com es munten uns premis nacionals de cultura; que la cultura no és espectacle, que nosaltres estem per un altre tipus de cultura i que vostès no ho han fet bé, i que desitgem que ho arreglin en els propers premis.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura

Senyor Ferran, està vostè com en els seus millors temps, eh? Escolti'm una cosa: no té res a veure el xou amb això que li acabo d'explicar. És a dir, nosaltres, la nostra obligació, de la cultura, és difondre-la, i aquests premis el que tenen..., i aquest programa té un eix bàsic que és explicar al poble de Catalunya quins són els millors creadors culturals d'aquell any, i, a més, és fer-lo arribar al màxim de gent possible. Aquest programa el veuen entre un 10 i un 15% de la població de Catalunya que aquella nit està veient la televisió.

Escolti'm una cosa, senyor Ferran, una funció de la cultura és que arribi a la gent, i això és el que fan aquests premis, i és potenciar i explicar l'obra d'aquests creadors. I això ens sembla positiu i ho seguirem fent igualment.

Senyor Ferran...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Cultura

Moltes gràcies.

El president

Molt bé, gràcies.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a la promoció d'una targeta Visa de «la Caixa» per a les famílies nombroses (tram. 310-00188/06 i 310-00189/06)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada, la senyora Marina Geli, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; l'adreça a l'honorable consellera de Benestar Social, sobre la promoció d'una targeta Visa de «la Caixa» per a les famílies nombroses. Té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president, em permet acumular les dues preguntes sobre el mateix tema, la pregunta onzena i la dotzena?

El president

Sí. Pot fer-ho.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, podria semblar, llegint el títol de la pregunta, que estic parlant d'una anècdota. Li voldria llegir un paràgraf d'una carta que han rebut, des de fa un any, que estan rebent les famílies nombroses de Catalunya, que diu... –diu així, eh? Diu: «Ara, si vol, pot afegir al seu carnet familiar les prestacions d'una targeta financera Visa Classic o Visa Electron de «la Caixa», amb unes condicions excel·lents, a més dels descomptes, ofertes i serveis, als quals ja té accés gràcies al seu carnet», que m'explicarà, vostè, quines són. «Vostè podria fer còmodament les compres de la seva família i, a més, ajornar el seu pagament amb un interès reduït. A més, tindrà assegurances gratuïtes entre altres prestacions.» També diu que aquest carnet, aquesta Visa, li donarà dret a entrar de franc a la Universal Studios Port Aventura. I això està signat –és una capçalera del Departament de Benestar Social, Secretaria de la Família–, signat pel senyor Vallvé, secretari de la Família, i pel senyor Ricard Agramunt, director de Màrqueting i Acció Comercial de «la Caixa».

Aquesta pregunta seria intranscendent –li pregunto si li sembla raonable que del seu Departament surtin cartes com aquesta–, seria intranscendent, anecdòtica, si hi haguessin programes reals per a les famílies nombroses. Però li pregunto, per la conveniència, si vostè creu que continuaran promocionant targetes Visa, eh?, financeres, que em sembla molt raonable que ho faci el director de Màrqueting i Acció de «la Caixa», ara, des del seu Departament, senyora consellera, ho troba raonable?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè sap, el Departament expedeix els títols de família nombrosa i, per a les persones que s'ha expedit el títol, s'ha creat el carnet de Família, i, a aquest carnet, se li assignen una sèrie de recursos i serveis que sí que li puc dir quins són, perquè estan editats en aquesta guia.

És una guia que conté diversos recursos i diversos serveis. Concretament, a la pàgina 64 explica quines són les entitats financeres que han obert línies de serveis per a famílies nombroses, i, allà, hi trobarà cinc bancs i dotze caixes. Per tant, són diverses les col·laboracions amb les entitats bancàries. Però és veritat que amb «la Caixa» hi ha un conveni específic, del qual es dona tota mena de publicitat i coneixement a la pàgina 65 de l'esmentada guia; i allà s'explica que a més dels beneficis del carnet familiar hi ha els d'una targeta financera, amb condicions favorables, i que és a partir d'un conveni signat entre el Departament i «la Caixa» que es fan aquestes propostes a la famílies nombroses. I en el conveni es preveu donar difusió a les famílies d'aquests beneficis.

És per això que pensem que era oportú que les famílies nombroses ho coneguessin, i seguint, també, doncs, les clàusules del conveni tal com s'havien marcat.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada...

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyora consellera no tergiversi les meves paraules, perquè jo estic d'acord amb què «la Caixa» i entitats financeres col·laborin amb programes per a famílies i, per què no?, amb famílies nombroses.

Estic parlant de la promoció d'una targeta Visa. Que jo crec que és un altre tema molt diferent. Però –hi insisteixo– això en realitat seria absolutament ridícul, que jo fes aquesta pregunta aquí, si tinguéssim programes reals i seriosos per a les famílies i per a les famílies nombroses de Catalunya.

Però, miri, em sembla que si hem d'estar promocionant targetes Visa, vol dir que els programes que tenim de suport a les famílies nombroses no..., són molt migrats. «La Caixa» no necessita la promoció del Departament

de Benestar Social i, en canvi, sí que necessitem molt més diners a la Secretaria de la Família.

Senyora consellera, conec perfectament el carnet de famílies nombroses. Sap què va dir fa poc un tertulià en la tertúlia del senyor Bassas?: «El carnet de família nombrosa, del Departament de Benestar Social, dona menys prestacions que el carnet de Super3.» I això no ho dic jo, senyora consellera. Ho diuen milers de famílies nombroses de Catalunya.

I per tant, nosaltres pensem que no cal promocionar targetes Visa, que «la Caixa» sap fer màrqueting. I li demanem que mai més el secretari de la Família signi una carta adreçada a les famílies, perquè diu molt poc del Departament i de programes seriosos de famílies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera pot contestar.

La consellera de Benestar Social

Senyor president, amb relació a aquesta qüestió, jo crec que ja ho he explicat en la meva primera resposta. I insistir que no és l'única mesura –i vostè ho sap molt bé– de programes a les famílies.

Nosaltres estem d'acord amb què un veritable ajut a les famílies ha de tenir caràcter universal, però també hem dit sempre que, amb el finançament que tenim en aquests moments, no pot ser sinó selectiu. Però els ajuts de zero a tres anys que es donen a famílies amb ingressos de 3 milions i mig és bo recordar que poden arribar pràcticament al 60% de la població. Per això que, seguint aquesta línia, hem continuat convocant aquests ajuts, que pensem ampliar. I amb relació a les famílies nombroses, recordar, també, que fa poc vam presentar en el Congrés de Diputats un projecte que llei que donés uns beneficis més bons a les famílies nombroses. És en aquesta línia que continuarem treballant.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

— Preguntes al Consell Executiu relatives a la residència Catalunya Llar, de Reus (Baix Camp) (tram. 310-00194/06 i 310-00195/06) (retirades)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'adreça, també, a l'honorable consellera de Benestar Social, sobre les inspeccions ordinàries i extraordinàries efectuades a la residència Catalunya Llar, de Reus. Té la paraula.

La Sra. Segú i Ferré

Sí, senyor president; gràcies, senyor president. Per anunciar la retirada de les preguntes 14 i 15.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el motiu del retard en l'execució de les obres pressupostades del centre d'ensenyament infantil i primari Maria Garcia i Cabanes, de l'Aldea (Baix Ebre) (tram. 310-00289/06)

Passem, per tant, a la pregunta número 16, que és la que li adreça, a l'honorable consellera Carme-Laura Gil, la il·lustre diputada senyora Maria Caridad Mejías, del Grup Parlamentari Popular, sobre el motiu del retard en l'execució de les obres pressupostades del centre d'ensenyament infantil i primari Maria García Cabanes, de l'Aldea. Té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, l'AMPA del col·legi Maria Garcia Cabanes, de l'Aldea, ha fet arribar al nostre Grup Parlamentari el seu malestar per la situació en què es troben les aules on s'ubica el preescolar de l'escola d'aquest municipi.

Aquesta situació ja ve de llarg, donat que el curs 79-80 van començar les classes al nou edifici del centre d'infantil i primària, deixant l'antic edifici de l'escola Maria Garcia Cabanes per a les aules de preescolar. Aquest és un edifici que té gairebé quaranta anys i que, en l'actualitat, està mancat de qualsevol condició o eina indispensable per al desenvolupament de l'activitat escolar.

Des de l'any 80 s'han fet reiterades peticions per al trasllat de les aules de preescolar al centre d'infantil i primària sense aconseguir-ho. El Departament d'Ensenyament va comunicar l'any 90 que el problema s'hauria acabat, atès que les noves aules de l'escola estaven a punt de construir-se. Dos anys més tard, es comunica la paralització de les obres, amb previsió de construir un nou institut d'ensenyament secundari als terrenys on havien d'anar les aules. Això no ha estat així, i en l'actualitat no s'ha construït l'IES, i el deteriorament de l'antiga escola va en augment. L'any 95 es va produir un incendi a la guarderia que va deixar les aules inservibles per fer classes. Després d'unes reformes fetes pel Departament, les aules van tornar a funcionar. Després d'aquesta greu situació, als pressupostos de l'any 2000 es va aprovar la partida pressupostària per realitzar el projecte. I en aquestes dates el Departament d'Ensenyament encara no ha comunicat res a l'Associació de Pares ni a l'Ajuntament.

Ens agradaria saber, a aquesta diputada i al seu Grup Parlamentari, quines són les raons que impedeixen portar a terme la construcció i el trasllat de les aules i quin és el calendari que té previst el seu Departament per dur-los a terme.

Moltes gràcies, senyor president, senyora consellera.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Senyor president, moltíssimes gràcies. Senyora diputada, les notícies que té vostè de l'Associació de Pares i Mares, doncs són molt anteriors a les realitats dels fets. Nosaltres, li haig de dir, per la seva tranquil·litat –i que ja ho sap l'Associació de Pares i Mares–, doncs que està tot molt avançat. El mes d'abril vam parlar amb els pares, l'abril del 2000; el 18 de maig del 2000 es va adjudicar el projecte; l'1 de juliol l'arquitecte va signar el seu contracte; l'octubre es va presentar el projecte bàsic... Aquest projecte ja està en fase de projecte executiu, que el tindrem, doncs entre el 10 i el 15 de juliol; tenim ja preparat l'acord de govern que ens permet fer la licitació d'obres, i esperem, doncs, que a finals del mes de juliol molt probablement podrem licitar l'obra.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, pot pregar.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. En qualsevol cas, senyora consellera, sabem que la situació, doncs, pot produir cert avanç, però si continuem amb l'estancament que portava fins ara, a nosaltres ens agradaria que des del seu Departament es milloressin els camins de comunicació, sobretot amb l'Associació de Pares i amb el municipi, perquè el que sí que a nosaltres ens consta és que, de moment, notícies fermes no en tenen, i que ells estarien molt més a gust si sabessin exactament en quin moment concret podran disposar d'aquestes aules.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Ensenyament

El que sap el senyor alcalde i sap l'Associació de Mares i Pares d'Alumnes és el que ara he dit aquí, davant d'aquest Parlament i a vostè mateixa, i saben perfectament que en el cas que es pugui licitar a finals de juliol, o quan sigui el mes d'agost, doncs el termini que serà normal serà, doncs, gairebé d'un any per poder tenir aquesta obra feta. Si podem escurçar-ho, ho escurçarem, perquè sí que realment les aules d'infantil no estan en l'estat en què nosaltres desitjaríem que estiguessin.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Les preguntes 17 i 18 han sigut posposades a petició del Grup Popular.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el funcionament de la residència Catalunya Llar, de Reus (Baix Camp), especialment pel que fa als presumptes maltractaments als usuaris (tram. 310-00196/06) (retirada)

I la 20 és la que formula la il·lustre diputada senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. L'adreça a l'honorable consellera de Benestar Social, sobre el funcionament de la residència Catalunya Llar, de Reus, especialment pel que fa a presumptes maltractaments als usuaris. Té la paraula.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. I disculpi'm, senyor president: quan he retirat les preguntes 14 i 15 també hauria d'haver retirat aquesta.

El president

Doncs la donem per retirada. Moltes gràcies, senyora diputada.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives als operadors i a les empreses de telecomunicacions de Catalunya (tram. 310-00199/06 i 310-00200/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló. L'adreça al conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, sobre els operadors de telecomunicacions que actuen a Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Li he de confessar que no tenia previst que entrés la pregunta 21, però atesa l'allau de retirades veig que entre... Tinc...? Li pregunto si hi ha temps suficient per acumular la 21 i la 22.

El president

Sí, té temps.

El Sr. Barceló i Roca

D'acord. Aquestes preguntes tracten, senyor conseller, sobre els operadors de telecomunicacions que actuen a Catalunya. Vostè sap que des de fa temps aquests operadors –i fa anys només operava Telefònica– són empreses radicades a Madrid. A aquesta situació, en els darrers anys, hi havia dues excepcions: la que representava l'empresa Menta, que de fet es va crear aquí –anteriorment es deia Cable i Televisió de Catalunya–, i després l'empresa Al-pi, que, de fet, naixia d'una xarxa de telecomunicacions de la mateixa Generalitat i on actualment la Generalitat hi té encara el 25%. Com vostè sap, aquestes dues empreses, a part de patir una certa crisi, darrerament han vist reforçada la seva dependència dels *holdings* corresponents que depenen de Madrid. És a dir, una situació que en part havíem aconseguit modificar en favor dels centres de decisió de Barcelona s'està tornant en contra.

La pregunta és: senyor conseller, és vostè conscient que aquesta situació ens perjudica globalment i que tornem a disposar, a tenir a Catalunya empreses que exclusivament depenen de Madrid? I què pensa fer el Govern en aquest sentit?

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies. És bo que digui «tornem», perquè aquesta és una manera de recordar que abans que tinguéssim el procés de liberalització només teníem una empresa, la seu de la qual era Madrid, i no teníem res més. Fins i tot, en el moment de redactar la Constitució –i donada aquesta particularitat del sector de telecomunicacions, que no era contemplat com un sector normal–, les competències en temes de telecomunicacions van quedar reservades per al Govern de l'Estat, perquè es va concedir que les telecomunicacions eren especials, i eren especials perquè hi havia una sola empresa en aquell moment amb seu a Madrid. Per tant, la política des de Catalunya, des de fa molts anys, ha estat estimular, provar i impulsar el procés de liberalització.

Puc recordar que hi hagué un moment en què, entre 1983 i 1993, només existien dues xarxes de telecomunicacions a l'Estat, que eren Telefònica i Retevisión, i va ser llavors que el Govern va decidir crear la seva pròpia xarxa a partir del Centre de Telecomunicacions. S'hauria, en aquell moment, pogut recórrer a algunes de les xarxes existents, però es va pensar que era millor la creació d'una xarxa alternativa. Després, amb el desenvolupament de la liberalització, això va portar a processos de privatització que van generar Menta, per una banda, d'altra banda Al-pi, i d'altra l'empresa Tradia. Com vostè sap, Al-pi té una participació de la Generalitat.

També, bé... Li mentiria si li digués que la situació que ha comportat, jo crec, la conjuntura recessiva del sector de les telecomunicacions i que ha portat a un increment de la lògica de la concentració, doncs li mentiria si li digués que això m'alegra. És un tema que no ens agrada, voldríem que Menta, que Al-pi, que totes les empreses que tenim a Catalunya tinguessin la màxima autonomia i la màxima sobirania en els seus òrgans de govern a Catalunya. Però em sembla que la trajectòria del Govern ha estat prou consistent al llarg de força anys perquè tingui credibilitat quan expressa aquest desig i aquest continu actuar en la direcció d'enfortir centres de decisió a Catalunya.

El president

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. El nostre Grup pensa que no existeix un model d'estratègia de les telecomunicacions a Catalunya. Una de les proves és aquesta, que les

empreses cada vegada més depenen del nostre país. Hi ha països, com el País Basc, que sí que disposen d'aquesta estratègia, sí que s'han preocupat que capitals del mateix país invertissin en empreses com Euskaltel. Aquí van fer l'aposta d'una xarxa pròpia, aquesta xarxa l'hem privatitzat. I pel que fa a Al-pi –i ho demostra el fet que vostès mateixos hagin hagut de modificar el contracte que tenen amb aquesta empresa– no ha reeixit, no ha reeixit.

Ens preocupa, atesa la situació actual –en part provocada per aquesta falta d'estratègia del Govern de la Generalitat–, què passarà amb les bases del concurs que vostès estan a punt de treure. I com vostè ha dit –i m'alegra en aquest sentit sentir-ho de vostè personalment–, un dels objectius fonamentals irrenunciables és disposar a Catalunya d'una xarxa de telecomunicacions alternativa, xarxa que segons –com vostè sap– quina sigui la solució d'aquest concurs, això no seria possible, eh? Vostès, davant de l'incompliment del compromís d'arribar a les capitals de comarca de Catalunya, a totes les capitals de comarca de Catalunya, amb banda ampla, el mes de març del 2001, deia, davant d'aquest incompliment, vostès es van treure de la butxaca un acord amb Telefònica amb una tecnologia ADSL, donant suport a una estratègia comercial absolutament legítima d'una empresa privada, però no adequat, per part d'un govern, de donar suport a aquesta estratègia comercial.

Aquesta línia, a nosaltres ens agradaria que amb les bases, i sobretot amb la resolució d'aquest concurs que vostès trauran properament de connectar els hospitals i els centres educatius, es veiés clarament modificada, i veiéssim un horitzó de xarxes alternatives de comunicacions a Catalunya, amb banda ampla, i, en segon lloc, veiéssim la manera que es pugui activar el sector de les telecomunicacions a Catalunya a partir d'uns acords amb operadores de telecomunicacions que tenen un gran mercat al nostre país. Avui, a Espanya, el mercat més dinàmic de les telecomunicacions, que arriba a prop d'un bilió de pessetes, es dona a Catalunya. Senyor conseller, siguem capaços de posar amb valor aquest gran mercat induint inversions productives a Catalunya, llocs de treball, induint centres de recerca que actualment no hi estan presents, com vostè sap.

Fins al dia d'avui les empreses de telecomunicacions han tingut a Catalunya un gran mercat, han fet acords amb vostès, però no han rebut la pressió necessària per invertir en centres productius, per invertir en centres de recerca. Si aquest és el camí que a partir d'ara vostès estan disposats a orientar, nosaltres els donarem suport. D'aquesta mateixa cambra va sortir ara fa uns mesos una iniciativa unànime en el sentit de reclamar que el centre a la comissió del Mercado de las Telecomunicaciones, amb seu a Madrid, vingués a Barcelona. Això es va malmetre al parlament espanyol, per cert davant d'una proposició no de llei finalment retirada per part del Grup de Convergència i Unió a instàncies del Grup del PP –que aquí els dos havien votat a favor de portar la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones a Barcelona.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Moltes gràcies. És ben cert..., i darrerament hi han hagut com a mínim dos informes, el de la Fundació Retevisión i l'estudi de la CMT, que posen en evidència que, efectivament, Catalunya és el mercat més important a Espanya de les telecomunicacions, l'audiovisual i l'Internet. Això, evidentment, ens alegra i també creiem que és sobre aquesta base, sobre..., que aquest és un punt essencial, que el pitjor que ens podria passar és que no estiguéssim ben servits en aquests aspectes, i creiem que una raó que estiguem ben servits en aquests aspectes és conseqüència de la política de liberalització, que fa que avui en dia estiguin presents a Catalunya molts operadors, no només els operadors espanyols, sinó també molts de grans multinacionals –British Telecom, Cable & Wireless, etcètera. La tendència a la concentració s'està patint a tot Europa. Doncs vull deixar clar que aquest és el primer tema en què estem ben servits, que tenim un gran mercat.

És evident que sobre això volem induir l'atracció a Catalunya de llocs de treball que en podríem dir «qualificats». N'hi ha tota mena, de llocs de treball, per tant, miri..., de llocs de treball, de centres de recerca, etcètera. En part el que passa –i vostè ho sap tan bé com jo– és que algunes d'aquestes grans empreses no...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Gràcies.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

...no fan recerca enlloc.

El president

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 12/1993, del 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, i de la Llei 4/1996, del 2 d'abril, de reforma de la Llei 12/1993.

Proposició de llei de modificació de la Llei 12/1993, del 4 de novembre, de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, i de la Llei 4/1996, del 2 d'abril, de reforma de la Llei 12/1993 (tram. 202-00099/06)

Per presentar-la, té la paraula, pel Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores i senyors diputats, alguns diputats i diputades recordaran que quan en la sessió plenària del 20 d'octubre de 1993...

El president

Senyor diputat, dir-ne sessió plenària, d'això, vist des d'aquesta perspectiva, és quasi una certa ironia. Li ho he de dir, perquè, realment, falta molta gent aquí.

El Sr. Curto i Casadó

Sí; però, senyor president, és que l'important és que aquí estan los diputats que han d'estar i l'important és que, a l'hora de votar, es vota per unanimitat, sap?

Moltes gràcies.

Doncs bé, quan en aquella sessió plenària –deia– del 20 d'octubre del 93, que prompte farà vuit anys, se va aprovar la Llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, aquell dia, recordo que, fent virtut de la necessitat, van quedar resoltes –i per consegüent, assumides i consensuades– totes les discrepàncies que, des del punt de vista polític, havia generat la creació d'este Institut, o d'aquell Institut.

I efectivament, un projecte de llei, en aquell moment, de només set articles i dos disposicions finals havia sigut objecte de quatre esmenes a la totalitat, amb text alternatiu, i vuitanta-tres esmenes parcials al text articulat, que venien a confirmar les notables diferències que hi havia, en lo capteniment del Govern, respecte dels criteris polítics que pretenia aplicar a les comarques de l'Ebre. I la realitat estricta dels esdeveniments posteriors, buscant punts de coincidència, va possibilitar l'ajust de totes les desavinences i, com a resultat final, l'acord unànim del Parlament de Catalunya. I en estes consideracions, l'Institut quedava constituït, amb totes les garanties de suport, d'ajuda i de col·laboració per part del Govern de la Generalitat, en correspondència al compromís assumit pel mateix president de la Generalitat i en atenció a la realitat específica d'unes comarques que per història, per tradició i per situació geogràfica, disposaven i disposen d'una especial estructura socioeconòmica, poc utilitzada o poc estimulada des de les instàncies de rang superior.

I si bé és cert que la posició estratègica i la singularitat històrica de les comarques de la Terra Alta, el Baix Ebre, la Ribera i el Montsià van fer necessari arbitrar un tractament diferenciat en la política general de govern, quant a la distribució de persones, d'indústries, de riquesa, de qualitat de vida i de renda *per capita* amb criteris uniformes, també és veritat que tot això implicava llavors actualitzar funcions i renovar orientacions polítiques a partir de la naturalesa d'un institut que reduïx los seus objectius a un àmbit territorial molt limitat.

Als dos anys i mig de la seva creació, el 1996, se produïx la primera adequació o reforma via proposició de llei tramitada directament i en lectura única, essencialment perquè en la impressió col·lectiva dels habitants de les comarques de l'Ebre apareix i apareixia lo conveniment de la seua escassa rellevància i inoperativitat, és

a dir, allò que diem ordinàriament: este Institut no servix per a res; impressió que també compartien aquelles persones i institucions que, per la seua especialització, podien formular este tipus d'afirmacions de manera responsable i documentada.

I en aquelles circumstàncies, la reforma de 1996 s'observava tan necessària com urgent, perquè la paràlisi de l'Institut era evident en totes les seves expectatives, ja siga per les competències atribuïdes al Consell Rector, absolutament condicionades, ja siga per la indeterminació de les funcions del Consell Assessor o ja siga per la disponibilitat de recursos consignats en cada exercici pressupostari.

Ara, cinc anys després de la primera correcció, lo Grup Parlamentari Popular sotmet a la consideració de la cambra esta segona modificació, amb l'objectiu de promoure una millor adaptació en la composició dels òrgans interns de l'Institut, dotar de presència efectiva les entitats, corporacions i associacions vinculades a les nostres comarques, i, en tercer lloc, regular la presència de les formacions polítiques amb representació parlamentària com a mètode que garantitze la pluralitat en la gestió i en la direcció.

Però és que, a més, i en virtut que moltes decisions adoptades per l'Estat tindran repercussió directa en les comarques de l'Ebre, sobretot en qüestions econòmiques i socials objecte de la seua competència, esta presa en consideració observa la conveniència d'incorporar un representant de l'Administració general de l'Estat a les reunions de l'òrgan assessor com a garantia en lo compliment dels compromisos que es relacionen amb l'Institut de referència.

I és precisament en este mateix ordre de comentaris referits a les aportacions de caràcter econòmic que, en relació amb la vigència dels plans d'actuació, que fins ara tenien una previsió de duració anual, la modificació proposa convertir-los en plans plurianuals per a assegurar la continuïtat de les inversions projectades i per a establir una millor efectivitat en lo temps als diferents programes objecte d'aprovació i d'execució.

I ja, en últim terme, la Proposició determina que l'Institut ha de quedar –i queda– adscrit al Departament de Presidència com a forma de concretar la responsabilitat que es deriva del concurs de departaments diferents que controla, precisament, lo Govern de la Generalitat.

En resum, racionalització dels òrgans de gestió i de direcció, equilibri en la composició del Consell Rector, incorporació de la societat civil i representació de l'Estat, competències del director, garantia en les inversions de forma plurianual, adscripció legal al Departament de Presidència i aplicació subsidiària del dret administratiu.

I ara, com deia un honorable polític, «señores del jurado, ustedes tienen la palabra».

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, anuncio ja per començar que el nostre Grup votarà favorablement a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, i tindrem l'oportunitat, si aquesta Proposició de Llei, doncs, avui tira endavant, d'introduir-hi esmenes, i, en tot cas, en faré ja una primera valoració per veure si, després, el que acabi sortint respon al que tots volem que sigui l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

Perquè aquest és un organisme plural i no veiem malament, per exemple, que s'hi impliqui representants de l'Estat. És millor, tal vegada, fer-ho que no pas no fer-ho, si aconseguim que el Govern central, a través d'aquesta participació, s'impliqui més del que s'impliqua ara en Terres de l'Ebre, que és molt poc; o almenys s'hi implica per aprovar el Pla hidrològic nacional, que això sí que és molt, per cert, molt i negatiu. Però, en tot cas, si serveix per millorar el diàleg, que no ha estat massa fructífer fins avui, benvinguda sigui aquesta participació. Per exemple, recordava com la millora del sistema ferroviari que va ser aprovada en aquest Parlament l'any 97 no s'ha aconseguit tirar endavant; depèn de l'Administració de l'Estat. Tal vegada, si hi hagués algú a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, potser això podria, doncs... –i altres coses, com la sortida de l'autopista A-7, per exemple, que també es va aprovar l'any 97–, es podria tirar endavant.

Per tant, ja aviso que no veiem malament aquesta qüestió, encara que sí que vull subratllar que molt sovint la falta d'interès del propi Govern autonòmic, de Catalunya, és el que no ha possibilitat accelerar moltes d'aquestes qüestions.

També estem d'acord que s'hi incorpori la societat civil, però també volem subratllar que la societat civil no són només els sindicats, que és el que apareix a la proposta inicial, i, per tant, caldrà introduir alguna qüestió en aquest sentit.

Un comentari general que volem fer és que una institució no funciona millor canviant-ne simplement la composició. I això, ho volem subratllar. Ho volem subratllar perquè l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre entenem que no ha funcionat, no ha complert els seus objectius, i això no depèn de la composició que té ara ni dependrà de la composició que pugui tenir en un futur, sigui aquesta que es proposa ara, sigui amb algun canvi. L'important del Consell Assessor, per exemple, a més de modificar-lo, és fer-lo servir com a consell assessor; actualment té molt escassa activitat. I això és per decisió de qui governa, i això és per decisió de qui està gestionant l'Institut. I, per tant, ara no té existència ni funcionalitat, ni en tindrà si no hi ha voluntat política perquè així funcioni.

També podríem dir el mateix pel que fa referència al Consell Rector. Caldria garantir l'efectivitat en el funcionament de l'Institut. La tasca que ha de fer el Consell Rector és enorme: ha de fer tot el pla d'inversions del Pla territorial, que encara no s'ha començat a reunir per fer-ho, precisament. I el que vull dir també, en aquest cas, és que resulta que tampoc en aquest cas es

pot mostrar que hagi funcionat: el Pla territorial ha trigat sis anys a aprovar-se, i s'ha acabat aprovant coincidint precisament amb un moment de fortes mobilitzacions socials i en un moment en què es volia contrarestar la imatge negativa i les conseqüències negatives que sens dubte tindrà el Pla hidrològic nacional.

Per tant, nosaltres el que reclamem és voluntat política perquè l'Institut funcioni, perquè s'apliqui el Pla territorial, perquè es faci el pla d'inversions, perquè es facin les prioritats necessàries per poder-lo aplicar. En això, ens trobaran al costat –qui governa–, però no ens trobaran al costat simplement per reproduir la ineficàcia d'una institució, com fins ara s'ha mostrat ser.

Per tant, el nostre Grup votarà positivament aquesta presa en consideració, però amb una crítica al que ha sigut fins ara un funcionament de l'Institut, que relativitzem, francament, que millori amb un –purament i simplement– canvi de composició.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. En la gènesi d'aquesta institució, l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, es va intentar treballar amb el màxim consens possible. Era l'anterior legislatura i d'alguna manera... –perdó: era fa dues legislatures, a l'anterior legislatura es va reformar, en cada legislatura hi ha hagut una reforma– hi havia un cert compromís d'intentar treballar tots els grups parlamentaris i la seva representació en el territori amb el màxim consens possible, perquè, en definitiva, l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre fos un ens viu i que, d'alguna manera, respongués no només a les necessitats que aquelles terres reclamaven, sinó també a uns certs criteris de planificació i d'estructuració de cara al futur.

El temps ha passat i les valoracions són molt diverses. A cada debat de pressupostos hem parlat de l'Institut. Jo crec que tots hem expressat aquí, d'alguna manera, el nostre parer. Nosaltres hem estat crítics, en el sentit que ens ha decebut possiblement que no s'hagués fet molt més del que s'havia fet. I, en qualsevol cas, el que és cert és que hi ha una història recent de l'Institut que ve determinada per les actuacions que s'hi ha fet.

També és cert que des que es va aprovar l'Institut fins ara han passat unes quantes coses; ha passat, per exemple, que s'ha aprovat el Pla territorial parcial de les Terres de l'Ebre, en el qual l'Institut hi ha tingut un paper; ha passat que el Govern de la Generalitat ha decidit crear una delegació del Govern a les Terres de l'Ebre i que, a més a més, en un termini de temps ha d'anar fent delegacions territorials del Govern –s'ha començat amb algunes: Agricultura i Medi Ambient–, i per tant, això també canvia d'una manera molt important el que ha de fer l'Institut, o el paper de l'Institut; ha passat, també, que hi han hagut tot un seguit d'esdeve-

niments que han marcat absolutament la vida política a les Terres de l'Ebre: el fet mateix del Pla hidrològic nacional, crec que condiciona absolutament..., o com a mínim condiciona d'una manera molt important tota la qüestió d'infraestructures que es vulgui plantejar a les Terres de l'Ebre.

Per tant, és un bon moment per redefinir i per –jo diria– afinar moltes de les coses que en aquests moments hi ha pressuposades en la Llei de creació de l'Institut i que segurament no tenen massa sentit, començant, fins i tot, per exemple, pel propi nom, no? –vull dir, segurament que aquest és un tema que caldria veure si és que ha de ser aquest nom o un altre–; continuant, per exemple, per l'adscripció. Aquest és un aspecte important. Nosaltres reivindicàvem, des del primer dia, que un institut d'aquestes característiques havia d'estar adscrit al Departament de Presidència, no al de Política Territorial, com finalment va ser. Aquest és un aspecte que recull la Proposició de llei del Partit Popular. Fins i tot, el paper que es dona al delegat territorial del Govern a les Terres de l'Ebre. Aquí se li dona un paper equivalent a un representant com si fos d'un departament més i jo crec que aquest és un paper que caldria discutir; segurament que no és ben bé el mateix, i, per tant, aquí caldria entrar en més detall i més a fons, o com a mínim poder-ne parlar amb més profunditat, no?, tot i que evidentment aquesta és una proposta.

Nosaltres tenim dubtes tant pel que fa la Diputació..., no tant perquè no hi hagi de ser, la Diputació –no tant perquè no hi hagi de ser–, sinó perquè aquí se li dona un paper..., doncs, Déu n'hi do!, i fins i tot pel que és més important, no?, i és el fet que la Diputació és l'organisme que més transferències pot traspasar a l'Institut; és a dir, no es tracta només de preveure quina és la composició en el seu Consell Assessor, en el seu Consell Rector, què hi fa la Diputació aquí, sinó com la Diputació transfereix recursos, perquè aquí sí que podem jugar –entenen nosaltres– moltes cartes i donar-li realment eines, a l'Institut, per tal de fer coses, i presupost evidentment, perquè, si no, no es farien.

En relació amb el tema de l'Estat, tot i que la senyora Comas ha estat molt contundent, a nosaltres ens hauran de convèncer; és a dir, no diem que no –no diem que no–, però sí que diem que ens hauran de convèncer, entre altres coses perquè..., bé, en tot cas caldrà analitzar quines són les competències de l'Institut, quines són les funcions que té i com això casa amb les competències o funcions que pugui tenir l'Estat. Si realment hi ha una cosa a fer, doncs, potser sí que hi ha d'haver un representant de l'Estat des del punt de vista de coordinació; si no, home!, els aspectes de coordinació externa es poden fer igualment, llavors també d'alguna manera no ho acabaríem de tenir clar.

En qualsevol cas, com que aquest no és el problema d'aquests moments, perquè, en definitiva, del que es tracta és de prendre en consideració o no, tot això són temes que nosaltres, més enllà de les esmenes que cada grup parlamentari pugui fer –que evidentment les farem–, penso que seria bo de poder arribar a un text al màxim consensuat possible. Aquí tenim una proposta prou interessant, amb aspectes, insisteixo, que històricament s'havien reivindicat, i que d'alguna manera,

doncs, amb el treball que s'ha fet al si de l'Institut en alguns moments de pràcticament unanimitat i en altres moments d'àmplies majories, doncs, penso que entre tots plegats podríem arribar al final amb una reforma de la Llei de l'Institut que realment adaptés les necessitats de futur, adaptés les seves competències, adaptés els recursos a la realitat actual de les Terres de l'Ebre.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari..., evidentment amb la reserva corresponent de les esmenes que hauré de fer, expressant el desig que aquesta també es faci amb el màxim consens possible –almenys així s'havia fet en les dues anteriors–, però que aquest consens no sigui després un consens que no ha servit, en definitiva, que no ha estat respectat en el sentit de les coses que s'han fet, sinó que realment sigui un consens que serveixi per fer la Llei però després per desenvolupar-la, que és el més important; és a dir, no n'hi ha prou amb escriure, sinó que després la lletra s'ha de complir, i és aquí on és important i difícil, el consens, doncs, el nostre Grup Parlamentari votarà a favor, donarà suport a aquesta presa en consideració de la Proposició de llei, evidentment, doncs, emplaçant-nos a treballar, en la mesura que sigui possible al màxim de coordinats possible, en la redacció no d'esmenes, sinó del projecte definitiu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Simó.

El Sr. Simó i Huguet

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, la creació per llei de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre és relativament recent; va ser aprovat a l'octubre del 93, amb el consens de totes les forces polítiques representades en aquesta cambra.

Va ser un pas endavant important per aconseguir que les Terres de l'Ebre tinguin un organisme que contempla el desenvolupament i el futur d'aquestes comarques d'una manera conjunta i global. I també era important, des de la nostra òptica, que l'Institut fóra un lloc d'encontre, de trobada, de debat, que permetés analitzar els temes que repercutien en el conjunt de les quatre comarques, en les quatre comarques, tant des de l'òptica política, diferent, com des de l'òptica de les comarques també diferenciades, i que fins aquest moment realment la relació entre unes i altres havia sigut relativa; i poder aconseguir un major coneixement mutu entre els dirigents polítics i socials de les comarques, que també –com deia abans– la relació entre uns i els altres havia sigut històricament escassa, ja que ni les estructures municipals, ni les comarcals poden fer aquest paper per qüestions òbvies, ja que no tenen ni possibilitats d'actuar per damunt del seu marc geogràfic ni competencial –ni tampoc, en aquest cas, la Diputació de Tarragona pot tenir un marc competencial, encara que més ampli, per poder actuar conjuntament a les Terres de l'Ebre, i a més a més que la sensibilitat del conjunt de la província és més uniforme que no per considerar el Camp de Tarragona diferenciat de la resta de les Terres de l'Ebre.

L'Institut era i és un pas intermedi desitjable, pensant en un futur reconeixement territorial de les Terres de l'Ebre, primer, com a àmbit de planificació, com reconeix el Pla territorial general de Catalunya, i que en un futur –com esperem– es pugui convertir en una regió o vegueria de les Terres de l'Ebre, en el marc d'una organització territorial de Catalunya moderna, pensant en el segle XXI, ben estructurada en el conjunt, donant veu als territoris del país, per una part, i apropant l'Administració de la Generalitat al conjunt de Catalunya.

L'any 96 es realitzà una primera modificació de la Llei de l'Institut de Desenvolupament en comprovar, per part de molts de membres de l'Institut, importants deficiències de funcionament; per una part, la manca de pluralisme polític, que es desprenia de l'aplicació sectària i partidista que en feia el Govern de la Generalitat, Convergència i Unió, impeding que el conjunt..., la composició del Consell Rector reflectís en la pràctica el pes electoral de les diferents forces polítiques, i que algunes quedessin en franca minoria, molt per baix de la nostra representació al territori.

Este va ser un punt a rectificar que es va aprovar aquí, en este Parlament, i també es va rectificar la possibilitat de tenir un vicepresident que substituís el president en cas d'absència, donat el condicionament important de la llunyania del president; sabem que la Presidència de l'Institut és un conseller –en aquest cas, el senyor Macias actualment és lo president de l'Institut. L'altra variació important va ser des del punt de vista tècnic, que permetia una major intervenció de l'Institut en temes de gestió, impulsió i avaluació dels temes que eren competència ja de l'Institut. Hem de constatar que els canvis que es van fer van ser positius i van facilitar durant diversos anys un major dinamisme funcional de l'Institut.

Però, bé, com ha funcionat l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre? El Govern no ha tingut voluntat política de fer funcionar i potenciar l'Institut fent-hi participar i comprometre tothom i en particular l'Administració de l'Estat; per això és oportuna la modificació que proposa el Partit Popular.

L'Institut és una bona eina per a les comarques –mentre no tinguéssim una nova divisió, organització territorial de Catalunya, que contempla les Terres de l'Ebre com una vegueria, com una regió–, però s'ha de facilitar que puguem treballar; per a això fa falta voluntat política per part del Govern. El senyor Pujol..., el president de l'Institut, el senyor Macias, van cedint a contrari i perquè no hi ha més remei, esperant que aquells de l'Ebre s'entreguin i no empipen massa. L'Institut ha estat una mostra d'aquest tarannà del Govern de no facilitar que aquest organisme autònom de la Generalitat tingui protagonisme i força al territori per poder endegar i desenvolupar projectes i propostes amb més intensitat que les realitzades fins ara.

I posaré un exemple. Durant el període legislatiu anterior, que jo vaig formar part del Consell Rector, el Consell Assessor només, en quatre anys, se va reunir una vegada, i en l'actual legislatura, el Consell Assessor no se n'ha reunit cap. Han estat, malauradament, els grups de l'oposició –el PSC, Esquerra Republicana, Iniciati-

va i també el Partit Popular–, durant aquests anys, que hem intentat que l'Idece fes un paper d'element dinamitzador i influent sobre els grans temes que afecten les comarques de l'Ebre. Si l'actitud de Convergència i Unió fos una altra, és a dir, facilités i ajudés a potenciar l'Institut, a millorar la pluralitat política, la de facilitar la participació de la societat civil i les institucions, no hagués fet falta ni la modificació de la Llei de l'Institut de l'any 96, ni tampoc ara hagués fet falta endegar una nova modificació de la Llei que proposa el Partit Popular. Però la seva actitud, del Govern, ens obliga a votar a favor i a fer les aportacions que creguéssim necessàries perquè l'Institut complisca el fi per al qual es va crear.

És necessari millorar l'eficàcia de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre; millorar, també, la participació dels òrgans de direcció d'aquest –a través d'aquesta consideració: quasi mai s'ha reunit, com deia abans, només una vegada en la legislatura anterior i cap en aquesta–, facilitant la participació de les diferents administracions, en aquest cas de l'Estat, però també de la societat civil i econòmica de les Terres de l'Ebre, que no en tenen oportunitat, perquè el Consell Assessor no funciona. Per això, degut a la manca d'una interpretació oberta de la Llei per part de Convergència, és positiu, és necessari una nova modificació de la Llei 12/93 i, per tant, votarem a favor de la Proposició que presenta el Grup del Partit Popular; la votarem amb el benentès que, durant el procés de presentació d'esmenes, en presentarem en el sentit que abans anava explicant.

No voldria acabar la meua intervenció sense dir unes paraules sobre quina és la valoració final que faria. Ha estat una llàstima que des del Govern de la Generalitat, des de Convergència, no hagin volgut potenciar l'Institut ni escoltar el territori; hauria estat una gran eina del territori i per entendre més les Terres de l'Ebre. Segur que la problemàtica que han viscut les Terres de l'Ebre i també Catalunya sobre el Pla hidrològic nacional, amb un paper més eficaç de l'Institut, hauria sigut diferent.

Però, a pesar de tot, l'Institut també ha tingut coses positives, i gràcies, he de dir, als membres de l'oposició que han format part de l'Institut, des del PSC, Esquerra Republicana, Iniciativa i Partit Popular; han facilitat durant este temps que es pogués consensuar el Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, no sense un gran debat intern d'enfrontaments entre els diferents grups, però van ser capaços d'arribar a un consens, és a dir..., i si vam ser capaços d'arribar a un consens en el Pla territorial parcial de les Terres de l'Ebre, que era realment difícil i el primer que es feia a Catalunya..., perquè, si haguessin tingut competències, si haguessin tingut temes i voluntat política per treballar, hauríem arribat a més acord en moltíssimes més coses.

S'ha arribat a un acord de fer una marca pròpia turística a les Terres de l'Ebre –la qual cosa és positiva– diferenciada de la Costa Daurada, que era una voluntat que teníem los ciutadans i ciutadanes de les Terres de l'Ebre. Però també ha servit, l'Institut, per a ser un marc de discussió en alt i d'anàlisi, dels diferents dirigents polítics de les quatre comarques, que mai havíem tingut. En este sentit, jo crec que ha sigut un marc positiu.

No obstant, explicat tot això, votarem a favor d'esta Proposició.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Senyor president, senyores i senyors diputats, el mes de novembre farà vuit anys –com s'ha dit abans– que, per llei d'aquest Parlament, es creava l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. L'abril de l'any 96, dos anys després, aquest mateix Parlament reformava la Llei de la seva creació amb una petita reforma que, bàsicament –com també s'ha explicat aquí–, va consistir, per una part, a concretar, com a funció de l'Institut, la de participar en l'elaboració i evolució del Pla territorial parcial de les Terres de l'Ebre; modificar la composició del Consell Rector, com a òrgan superior de govern de l'Institut, creant la figura del vicepresident; s'igualà la representació de la Generalitat i de les administracions locals en vuit membres, i es garantí la representació dels partits o de les coalicions amb representació al Parlament de Catalunya.

Voldria recordar, en aquests moments, que tant la Llei de creació com la Llei de reforma van ser aprovades per la unanimitat d'aquesta cambra, com també ha estat explicat pels que m'han precedit en l'ús de la paraula, i, per tant, parlem d'un organisme, d'un institut per al desenvolupament de les comarques, que naix des de la normativa que el crea i la que el modifica, com he dit abans, des del consens. I, des d'aquí, voldria recordar al senyor Simó que, precisament, quan ell demana i reclama aquesta voluntat, sobretot de Convergència i Unió i del Govern de la Generalitat, per impulsar l'Institut, li he de recordar que quan es va crear l'any 93, precisament, el va crear a iniciativa del Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió; i que, tot i tenint aquest Grup Parlamentari la majoria absoluta, va buscar, va cercar el consens fins al final, i per tant, vam fer i vam mostrar la voluntat, ja, de creació de l'organisme respecte a l'Institut en aquell moment.

El preàmbul de la Llei de creació d'aquest Institut ja marcava una mica l'orientació d'aquest, i deia que aquest Institut seria com un instrument integrador i potenciador dels esforços que faci cada administració en l'àmbit respectiu, havia de servir per detectar millor les necessitats i encarregar els estudis i el foment i, si s'escau, l'execució de totes aquelles activitats encaminades al desenvolupament integral de les comarques de l'Ebre, caracteritzades, com tothom sap, per la seva especificitat socioeconòmica; és a dir, per la seva identitat territorial.

L'objectiu principal de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre i totes les funcions de l'Institut han estat encaminades amb aquest objectiu principal, que era o és, com he dit, el desenvolupament integral d'aquestes comarques.

Doncs bé, després de set anys de vida d'aquest organisme, d'aquest Institut i del seu funcionament, crec sin-

cerament que podem fer un balanç positiu. Un balanç que..., citem algunes de les fites importants que s'han aconseguit en aquests set anys: la primera, evidentment, per la transcendència i la importància que ha tingut, és l'elaboració i l'aprovació per consens del Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, com s'ha dit aquí, el primer dels plans territorials aprovats pel Govern entre els previstos pel Pla territorial general.

És evident, també, que l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre ha donat un impuls i promoció de la navegabilitat del riu. És evident, també, que l'Institut està tenint, en aquests moments, un paper important en la participació en el Pla estratègic del Port dels Alfacs. Ha fet una tasca important de coordinació dels esforços i de les iniciatives del territori en l'àmbit turístic, en la seva promoció exterior, com s'ha dit molt bé aquí; finalment, s'ha definit una marca turística: Terres de l'Ebre - Catalunya Sud, que, amb el seu logo i amb la seva identitat, pretén, en tot cas, oferir un destí turístic diferenciat. Evidentment, també ha jugat un paper important com a punt d'informació del CIDEM i de gestió d'expedients d'aquest Departament, i també un impuls de cara a l'estalvi energètic mitjançant convenis amb l'Icaen.

Però, per damunt d'aquestes actuacions i d'aquests acords concrets, importants, que ha pogut fer l'Institut –per damunt, com he dit, d'aquestes actuacions i d'altres– ha jugat un paper essencial, des del nostre punt de vista, en dos aspectes: el primer és que, gràcies a l'Institut, creiem que s'ha reforçat la cohesió del territori i s'ha reforçat la seva identitat. I, en segon lloc, crec que l'Institut ha estat un centre integrador de les diferents visions que les diferents forces polítiques i socials del territori tenim sobre ell mateix. Ha estat un instrument, també, de consens sobre els grans problemes i oportunitats del territori i també ha estat un instrument per a impulsar i identificar els principals projectes de futur.

M'atreviria, fins i tot, a afirmar que ni el mateix Pla hidrològic nacional ha pogut trencar el clima de diàleg i consens que fins al dia d'avui ha inspirat la creació i el funcionament de l'Institut, de la qual cosa crec que ens hem de felicitar tots plegats. (*Remor de veus.*)

És ben cert, però, que la situació actual de les terres de l'Ebre fa necessària una reflexió, una reflexió col·lectiva sobre el paper i el rol que volem que, en esta nova etapa...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat... Esperi's, ja l'avisaré. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Com deia, és ben cert, però, que la situació actual de les Terres de l'Ebre fa necessària una reflexió col·lectiva sobre el paper i el rol que volem que en esta nova etapa jugui l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

S'ha aprovat el Pla territorial parcial de les Terres de l'Ebre. S'ha creat la Delegació del Govern a les Terres de l'Ebre. S'ha iniciat el desplegament de les diferents

delegacions territorials a les Terres de l'Ebre. En aquests moments s'està treballant en la nova organització territorial de Catalunya i és previsible i desitjable la creació de la vegueria de l'Ebre. I es crearà properament un nou organisme que, segons la Llei del Pla hidrològic nacional, redactarà el futur Pla integral de protecció del delta de l'Ebre i durà a terme el seu seguiment i control de la seva execució. En definitiva, estem parlant d'una situació diferent a la que hi havia fa vuit anys quan es va crear l'Institut.

I, per tant, la iniciativa parlamentària que avui ens proposa el Grup Popular crec sincerament que més que pel seu contingut, que, en tot cas, tindrem temps, amb el tràmit parlamentari, d'esmenar o de millorar, si és possible, com deia –més que pel seu contingut– crec que és important valorar-la per la seva oportunitat. Jo crec que aquesta iniciativa és oportuna en el temps i crec que tenim l'oportunitat –i la tindrem tots plegats– que en els propers mesos poguem, entre tots, configurar el que volem que sigui i el paper que volem que jugui aquest instrument, que fins ara creiem que ha estat positiu per al desenvolupament de les Terres de l'Ebre, i que volem que continuï jugant.

Per tots aquests motius, amb aquest esperit valorem positivament la iniciativa i el nostre Grup hi donarà recolzament.

Moltes gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per tant, ara, anem a sotmetre a votació el que acabem de debatre de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Comença la votació.

(Remor de veus.) Si...? A veure, un segon, es para la votació... *(Veus de fons.)* Molt bé. Torna a començar la votació.

Està aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació del Codi civil en matèria de matrimoni (presa en consideració) (tram. 270-00041/06)

El següent punt de l'ordre del dia, el vuitè, és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació del Codi civil en matèria de matrimoni. El torn de fixació de posició el comença el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds amb la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, per Iniciativa per Catalunya. *(Remor de veus.)*

Senyors diputats, els prego que, si s'han d'absentar, ho facin ràpidament. *(Pausa.)*

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Proposta de resolució que ve signada per tres grups de la cambra –Iniciativa per Catalunya - Verds, Esquerra Republicana de Catalunya i el Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi– el que proposa és una proposta de resolució per tal que es presenti a la Mesa del Congrés de Diputats una proposició de Llei per modificar el Codi civil en matèria de matrimoni.

La proposta és molt senzilla: es tracta, senzillament, de modificar tres articles del Codi civil tot substituint aquells termes que fan referència a la dimensió heterosexual del matrimoni per un tipus de termes que no impliquin, necessàriament, l'opció sexual. I, per tant, el que proposem és que es modifiqui l'article 44: allà on diu ara «l'home i la dona tenen dret a contraure matrimoni», digui «qualsevol persona té dret a contraure matrimoni».

També proposem modificar l'article 66, on diu «el marit i la muller són iguals en drets i deures», caldria dir «els cònjuges són iguals en drets i deures». I l'article 67, allà on diu «el marit i la muller han de respectar-se i ajudar-se mútuament i actuar en interès de la família», digui «els cònjuges han de respectar-se i ajudar-se mútuament i actuar en interès de la família». Uns simples canvis terminològics per no discriminar ningú i per incloure-hi totes les persones amb independència de la seva opció sexual.

Precisament, a l'hora d'analitzar aquests articles i afegint a aquesta Proposició unes disposicions finals de cara a modificar el Registre Civil i el Reglament del Registre Civil, deia que, a l'hora d'analitzar aquests articles i proposar-ne la modificació, jo mateixa, que sóc regidora i sovint he de casar persones que acudeixen a l'ajuntament a casar-se, llegeixo dos d'aquests articles i en llegeixo un tercer, també, que no cal modificar, perquè ja hi diu: «els cònjuges estan obligats a viure junts, guardar-se fidelitat i ajudar-se mútuament». És a dir, l'article 68 del Codi civil resulta que ja està en disposició que permetria el matrimoni entre persones homosexuals.

Aquesta proposta és per adaptar-se a les noves realitats. El nostre país ha experimentat canvis molt importants pel que fa referència a les normes de convivència i hem passat d'un model únic de família, que és el que s'instituïa en l'època franquista, a una diversitat d'opcions i d'organitzar la vida en parella; una diversitat d'opcions que inclou, entre d'altres, l'opció de les persones que, sent homosexuals, opten per viure juntes.

És una proposta, a més a més, que és coherent amb el fet que aquest Parlament va aprovar la Llei de parelles l'any 98, i és un pas més per reconèixer el dret a matrimoni. Què neguem si no es du a terme aquesta modificació? Es nega tota una possibilitat de drets de les persones homosexuals, pel que fa referència a contraure matrimoni, a formar família, a tenir cura i protegir els fills, a poder gaudir de les pensions de viduïtat en cas que es produeixi la mort d'un dels cònjuges, el reagrupament familiar, entre altres qüestions.

Estem en un terreny, que és el de les llibertats personals, i que implica, de fet, aprovar una proposta com

aquesta, aprofundir en la democràcia i portar la democràcia al terreny individual. No afecta, aquesta proposta, sols a gais i lesbianes –i ho vull dir molt clarament, i la vull defensar amb el mateix èmfasi que si jo mateixa fos homosexual; no afecta sols a gais i lesbianes– ens afecta com a societat. Si volem una societat que aprofundeixi en la democràcia i en els drets que dona la democràcia, de fet, hem d'aprofundir, també, en les llibertats personals. Si volem una democràcia millor hem de ser respectuosos amb les llibertats personals. Això s'entén millor si recordem que els règims autoritaris, que els règims totalitaris pretenen controlar totes les pràctiques de la vida i, fins i tot, la consciència de les persones. La democràcia implica, justament, no dur aquest control i extreure del control de l'Estat i, també, de les esglésies –per què no dir-ho?– el que és, justament, la consciència de les persones, les pràctiques de la vida. Per això parlem de llibertats personals.

Nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta com no pot ser d'una altra manera. I volem demanar, també, el vot a aquells grups que no l'han signada: a Convergència i Unió i al Partit Popular. El que volem demanar és que, en definitiva, les creences d'uns no impedeixin les llibertats dels altres, perquè finalment estem parlant d'un terreny de vida privada, estem parlant de llibertats personals, i no té sentit impedir aquestes llibertats a partir de la llibertat de creença de determinades persones.

I, per què dic «de creença»? Perquè, en definitiva, pesa un component moral amb un component de caràcter religiós, que personalment respecto moltíssim. Allò que cregui cadascú, evidentment, és una qüestió de creença personal, però el que no ens sembla correcte o al que no hauríem d'arribar és que aquestes creences personals el que impedeixin sigui, justament, la llibertat d'acció dels altres quan aquesta llibertat d'acció..., s'està parlant del terreny personal, del terreny individual.

Aquest matí, que parlàvem d'immigració –ara, sembla, lligaré una cosa amb l'altra, que no tenen aparentment res a veure–, recordava, mentre parlàvem d'immigració, una qüestió, que no ha sortit aquest matí, però que de vegades atribuïm a persones de religió diferent a la nostra, als musulmans per exemple, un determinat tipus de rigidesa en actituds i que, a partir del pensament religiós, es condicionen pràctiques de la vida. Pensem si en la nostra societat no estem condicionant pràctiques de la vida també, a partir d'una altra classe de fonamentalisme, també religiós o de creences, que impedeixen la llibertat dels altres.

Vull recordar que si aprovem aquesta Proposta no estem obligant ningú –no estem obligant ningú–, fins i tot, persones homosexuals no tenen obligació de casarse si el matrimoni és possible; el que donem és la possibilitat de fer-ho, i, això, crec que és justament l'important: fer possible poder escollir, fer possible que qualsevol persona, amb independència de la seva orientació sexual, pugui escollir la classe de relació que vol tenir, que vol mantenir amb aquella persona que estima, que està al seu voltant, amb aquella persona que decideix portar una vida en comú i formar una parella estable.

Per tant, el nostre Grup demana als diputats i diputades de Convergència i Unió i del Partit Popular que votin a favor d'aquesta Proposta. I ho demana perquè una part

de la nostra societat, les persones que són gais i lesbianes, puguin ser més feliços, i ho demana perquè puguem aprofundir en la nostra democràcia i fer un pas més en el terreny de les llibertats personals.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el que avui debatem –i que ha exposat de forma clara la diputada que m'ha precedit– no és un tema nou a nivell social, però sí que és força nou a nivell legislatiu, donada la poca legislació internacional que existeix sobre aquest tema.

El matrimoni sembla ser que és una institució reservada a les persones heterosexuals, amb alguna excepció com Holanda, que ha legislat recentment perquè això no sigui així. A l'Estat espanyol l'exclusió de les persones homosexuals del dret al matrimoni es produeix a partir d'una lectura restrictiva de l'article 32 de la Constitució espanyola. L'article en qüestió estableix que «l'home i la dona tenen dret a contreure matrimoni amb plena igualtat jurídica», malgrat que no s'estableix, en cap cas, que l'home i la dona estiguin obligats a contraure matrimoni entre ells, però que sí que s'ha deduït legislativament que la diferència de sexe entre les parts –de sexe biològic, donat que el Tribunal Suprem ha prohibit alguns matrimonis entre transsexuals i persones del seu mateix sexe biològic... El fet de restringir la institució matrimonial als homes i dones homosexuals és una actitud de menyspreu social vers un col·lectiu important de ciutadanes i ciutadans que tenen els mateixos deures però sembla que no tenen els mateixos drets.

La mateixa Constitució espanyola, en el seu article 14, diu que tots els ciutadans i ciutadanes són iguals davant la llei i no pot existir cap raó discriminatòria. En l'article 10, se'ns diu que la dignitat de la persona i el lliure desenvolupament de la personalitat són drets fonamentals.

És evident que el fet que el matrimoni es veti a les persones homosexuals no respecta cap d'aquests dos articles de la Constitució espanyola, perquè, per una banda, discrimina per opció sexual i perquè no reconeix que la sexualitat és una part importantíssima per al desenvolupament de la personalitat, perquè s'opta per l'heterosexualitat com a única opció d'accés al matrimoni.

Si ens remetem al passat legislatiu, a l'Estat espanyol, les relacions homosexuals deixen d'estar penalitzades amb la Ley de peligrosidad social el 4 d'agost de 1979. Evidentment, la transició democràtica no va ser igual per a tothom.

No és fins al 1986 que es deroga del Codi de justícia militar la figura delictiva per la qual es castigava fins a

sis anys «el militar que cometa actos deshonestos con individuos del mismo sexo»; fins al 1988 –1988–, només fa catorze anys, no es deroga l'article 431 del Codi penal, que tipificava la figura d'escàndol públic a través de la qual es castigaven les relacions homosexuals.

Tanmateix, el 1998, només deu anys després d'aquesta despenalització, la Llei de parelles que va aprovar aquest Parlament va desestimar la possibilitat de legislar la igualtat de drets entre parelles heterossexuals i homosexuals que es trobaven en idèntica situació.

El meu company de Grup, el diputat Joan Ridao, va defensar la possibilitat d'equiparar els drets de les parelles homosexuals i no deixar de nou una assignatura pendent. Malgrat que aquesta Proposta va rebre gairebé la meitat dels vots de la cambra, es va desestimar, i les parelles de fet homosexuals tenen una sèrie de drets restringits.

Avui seguim el debat en un altre àmbit legislatiu, el de la institució matrimonial. Fins avui se'ns ha imposat a nivell legislatiu una interpretació del matrimoni –i, per tant, de la família que es forma a partir d'aquest– com un camp reservat a les persones heterossexuals. Francament, nosaltres pensem que aquesta és una interpretació d'una gran pobresa argumentativa, perquè l'única base és a partir de criteris morals.

Com a cambra legisladora que és el Parlament de Catalunya, hem d'exercir l'objectivitat i respectar el dret a la igualtat de drets i oportunitats per a tota la ciutadania. No podem legislar en base a criteris morals que han pogut regir durant alguns anys la societat però que actualment aquesta mateixa societat ha anat deixant de banda, integrant amb normalitat. No podem seguir legislant deu anys al darrere de la societat ni seguir discriminant una part important de la ciutadania.

El dret dels homes i dones homosexuals al matrimoni és una simple qüestió de drets humans, perquè estarem d'acord que l'amor es pot sentir de forma igual per totes les persones. Per tant, l'expressió legal que permeti aquesta manifestació no pot ser discriminatòria. Moltes parelles decideixen no casar-se; però en el cas de les parelles homosexuals, aquesta no és una decisió lliure, simplement és una decisió que no és permesa.

El Parlament Europeu, en la seva Resolució 28/94, del 8 de febrer, fa una sèrie de recomanacions entre les quals es troba la següent: «Tractar de posar fi a la prohibició de contraure matrimoni o d'accedir a règims jurídics equivalents a les parelles de lesbianes o d'homosexuals. La recomanació hauria de garantir plens drets i beneficis del matrimoni.»

Al mes d'abril d'aquest mateix any 2001, Holanda ha fet un pas endavant importantíssim, permetent a les parelles homosexuals l'enllaç matrimonial –civil, evidentment. Cal recordar que el 1998 Holanda també va aprovar una llei de parelles en què no es permetien els mateixos drets a heterossexuals i homosexuals; les persones del mateix sexe no podien adoptar o compartir l'autoritat legal de fills i filles, ni el dret a la inseminació artificial. L'any 2001 tots aquests drets vetats han estat reconeguts.

A Catalunya, l'any 1998, també aprovàvem la Llei d'unions estables de parella, que també restringeix una

sèrie de drets regulats per la legislació espanyola, aquests, i que són drets que afecten les parelles homosexuals.

El president de la Generalitat, en aquell moment, va arribar a declarar que el seu era el model holandès i, en tot cas, ara podem seguir aquest model i tornar a fer del Parlament de Catalunya una cambra innovadora legislativament, deixant els prejudicis morals de banda. Si avui aprovem aquesta Proposta de resolució, el Parlament de Catalunya demostrarà que realment representa el poble de Catalunya i que el ritme legislatiu s'acosta al ritme i als desitjos de la societat; perquè també en el tema dels prejudicis moltes vegades aquesta cambra va per darrere de la societat catalana a qui diu representar.

Al mes de juliol del 2000, la Llei de parelles de Navarra contempla el dret d'adopció per part de les parelles independentment de la seva opció sexual. Aquest mateix any, al mes de juny, a Astúries, es regula també aquest mateix dret. Nosaltres hauríem de fer un pas definitiu, endavant, perquè el reconeixement del dret al matrimoni és el reconeixement d'una sèrie de drets vetats: el dret d'adopció, el dret a la filiació dels fills i filles propis –perquè les dones, siguem heterossexuals o homosexuals, totes podem tenir criatures biològicament, o poden ser els fills d'una anterior relació d'un dels components de la parella–, el dret a la nacionalitat, si un o una dels membres de la parella és estranger, per posar alguns exemples i completar els que havia posat la diputada Dolors Comas.

Avui tenim l'ocasió de demostrar que el Parlament de Catalunya està a l'alçada de la societat, que és lliure de prejudicis morals i de pressions d'algunes jerarquies que els fomenten, i votar en consciència per una societat que permeti una plena igualtat de drets sigui quina sigui l'opció sexual, és a dir, que siguin les persones i no l'Estat qui decideixin quin és el tipus d'expressió convivencial que les parelles volen donar al seu amor.

El Parlament de Catalunya no pot permetre una ciutadania de segona categoria..., i ha d'acabar amb una de les múltiples formes de discriminació que afecten les persones homosexuals; per això hem de fer possible una legislació que acabi amb el perjudici del *crimen carnis contra naturam*. És evident que la discriminació es produeix en tots els àmbits i no només en aquest, però aquest és un pas endavant important, perquè fa temps que ens ho reclamem les organitzacions d'homosexuals catalanes. Hem d'acabar amb una pràctica legislativa que deixi sense drets persones, parelles i col·lectius per la seva pràctica sexual que paradoxalment la Constitució Espanyola protegeix. Nosaltres no som uns grans defensors de la Constitució espanyola i estem contínuament adreçant-nos a les persones que fan d'aquesta la norma suprema de la convivència a l'Estat espanyol. Nosaltres pensem que no hi ha fonamentació constitucional per a aquesta marginació legislativa, per a aquest actiu heterosexisme legislador.

Cal –ho reitero una altra vegada– fer passes endavant i ara en tenim l'oportunitat. En aquest sentit, algunes diputades i diputats del Grup de Convergència i Unió ens han expressat que hi donarien suport si el seu Grup deixés llibertat de vot. Nosaltres els demanem que vo-

tin en consciència, perquè vostès saben que la llei ha de recollir la diversitat i no pas reduir-la.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans la Dolors Comas deia: «Jo vull defensar aquesta regulació, aquesta Proposta, no com a membre d'un determinat col·lectiu, sinó per l'estimació de les llibertats de tots.» Realment, segurament, la seva intervenció des d'aquest punt de vista té més mèrit que la meua. De fet, en el nostre Grup Parlamentari, en el moment de decidir qui havia de defensar aquesta Proposta, ens ho vam plantejar: «home!, si la defensa un diputat que és públicament –i reconegut– homosexual pot semblar que escombra cap a casa» –tot i que, sobre això, hi hauria dubtes–, i és veritat, però el que passa és que vam decidir que potser qui millor pot fer aquesta defensa avui aquí era jo mateix. En fi, espero no decebre les expectatives i la confiança dipositada.

Aquesta proposta, com s'ha dit, és de tres grups parlamentaris, però no ens pertany; no ens pertany en absolut: és una proposta sorgida del moviment dels gais i les lesbianes i d'entitats i associacions que promouen els drets humans. Per tant, el resultat de la votació no es pot interpretar com la victòria o la derrota d'un o altre partit; no és això.

Però hem de donar una resposta clara a algunes preguntes: Les persones homosexuals han de tenir els mateixos drets que la resta? Considerem que les seves relacions de parella mereixen la mateixa consideració i respecte que les altres? Han de tenir, les parelles homosexuals, amb fills o sense, consideració de família?

El resultat de la votació d'avui serà el senyal que el Parlament de Catalunya emeti a les persones homosexuals i al conjunt de la societat catalana. El Parlament pot dir: «Creiem que les persones homosexuals tenen els mateixos drets que les altres, ens mereixen igual respecte i consideració, el seu amor i la seva convivència mereixen igualtat de tracte.» O no.

Aquesta Proposta és, doncs, un pas més de la llarga lluita de les persones homosexuals per veure reconeguts els seus drets, la seva igual dignitat. El moviment de gais i lesbianes té ja més de vint-i-cinc anys d'història en el nostre país, des de l'històric Front d'Alliberament Gai de Catalunya, al Casal Lambda, la Coordinadora Gai - Lesbiana, el Col·lectiu Gai de Barcelona i tantes organitzacions que treballen des de diversos àmbits per la llibertat de les persones i el reconeixement dels drets dels homosexuals.

Jo els voldria dir, a alguns que ens acompanyen, que si avui estem aquí defensant el que estem defensant és gràcies a vosaltres. Catalunya, com sempre, va ser a primera línia. De fet, el moviment gai a Espanya neix

a Catalunya; des de Catalunya s'impulsa en el conjunt de l'Estat espanyol. I des que això es va produir molts han estat els avenços en el reconeixement dels drets i les llibertats ciutadanes en aquest període, i ens n'hem de felicitar tots i totes.

Fins i tot la reforma del Codi civil que va impulsar la UCD l'any 81 ja apuntava en part el debat que ens porta avui aquí, quan va suprimir la capacitat de procrear com a requisit per al matrimoni. La Llei d'arrendaments urbans, com és conegut, reconeix el dret de subrogació a les relacions de convivència anàlogues al matrimoni, amb independència de l'orientació sexual. El Codi penal considera com a agreujant d'un delictes el fet d'estar motivat per l'orientació sexual de la víctima i reconeix en diversos articles els efectes derivats de les relacions de convivència anàlogues al matrimoni. Molts ajuntaments han creat registres municipals de convivència entre persones del mateix sexe. I, amb tot això, comença a ser reconeguda la diversitat de la institució familiar.

Catalunya, altre cop en primera línia, el 1998 va ser la primera comunitat autònoma a regular, mitjançant la Llei d'unions estables de parella, les relacions de convivència entre persones del mateix sexe. I ben aviat –esperem– amb el treball de tots, amb el consens de tots, aquesta Llei formarà part del Codi de família, dins del Codi civil català. Això es reclamava llavors i no va ser possible, esperem que ho serà en el futur, perquè això seria bo. Seria molt bo.

La vocació capdavantera de Catalunya, junt amb el nostre compromís col·lectiu en favor de les llibertats, és el que ens legitima per prendre avui la decisió de demanar que Espanya faci un pas endavant; un pas endavant en la direcció que altres països ja estan assenyalant: Holanda, primer, i, des de divendres, Bèlgica.

Avui, les parelles heterosexuales poden optar entre viure sense papers, acollir-se a la Llei d'unions estables de parella, a Catalunya i a les comunitats autònomes que ens han seguit, o casar-se. Si creiem que les persones homosexuals han de tenir els mateixos drets, haurien de poder triar qualsevol d'aquestes tres possibilitats.

Amb això no faríem sinó complir la recomanació del Parlament Europeu que ha citat la meua companya en aquesta proposta, Carme Porta –no els la lleigeixo. Però aquesta Resolució va ser molt important: va marcar un abans i un després. Mirin, sinó. L'any 1993 Lluís Recoder –llavors diputat al Congrés per Convergència Democràtica– preguntava al Govern sobre una eventual regulació de les parelles de fet, independentment de la seva orientació sexual. I el Govern –el meu Govern– li responia que considerava el tema suficientment regulat –1993.

En canvi, després d'aquesta Resolució del Parlament Europeu, a finals de l'any 94, la ministra Cristina Alberdi –una dona, i segur que no és casual– comença a treballar amb les organitzacions gai - lesbianes per regular aquest fet i preparar un avantprojecte. Com vostès saben, el 96 es va acabar –al nostre judici, massa d'hora– aquella legislatura i això va aturar aquells esforços. Però, per cert, l'any 96 és important per un altre motiu: és també l'any que la Unió de Joves plan-

teja a Unió Democràtica abordar aquesta qüestió. I en aquestes cites que faig a tasques fetes per altres partits no vulguin veure cap maniobra ni incitació particular; vull referir-m'hi un altre cop: el que estem proposant aquí no és la victòria d'una o altra força política, és la mesura de l'avenç de la consciència social i de la seva representació política i del que es diu que és la sobirania del poble català, amb la votació d'aquesta tarda.

M'interessa destacar que moltes coses s'han mogut i que ningú no pot excusar-se avui a no fer el que es considera just perquè abans no s'hagués fet: fóra una excusa de mal pagador. També hi ha qui diu que aquesta batalla es guanyarà amb el temps; n'estic segur. Però permetin-me que els digui que m'agradaria veure escurçat aquest temps: ens anem fent grans, tots plegats. I també es diu que es necessita temps, que hi ha gent que necessita temps per pair reformes o avenços socials d'aquesta naturalesa. I és cert. Molts van necessitar molt de temps per pair –alguns– fins i tot la mateixa democràcia; altres, la Llei del divorci o la despenalització de l'avortament. És cert. Hi ha gent que necessita temps. Però hi ha gent que no en té tant i hi ha gent que voldríem apressar les coses perquè creiem que les condicions hi són, que les voluntats hi són, que les decisions hi són i que els diputats i les seves opinions hi són.

També hem de ser conscients –tot i que no seria el tema fonamental, però– que una majoria de ciutadans estan ja d'acord amb aquesta regulació. Ho diuen enquestes ben recents. Per triar-ne dues; una, publicada pel diari *El Mundo*, del gener d'enguany: un 75% aprovaven el matrimoni civil entre persones homosexuals; un 60% fins i tot pensaven que es podria permetre el matrimoni religiós –però això no depèn de nosaltres, i aquí no ens hi ficarem. Al maig d'enguany la Cadena SER feia una enquesta que donava aproximadament les mateixes dades: el 75% creia que les parelles homosexuals haurien de tenir els mateixos drets que els matrimonis i el 65% que s'haurien de permetre les bodes.

Per tant, estem davant d'una realitat social acceptada. I el dret ha de recollir realitats socials, no perjudicis ideològics o d'altra naturalesa; però encara més important: el dret ha de fer justícia i no pot perpetuar discriminacions que no tenen cap raó de ser en un sistema democràtic avançat.

Tampoc creiem, al nostre judici, que es pugui dir que la Constitució no ho permet. En primer lloc, perquè l'únic que pot dir si la Constitució permet o no una cosa és el Tribunal Constitucional –i encara cap dels membres d'aquesta cambra en som membres–, perquè en aquesta qüestió hi han tantes opinions com juristes disponibles –i amb això no vull menysprear el paper dels juristes, sinó dir que la doctrina no és pacífica, que es deia–, i que, realment, només sabrem si és inconstitucional un cop algú ho aprovi, algú hi recorri i el Tribunal Constitucional sentenciï; sembla que no estem davant d'això.

Però sàpiguen –i aquí s'ha dit–: la Constitució parla d'home i dona, efectivament; nosaltres creiem que en parla a nivell genèric i que això no exclou la possibilitat de matrimonis entre parelles del mateix sexe.

Se m'està acabant el temps, el president em diu, però li demano un minut més.

L'Estat no ha de limitar els drets a les persones homosexuals. Recordem que als Estats Units s'havia arribat a prohibir el matrimoni als immigrants xinesos i que alguns estats van prohibir, també, el matrimoni interracial fins a l'any 67. I per què ho feien? Senzillament, perquè consideraven que hi havien persones que tenien menys drets que les altres; aquesta era la raó. I jo ara els dic: considerem, nosaltres, que les persones homosexuals han de tenir menys drets que les altres? És aquesta l'opinió del Parlament de Catalunya?

I això em porta a l'argument final amb què els voldria acabar de convèncer, perquè un puja a la tribuna sempre pensant que encara hi ha una possibilitat de convenciment. Estem discutint de per què sí, però realment jo crec que hauríem de discutir per què no, quins són els motius, que ens atrevíssim a pujar a aquesta tribuna, mirar als ulls dels ciutadans de Catalunya i dir per què no volem que els homosexuals que ho vulguin es puguin casar. Seria un interessant debat; segurament em diran que no és aquest i el Reglament i aquestes coses.

L'homosexualitat ha gaudit del dubtós honor de ser titllada, al mateix temps, d'aberració, malaltia i delictes. Les persones homosexuals s'han vist, ens hem vist, perseguides i rebutjades per prejudicis religiosos o pseudocientífics. Afortunadament, les coses han avançat, perquè molts van cremar a les fogueres de l'Edat Mitjana, altres eren decapitats o lapidats, i molts van morir als camps de concentració nazis o estalinistes. Però, anant més a l'actualitat, molts s'han vist obligats a amagar una dimensió important de la seva vida per por al rebuig o a la condemna; molts i moltes es veuen obligats, cada dia, a superar absurds obstacles per ser el que són o perquè s'han vist forçats a amagar el que són; molts han patit molt, ells i les seves famílies. Bastants col·lectius que han patit discriminació han vist corregida la injustícia a través d'una reparació històrica. Els homosexuals que hem estat discriminats, a vegades ferotgement, al llarg de massa temps encara esperem aquest moment. I poden creure'm, avui podria ser un molt bon dia per començar a fer aquesta reparació; una reparació que, dissortadament, molts ja no podran conèixer.

En el moment de votar aquesta Proposta no sols hem d'atendre al dit dels nostres respectius portaveus, hem d'atendre sobretot a les esperances de molts milers de persones que esperen d'aquesta cambra un senyal inequívoc. I això depèn del vot de cadascun de nosaltres, no hauria de dependre d'altres coses. Tampoc hauria de dependre del fet que la votació es faci en secret o no, perquè, per un diputat, votar en consciència és un deure sempre.

Per aquests motius, i en demanar el seu vot favorable, apello a la seva sensibilitat democràtica. Votin a favor de la Proposta –com ens deia la Dolors Comas– no sols pensant en els drets de les persones homosexuals, sinó també, i sobretot, en l'orgull de formar part d'una societat lliure i avançada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.
(Aplaudiments perllongats.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposta de resolució que han defensat el Grup socialista, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds pretén modificar els articles 44, 66 i 67 del Codi civil amb la finalitat que les persones homosexuals puguin contraure matrimoni amb les seves parelles homosexuals, amb tots els efectes que són propis de la institució matrimonial.

I jo voldria fer una reflexió que no respon, només, i com vostès entendran, a una qüestió de tècnica legislativa; jo els voldria preguntar si volen modificar el Codi civil i no volen modificar el Codi de família de Catalunya, perquè no es planteja en la proposta. I els deia que no és una qüestió de tècnica legislativa perquè els tres grups proposants varen votar el Codi de família, que reproduceix exactament, tradueix al català els articles 66 i següents del Codi civil –mirin-se a partir de l'article 1 del Codi de família–; una legislació que vàrem aprovar molt recentment i una legislació que exclou explícitament les parelles homosexuals. I dic «explícitament» perquè no és susceptible d'interpretació, perquè les esmenes que plantejaven la inclusió de les parelles homosexuals en un mateix pla en el Codi varen ser retirades en el seu moment. Vàrem retirar les esmenes i vàrem votar la traducció al català de la literalitat del Codi civil en aquesta matèria. I ho vull recordar només a efectes de clarificar el model de família, el model que calia introduir, o no, al Codi de família el 15 de juliol de l'any 98. I ho dic per clarificar la situació. Les esmenes van ser retirades en aquell moment; jo entenc perfectament que es vulgui replantejar la qüestió, però em sembla important recordar quin és el model que va votar recentment aquest Parlament per unanimitat.

S'ha esmentat en les intervencions i és cert: certament, el Parlament Europeu, en la seva Resolució de 28 de febrer de l'any 94, sobre igualtat dels drets dels homosexuals, demana, quasi exigeix, que s'estenguin dins de la Unió els drets i beneficis plens del matrimoni a tots els ciutadans. El que no se'ns ha dit, el que no s'ha explicitat en les exposicions que s'han fet respecte d'aquesta important Resolució de l'any 94 del Parlament Europeu, sens dubte, és que quan el Parlament Europeu fixa la regulació de la família, quan fixa la regulació de les unitats familiars no inclou les parelles homosexuals. I això és una realitat i és una realitat que també s'ha d'esmentar. Com també s'ha d'esmentar que el Tribunal de Justícia de Luxemburg manté –i ha reiterat– una interpretació amb què limita el matrimoni a la parella heterosexual; vull recordar, per exemple, entre les sentències que existeixen, la Sentència de 17 de febrer de l'any 98. Per tant, certament, hi ha una resolució de l'any 94 i és una resolució important, però no es pot desconèixer els pronunciaments que ha fet el Tribunal de Justícia quan ha hagut d'aplicar, certament, aquesta Resolució.

Voldria tornar al text de la Proposta. L'exposició de motius de la Proposta que estem debatent s'encapçala invocant l'article 32 de la Constitució i, per tant, se'n fa una determinada interpretació. Es fa la interpretació que és precisament a l'empara de l'article 32 de la

Constitució que es planteja precisament la reforma del Codi civil. I el Grup Popular discrepa d'aquesta interpretació. L'article 32 de la Constitució diu que el matrimoni és la unió d'un home i una dona, perquè, tot i que no es digui així expressament, sí que es diu –ho ha esmentat abans el senyor Iceta– que l'home i la dona tenen dret a contraure matrimoni en plena igualtat jurídica.

Però és que en el punt segon del mateix article proclama que la llei ha de regular els drets i deures dels cònjuges. I «cònjuge» és un terme referit sempre a un home i una dona en relació amb el sexe contrari dins el matrimoni; resulta indubtable el significat del terme, tot i que la proposta parteixi... I els ho dic sincerament: desconec amb quin fonament jurídic, amb quin fonament constitucional o amb quin fonament gramatical s'interpreta que segons l'article 32 de la Constitució seria possible la regulació del matrimoni entre persones del mateix sexe.

Veig que alguns il·lustres diputats em van dient que no, que no és cert. Jo m'he pres la molèstia d'agafar les definicions de diccionaris acreditats, el de l'Institut d'Estudis Catalans, el de la RAE, i: «cònjuge: persona en relació amb el seu marit o amb la seva muller», «cònyuge: marido y mujer respectivamente» i fa una remissió a «consorte», «marido respecto de la mujer y mujer respecto del marido». Però és que, a més a més, per veure quina és la voluntat del constituent en el moment de redactar l'article només cal rellegir els debats constitucionals i desapareix qualsevol tipus de dubte. Cap dels constituents que varen intervenir en el procés d'elaboració de la Constitució es plantejava introduir en l'article 32 la possibilitat que es pogués desenvolupar posteriorment en el Codi civil el reconeixement d'un matrimoni entre persones del mateix sexe, perquè no es pot dir, senyor Iceta, que, com que no es varen pronunciar, es pot entendre que aquest matrimoni està admès, i que, en qualsevol cas, només serà mitjançant el mecanisme de l'aprovació d'una llei, que aquesta Llei sigui recorreguda davant el Tribunal Constitucional i que el Tribunal Constitucional es pronuncii respecte a la seva constitucionalitat o no. No és tan difícil.

Quan es vol fer una funció interpretativa del que es va voler incorporar en la Constitució, hi ha una cosa tan fàcil i tan senzilla com mirar els diaris de sessions de les corts constituents, i es veu claríssimament que l'única persona..., només una persona va plantejar una redacció diferent de l'article 32. Va plantejar una redacció alternativa a l'article 32 que incloïa, específicament, la possibilitat que hi haguessin matrimonis entre persones homosexuals, i aquest va ser un senador català, el senador Xirinacs, i aquesta proposta, com vostès saben, va ser derrotada.

Per tant, no cal acudir a diccionaris amb major o menor fortuna, no cal acudir al Tribunal Constitucional amb major o menor fortuna, només cal llegir-se les transcripcions del que era, del que va ser el debat en les corts constituents.

S'ha esmentat –i hi estic completament d'acord– que el dret a contraure matrimoni és un dels drets civils fonamentals, i és un dels drets civils fonamentals de recent

incorporació per via constitucional en els drets de les persones. Espanya va ratificar l'any 77 el Pacte internacional de drets civils i polítics, que recull a l'article 23 el dret de l'home i de la dona a contraure matrimoni. La Constitució recull el Pacte internacional de drets civils i polítics, que el que recull a la vegada és el dret de l'home i de la dona a contraure matrimoni. La incorporació a la Constitució era una necessitat, perquè es tracta d'un dret universal, irrenunciable, perpetu, *ergo omnes*, i això no vol dir que actuï com un dret absolut, això no vol dir que actuï com un dret il·limitat en el sentit més ampli de l'accepció.

Jo sentia aquests dies que el senyor Iceta, que ha treballat en la proposta i que ha treballat molt en aquestes qüestions, deia: «És que jo vull, de veritat, vull que en el Parlament tothom es pronunciï clarament respecte a quina és la seva posició.» Deia fins i tot: «És que no vull que es faci una votació secreta, perquè vull que tothom digui veritablement què és el que vol votar respecte a aquesta qüestió.» Jo els dic clarament: el Grup Popular votarà en contra d'aquesta proposta, però hi votarem en contra, no perquè creiem que no hi ha un vincle d'afectivitat entre les persones homosexuals, que existeix, i que creen una comunitat de vida i de futur, i un projecte de futur. Tampoc hi votarem en contra perquè no creiem que hi hagi d'haver una regulació. Considerem que la situació de les unions homosexuals ha de tenir una regulació que l'empari, ha de tenir l'empara efectiva de l'article 14, però en la nostra opinió, aquesta regulació, cal fer-la sobre la base d'equiparar afectes, i no d'equiparar situacions.

Equiparar afectes, com vam proposar l'any 96, senyor Iceta –només vam arribar al Govern, no vam trigar catorze anys. Només arribar al Govern vam fer una proposta, que cal seguir impulsant el contracte d'unió civil, que vostè sap que modifica la major part de..., modifica lleis orgàniques, modifica el Codi civil, modifica la Llei de la funció pública, que suposaria realment un gran avenç.

En qualsevol cas, agrair als grups parlamentaris que no hagin fet aquell discurs tan antic segons el qual qui no està a favor d'aquesta proposta estaria a favor de penalitzar l'homosexualitat, perquè vostès saben que no és així, ho saben els membres de la coordinadora que avui ens acompanyen, amb qui hem tingut ocasió de treballar en moltes ocasions per tirar endavant projectes que milloressin la situació dels homosexuals en el nostre país. I no estic parlant només d'actituds personals, estic parlant del treball que ha portat a terme el Govern del Partit Popular, el Grup Parlamentari Popular en aquesta cambra i un nucli molt important de treball que s'ha constituït dins del Grup Popular, que és la Plataforma Popular Gai, que vostès coneixen i que ha tingut ocasió de treballar aquestes qüestions.

Per tant, reiterar el vot en contra del Grup Popular a aquesta proposta, reiterant que no només reconeixem el vincle d'afectivitat, que existeix, entre persones homosexuals que constitueixen una comunitat de vida, sinó que aquesta comunitat de vida ha de ser objecte de protecció per les administracions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marcel Riera.

El Sr. Riera i Bou

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, malgrat que el meu Grup m'ha escollit no pas per les mateixes raons per les quals algun altre grup ha escollit el seu portaveu, i que per aquesta mateixa raó, probablement, la meua intervenció no serà ni tan emotiva, ni tan entusiasta, ni tan apassionada, malgrat tot això, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió comparteix bona part de les argumentacions que es troben en l'exposició de motius de la Proposta de resolució que tres grups d'aquesta cambra pretenen legítimament presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats en forma de proposició de llei de modificació del Codi civil en matèria de matrimoni pel que fa a les parelles homosexuals, i que aquí estem discutint.

En compartim els arguments, sobretot quan fan referència al canvi social que, amb l'arrelament dels principis democràtics, s'ha produït en aquest àmbit a causa, entre d'altres coses, però sobretot, de les reivindicacions dels col·lectius de gais i lesbianes, que han defensat la plena equiparació en drets per als homosexuals. Aquest canvi progressiu s'ha evidenciat en un reconeixement gradual –cada vegada més a prop de l'absoluta normalitat– d'una realitat quotidiana que fins ara havia estat apartada i discriminada.

Som lluny ja, per fortuna, però també per voluntat de tots, incloent-hi la majoria d'aquesta cambra, d'aquelles èpoques en què la realitat social i la legislació apartaven i discriminaven els ciutadans segons la seva orientació sexual, i també els col·lectius gai i lèsbic quan en defensaven i reivindicaven la igualtat i els drets.

Compartim, doncs, tal com deia, els objectius d'aquells que proclamen l'equiparació de drets per als homosexuals, i blasmem, per tant, de forma inequívoca aquells setanta països o estats on encara avui dia el fet homosexual és objecte de persecució com a delictes tipificats pel codi penal respectiu. No només els compartim, aquests objectius, sinó que ho hem demostrat, entre d'altres coses, amb l'impuls que donarem al seu dia des de la Conselleria de Justícia del Govern de Catalunya al Projecte de llei d'unions estables de parella, que aquesta cambra va aprovar amb una majoria folgada, ara fa, aquesta setmana, exactament tres anys.

Una llei que va ser la primera a l'Estat. Una llei que no té encara l'Estat espanyol, que no tenen Portugal ni Itàlia, i que a França, que la té, no arriba a la plenitud de la llei catalana. És per això que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés de Diputats ha plantejat una proposició de llei en el mateix sentit que la nostra Llei d'unions estables de parella, que és el que nosaltres creiem que toca fer en aquest moment, perquè, senyores diputades i senyors diputats, no té cap sentit, a parer nostre, plantejar ara al Congrés de Diputats una proposició de llei de modificació del Codi civil en matèria de matrimoni adreçada a l'homologació de les parelles homosexuals quan encara no s'ha donat

el pas previ d'aprovar una nova legislació estatal equivalent a la nostra.

El plantejament del Grup de la majoria és que la igualació dels drets i els deures del col·lectiu homosexual respecte a l'heterosexual és una qüestió que anirà tirant per terra, un darrere l'altre, els obstacles amb què topa, en la mateixa mesura que va evolucionant la societat civil vers una actitud molt més favorable, de manera que des de fa temps es comencen a assumir amb naturalitat les diferents expressions en l'exercici dels drets dels homosexuals. Naturalment, els fonamentals que recull la Constitució per a tothom, però també els que es refereixen a les llibertats públiques, així com a la dignitat de la persona i al lliure desenvolupament de la personalitat.

La pregunta que nosaltres ens hem formulat a nosaltres mateixos com a legisladors i que ara ens tornem a formular públicament –retòricament si volen– és si la modificació que avui se'ns proposa que aprovem per tal de presentar-la al Congrés –on d'altra banda ja hem comprovat que acostumen a acollir-les amb entusiasme–, si aquesta iniciativa és el pas adequat de cara a aquesta progressiva igualació que propugnem. I la resposta és que no, que a nosaltres ens sembla que no, perquè aquesta opció legislativa que se'ns planteja és precipitada, no és oportuna, i no ajuda a resoldre allò que se suposa que pretén ajudar: el rotatge adequat de la Llei d'unions estables de parella i, per tant, la normalització administrativa i social d'aquest fet.

A això sí que hi ajuda, en canvi, alguna iniciativa com la que va adoptar la Comissió de Justícia d'aquesta cambra l'octubre de l'any passat. Una resolució sobre el reagrupament familiar en els termes establerts per la Unió Europea, per exemple. Però hi ajuda sobretot la formació legal, continuada, i si vostès volen –per què no?– rutinària, de moltes més unions estables de parella. Aquesta, i no cap altra, és, a parer nostre, la millor manera d'avançar. Però, sincerament, no creiem que hi ajudés aquesta iniciativa d'avui en el cas que s'aprovés.

Hi ha altres coses a fer, certament, en el nostre àmbit, com ara la millora de la mateixa llei que vam aprovar, en el sentit de poder fer renunciatives, voluntàriament, les compensacions econòmiques que avui, amb caràcter obligatori, s'estableixen per al cessament de la convivència, o la possible modificació de diverses lleis fiscals que permetin avançar en una igualtat de fet entre les parelles homosexuals i les heterosexuales pel que fa als drets i als deures. També fóra un pas previ la modificació de la Llei del reglament del Registre Civil, per tal que les noves parelles tinguessin cabuda en la legislació d'aquest Registre, fins i tot la incorporació, com es deia abans, de la Llei d'unions estables de parella en el futur codi civil de Catalunya i, per tant, en el seu codi de famílies. Hauria de ser, també, una passa prèvia a la modificació legislativa que se'ns presenta, perquè és un fet que cada vegada són més acceptades aquestes situacions com a veritables famílies, sense, però, que calgui parlar de matrimoni.

En darrer terme –i s'ha escoltat molt sovint en aquesta sala– la legislació no ha d'anar mai darrere de la realitat social que pretén regular, ni massa endavant tam-

poc, sinó just al costat, sense separar-se'n més d'un pam. Em sembla, també, en aquest cas, aquesta actitud la més adequada. És a dir que abans de regular la formalització, o si ho prefereixen, fins i tot, la sacralització de la unió estable de parella homosexual, cal que abans hagi fet camí la llei que al seu dia varem aprovar.

Escoltin, la llei que vam aprovar, que van aprovar després l'Aragó i Navarra, darrerament el País Valencià i Astúries, que aprovaran, segurament molt aviat, les Illes i Andalusia, però que no hi ha manera que aprovi el Congrés de Diputats, malgrat la iniciativa parlamentària que hi ha presentat Convergència i Unió..., perquè el Govern de l'Estat continua argumentant que continua preparant un projecte de llei d'unions civils que mai no ha acabat de presentar.

Hem avançat molt aquests últims anys, en bona part gràcies al Grup que els parla, a algun diputat aquí present i al Govern a què donem suport, i estic segur que continuarem avançant, però perquè no podem posar el carro davant dels bous, estem segurs que un cop el Congrés hagi aprovat aquesta llei encara inexistent, i que, probablement, quan hi sigui, arrodonirà allò que una cambra com la nostra no podia legislar al seu dia –permisos de viudetat, declaració conjunta de la renda, concessió de nacionalitat, etcètera–, creiem que serà aleshores, quan a Espanya hagi entrat en vigor la futura llei, el moment de plantejar el tema que es presenta avui aquí en forma de proposta de resolució, i que nosaltres hi votarem en contra.

Moltes gràcies, molt honorable president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Per tant, ara posarem a votació la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació del Codi civil en matèria de matrimoni.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

El punt següent de l'ordre del dia ha estat posposat, que és la designació dels tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya.

I passem, per tant, a les interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat, la governabilitat i l'estabilitat política (tram. 300-00567/06)

La primera, la formula el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi sobre la seguretat, la governabilitat i l'estabilitat política, i la presenta l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal. Té la paraula. (*Remor de veus.*)

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, anem a començar les interpellacions. Es prega que, qui hagi de sortir de l'hemicicle, ho faci amb celeritat i silenci. *(Pausa.)* Pot començar, senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si hagués de posar ara títol a aquesta interpellació, la titularia: «De la bóta de sant Ferriol a l'aigua de sant Agustí; del vi que no para mai de rajar, a l'aigua que s'escapa entre la sorra i que no pot omplir mai el pou a la platja.» Que és una mica la sensació que tenim nosaltres amb relació a la situació política de Catalunya avui, en el sentit següent.

El president de la Generalitat, en resposta a la incisiva pregunta del diputat senyor Jaume Camps, ha fet una llista del conjunt d'inversions que, en matèria de transport públic a l'àrea metropolitana de Barcelona, creu el Govern que es farà d'una forma immediata: 169.000, primer, ha dit; després, 185.000. Però, al final, com l'episodi de l'aigua de sant Agustí, gratant, gratant, gratant: re de re; re de re o alguna obra feta –només faltaria–, però a l'hora de la veritat, si hem d'apuntar que qui paga mana, a l'hora de pagar és molt probable que això ja no pugui anar al crèdit del Govern al qual estem interpellant en aquests moments.

Al final d'un període de sessions com aquest, el nostre Grup Parlamentari vol interpellar el Govern de la Generalitat, voldria interpellar molt especialment el president de la Generalitat sobre coses tan peculiars com valors, sensibilitat política, qüestions intangibles, fins i tot, valors democràtics. Voldríem analitzar, si és possible, la distància que separa els valors de les prèdiques morals del molt honorable president senyor Jordi Pujol de la realitat quotidiana de l'acció de Govern; la distància que separa els valors predicats aquí, a Catalunya, de les desqualificacions proferides en els viatges; la manca de sensibilitat política per avaluar la situació, per fer una diagnosi objectiva i rectificar com cal.

«Rectifiquin pel bé del país» seria un altre títol possible per a aquesta interpellació. Perquè Jordi Pujol viatja als països del nord, on la gent és, diuen, noble i culta, des d'allà ens mira i no pot sinó trobar-nos defectes. A qui troba defectes? «A aquells que», diu, «fan pallassades i són sectaris». Tot sona a veure la palla als ulls dels altres i no veure la biga pròpia. Porti'n la seva biga amb dignitat, senyors del Govern.

Perquè, mentre el president viatge, el país no s'està quiet, passen coses: es declara la pesta porcina clàssica, s'incendien els boscos de l'Alt Empordà i d'altres i es filtren les converses secretes de Madrid. Davant dels fets, els que siguin, aquests i altres d'una llarga llista –que comentarem si cal–, la veu autoritzada del Govern opina que la Generalitat no ho pot controlar tot, que hi ha coses que s'han d'agafar amb resignació i que hi ha coses que passen que no es poden evitar.

Hi ha, però, una realitat més tossuda que la seva tossuderia política: Catalunya va bé, i no ho voldríem negar,

però el Govern no va gens bé. Catalunya corre el risc de ser arrossegada per les escasses aptituds del Govern. Tot neix d'un equívoc mantingut a tot preu. Nosaltres fem un balanç negatiu per a Catalunya del seu pacte polític, tàcit, amb el Partit Popular, per les formes, perquè manté una gran ambigüïtat, perquè és poc transparent, perquè no és un acord de legislatura, perquè és tàcit però és contradictori i, sobretot, és perjudicial per a Catalunya.

Pels resultats, perquè el nivell d'execució de les inversions del Govern de l'Estat a Catalunya no és ni del 51%; perquè s'està fent una negociació a la baixa del sistema de finançament; perquè es va produir l'aprovació recent del Pla Hidrològic Nacional, primer al Congrés i després al Senat, contra l'acord i la voluntat d'aquest Parlament; perquè es bloqueja amb contumàcia la reforma del Senat; perquè es menysprea i es consent que es menyspreï l'Espanya plural –referències a les llengües, a les matrícules, als documents nacionals d'identitat, als segells, a les monedes–; perquè hi ha un reiterat retard en l'ampliació de l'aeroport de Barcelona; perquè hi ha una manca evident de finançament del metro, siguin quines siguin les xifres que dóna el president; perquè es consent el vot negatiu al fons de rescat de peatges, o perquè l'AVE a l'aeroport, l'haurà de pagar, finalment, Catalunya.

I, ara, parlen d'un pacte secret. Volem conèixer el seu contingut perquè ens temem el pitjor. Els catalans i les catalanes han de saber quin preu haurem de pagar per mantenir Convergència i Unió uns mesos més al Govern. Els pactes anteriors, coneguts, no van ser bons, i, ara, aquest pacte secret, suposat, tan opac, ho serà encara menys. Perquè aquest pacte secret vol guanyar temps i vol tapar vergonyes, no defensa els interessos de Catalunya i només pretén retardar l'evidència.

Hem passat de l'eufòria rutilant i panxacontenta dels acords del Majestic –recordin la fotografia i els personatges– a la negociació vergonyant, secreta, no explicada: dels passadissos a les catacumbes de Madrid.

«Han tancat l'escenari polític, però han trencat», cito el diputat Masllorens d'aquest matí, «el miratge de l'oasi i totes les oportunitats.» Han portat el país a un cul-desac i, això, no és el que necessitem, no nosaltres, no aquest Parlament, no els diputats i diputades que són ara presents aquí, en aquest hemicicle. El país necessita un govern sòlid, un govern que governi; necessita acords estables i transparents, necessita objectius ambiciosos, que és el contrari del que estan fent.

Més ambició vol dir més autogovern, una relació nova entre Catalunya i Espanya en el marc d'una nova Europa i un finançament clar i sòlid per a l'autogovern de Catalunya. Vol dir més empenta econòmica en l'àmbit de la recerca, de la tecnologia, de la innovació, del compliment dels compromisos en les infraestructures, del respecte al medi i a l'entorn natural. Vol dir vincular profundament i d'una forma compromesa educació i treball, escoles bressol, millor escola pública, dignificar la formació professional, acostar educació, treball i territori, mantenir un compromís ferm contra la sinistralitat laboral. Més ambició vol dir una societat més cohesionada i més segura: oportunitats per als joves,

poder envellir amb dignitat i a casa, lluitar contra la marginació i l'exclusió, treballar per millorar la capacitat d'acollida dels immigrants, barris dignes i habitatge a preus assequibles. Més ambició vol dir un govern proper i eficaç, millor administració, col·laboració no reticent amb els ajuntaments, descentralitzar la Generalitat, crear les vegueries.

El criteri del nostre Grup Parlamentari és que, en aquests moments, Catalunya es troba en un *impasse*, en una situació compromesa, en un vaixell que s'enfonsa a poc a poc i, encara, sense consciència del capità que el governa. És un vaixell que s'enfonsa des de la inconsciència d'aquell que encara es pensa que tot raja vi, com la bóta de sant Ferriol.

Nosaltres els convidem avui amb aquesta interpel·lació simplement a reflexionar, a rectificar, a corregir l'orientació política del funcionament del Govern, a modificar els acords polítics pels quals mantenen una majoria precària i una estabilitat precària en aquest Parlament, i a pensar menys en vostès i més en Catalunya i els catalans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(Aplaudiments.)*

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Artur Mas.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Nadal, avui ha quedat bastant en evidència que, si vostès fessin la tasca d'oposició menys inspirats, constantment, o només inspirats en el que és el seguiment de la premsa, probablement, doncs, el judici que farien sobre algunes coses seria diferent.

I, si fos així com li dic, probablement, vostè no parlaria d'un pacte amb el Govern espanyol en la línia del que ha parlat des d'aquesta tribuna. Perquè em sembla que el mateix president de la Generalitat, aquesta mateixa tarda, ja li ha dit que no hi ha un pacte diguem-ne estable a llarg termini, sinó que el que hi ha és el que hi ha hagut sempre –el que hi ha hagut sempre–, i el que hi ha hagut sempre és la voluntat del nostre Govern de col·laborar amb els governs espanyols –en plural–, avui del PP, abans del Partit Socialista.

Hi ha una cosa que nosaltres no hem acabat mai d'entendre, i és que, quan nosaltres, per exemple, acordem tota una sèrie d'infraestructures que són importants per a Catalunya, això és pitjor que quan vostès acorden la reforma de la justícia amb el Partit Popular? És a dir, pactar les inversions per a Catalunya –que, per cert, algunes d'elles, doncs, feia anys que s'esperaven i que no venien mai–, això és pitjor que pactar la reforma de la justícia amb el mateix Partit Popular, cosa que, per cert, vostès fan amb un gran entusiasme i amb grans titulars? Suposo que no –suposo que no–, suposo que quan nosaltres negociem amb el Govern espanyol i amb el Partit Popular el tema del finançament no deu ser pitjor que quan el negociem vostès.

Quan el senyor Zapatero, el senyor Jordi Sevilla, el senyor Chávez, quan tota aquesta gent, que són del seu Partit, negocien el finançament amb el Govern espanyol, és pitjor que quan el negociem nosaltres? I, per cert, parlant del tema de finançament, després m'hi volia referir, ara vostès tenen pressa a afegir-se al que és el rèdit d'allò que van negar l'any 96. Per què ho varen negar? Ho varen negar perquè era un mal sistema o perquè era un pacte en el qual vostès no hi eren?

Van utilitzar les seves plataformes institucionals, cosa que pot ser un avís cap al futur, per fer simplement oposició a un govern que no era el seu, o en defensa dels interessos de la gent que vostè representava?

Queden aquests dubtes, i aquests dubtes són molt raonables. No és pitjor que nosaltres pactem per defensar l'interès de Catalunya o interessos concrets en determinats àmbits concrets, com, per exemple, poden ser les inversions en infraestructures, que quan vostès estan negociant temes d'Estat amb el Govern espanyol; és el mateix Partit Popular amb el qual vostès estan negociant, és exactament el mateix, no és un Partit Popular diferent, és exactament el mateix. És vàlid quan vostès ho fan i no ho és quan nosaltres ho fem? Per què? Digui'ns, senyor Nadal, des d'aquesta tribuna, per què vostès estan legitimats a pactar amb el Govern del Partit Popular i nosaltres no. Quan, a més a més, nosaltres som govern a Catalunya i tenim l'obligació –la tenim, l'obligació– d'intentar-nos entendre amb el Govern espanyol que hi hagi, sempre ho hem fet. Aquesta no és una novetat en el nostre cas i vostès ho saben molt bé; no és una novetat, és una forma d'entendre com nosaltres hem de defensar els interessos de Catalunya.

Vostè, després, ens diu una altra cosa, diu: «Home, Catalunya reconeixem que va bé. Ara, hi va, però malgrat el Govern, no?» Vostès això no ho poden dir, perquè quan diuen això es desqualifiquen a vostès mateixos. Vostès són gent que ha d'estar per sobre d'una simplificació tan fàcil i tan senzilla de les coses. No pot ser que el país vagi tan bé, com vostès diuen, i que el Govern no hi tingui absolutament cap tipus de mèrit; no pot ser, perquè això, senyor Nadal, ofèn la més elemental intel·ligència. I vostès, que vull suposar –ho vull suposar i a algun de vostès els conec bé, ho vull suposar– que tenen mentalitat també de govern, de tant en tant –i, evidentment, experiència de govern, la tenen–, vostès saben que això és exactament així.

És evident que si el país va bé no és només mèrit del Govern –evident–, com no ho és de cap govern, ni de l'espanyol, en el cas d'Espanya, ni de qualsevol ajuntament o de qualsevol ciutat o de qualsevol poble. Però també és veritat que quan un poble, una comarca, una ciutat, un estat o una nació –en aquest cas, la catalana– van bé, algun mèrit hi deu tenir el Govern. I si vostès no volen ofendre la més elemental intel·ligència, com a mínim això ho haurien de reconèixer. Perquè si vostès no fan això aleshores cauen en un ridícul molt espantós. I, a base de caure en ridículs molt espantosos, al final, a vostès, no se'ls creurà absolutament ningú i ningú els tindrà en compte.

Vostès parlen d'aquest «horrible pacte» i d'aquesta «horrible entesa» amb el Govern espanyol. I cita alguns

exemples concrets que demostren, senyor Nadal, que vostès l'audàcia no la perden mai, una audàcia pràcticament infinita, la que tenen, no? Perquè ens parlen, com a cosa que no va bé, de les inversions públiques de l'Estat a Catalunya. Vostès això no ho poden dir –no ho poden dir. No ho poden dir perquè vostès saben perfectament..., i jo entenc que estiguin una mica dolguts pel pas dels anys i pels seus resultats, jo sé que vostès estan dolguts perquè això que s'està fent avui ho haurien pogut fer vostès i no ho varen fer, i ara s'està fent... (*Remor de veus.*) Sí, ara s'està fent –ara s'està fent. I entenc que estiguin dolguts perquè durant molts anys allò que ara vostès defensen de forma tan elemental i de forma tan planera, com és, per exemple, la participació de les comunitats autònomes en els impostos especials i en l'IVA, durant molts anys ho varen negar. Ja ho entenc... (*Veus de fons.*) Senyor Nadal, ho varen negar, però no fent així, no..., no fent així: votant que no en el Congrés dels Diputats de forma permanent, d'aquesta manera ho negava! I quan es negava a això, quan es negava a això, senyor Nadal, hi havia un grup del Partit Socialista, farcit de diputats del Partit Socialista de Catalunya, que no dubtaven ni un minut a votar mil·limètricament i religiosament al costat de la majoria socialista del conjunt de l'Estat. Vostès no marcaven absolutament en aquell moment cap diferència.

I si l'altre exemple que les coses van tan malament és el Pla hidrològic, doncs, escolti'm, coneixem, recordem perfectament una altra proposta de Pla hidrològic, la recordem perfectament. (*Remor de veus.*) No fa tants anys d'això, no fa tants anys, no... (*Persisteix la remor de veus.*) No fa tants anys, no fa tants anys...

El vicepresident primer

Silenci, si us plau!

El conseller en cap

...només en fa cinc o sis o set. Sí... I vostès en aquell Pla hidrològic que volien fer –que el volien fer i que el van presentar en un lloc que se'n deia el Consejo Nacional del Agua, el van presentar allà i que consta per escrit i forma part de les actes–, allà vostès volien treure el doble de l'aigua que vol treure de l'Ebre el Govern actual. (*Veus de fons.*) El doble –el doble. I saben per què ho van retirar? Perquè no tenien suports suficients en el Congrés dels Diputats, perquè ja havien perdut la majoria absoluta. Perquè, si no –si no–, aquest Pla hidrològic (*alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle*) ja s'hauria aprovat amb 1.800 hectòmetres cúbics a treure de l'Ebre. I li ho poden preguntar a una persona que és molt propera a vostès, perquè forma part, durant moltes èpoques, de la seva pròpia executiva a Catalunya; no fa falta anar a Madrid; a Catalunya mateix, vostès, això ho tenen molt proper.

I després ens posa com a exemple, també, que les coses no van bé, posa un altre exemple que diu: «L'Espanya plural.» Home!, aquesta sí que és bona, l'Espanya plural. Després de mesos i mesos d'alinear-se en l'estela absoluta i total que marcava el Govern espanyol en el tema de l'Espanya plural que representava el tema basc, vostè ens ve aquí a fer discursos de l'Espanya

plural com una de les coses que no van bé? (*Forta remor de veus.*) Vostès...

El vicepresident primer

Silenci, si us plau!

El conseller en cap

Jo ja sé...

El vicepresident primer

Un moment, un moment..., senyor conseller!

El conseller en cap

Jo ja sé –jo ja ho sé– que alguns de vostès no combregaven amb el que estava fent el Partit Socialista en l'àmbit espanyol. Ja ho sabem això, ja ens n'hem adonat, i jo ho celebro que sigui així; però, de tota manera, vostès han d'admetre que la línia general d'actuació en això que en diuen «l'Espanya plural» del Partit Socialista del qual vostès formen part era la que era –era la que era–, i, per tant, no ens pot posar un exemple de les coses que van malament i una crítica sobre nosaltres.

I, finalment, senyor Nadal, en aquesta llista dels greuges i de les coses que van tan malament, ens hi afegeix un últim tema, i aquest ja és allò que se'n podria dir en paraules més col·loquials, de jutjat de guàrdia, perquè vostè ens posa l'exemple dels peatges. Això torna a ser molt fort, perquè, escolti'm, ara pot ser que alguna votació es perdi per rebaixar algun peatge; pot ser que sí, després –i vostès m'ho han d'admetre– d'haver-se reduït molts peatges a Catalunya en aquests últims quatre o cinc anys.

Jo només li faig una pregunta... (*veus de fons*), perquè me la contesti, si vostè ho vol, des d'aquesta tribuna: quantes vegades, des de l'any 82 fins a l'any 95, els dos inclosos, quantes vegades, vostès van promoure rebaixes de peatge a Catalunya? Si vostè me'n diu unes quantes, jo, evidentment, li acceptaré l'explicació, però li ho torno a demanar: quantes vegades vostès van promoure i van aconseguir, des del Govern, rebaixes de peatge a Catalunya?

(*Remor de veus i alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. (*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau, si us plau... Té la paraula el senyor Nadal per al torn de rèplica.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyor Mas, li recordaré paraules del president de la Generalitat a qui respecto: «Amb Euskadi no s'hi juga.» I vostè ha jugat... (*alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle*), i vostè ha jugat amb els arguments d'Euskadi. Li recordo una cosa, senyor Mas: la presència de Convergència Democràtica i d'Unió Democràtica a la campanya basca ha sigut més innòcua i més inexistent i menys favorable a

les tesis de l'Espanya plural que afirmacions contundents i clares de José Luís Rodríguez Zapatero o Felipe González amb relació a la necessitat d'incorporar el nacionalisme basc al bloc democràtic per a la defensa de les llibertats d'Euskadi. (*Aplaudiments forts i perllongats.*)

I, tant la referència als peatges, senyor Mas, com totes les altres referències que ha fet al passat –i el passat vol dir referències a moments històrics anteriors i diferents del que estem vivint– demostren que, malgrat algun argument en sentit contrari, vostè –vostè, concretament, no el conjunt del Govern, no el president de la Generalitat, vostè– és el passat. Només mira enrere –només mira enrere– i no és capaç de trobar –no és capaç de trobar-lo– ni un sol argument de present o de futur per desautoritzar una crítica serena sobre la situació política actual de Catalunya i sobre els problemes del Govern de Catalunya en aquests moments, que són els que he esmentat i molts altres, perquè si ens cenyíssim a Catalunya mateix, deixant de banda tot allò que fa referència al «pacte secret», parlariem de moltes altres coses que vostès han negat, reiteradament i d'una forma sistemàtica, en aquest Parlament, perquè no fossin ni tan solament investigades. Però, en qualsevol cas, fixi-s'hi bé, no barregi rebaixes de peatges de Govern de l'Estat amb relació a peatges de l'Estat a Catalunya, sinó que parli de rebaixes reals i efectives de peatges d'autopistes de la Generalitat a Catalunya en algun moment dels governs successius de Convergència i Unió.

I anem al pacte un moment perquè quedi clar, i no és a cop de titular: en què quedem? Vostè diu: «El president avui ha dit que no hi ha pacte.» «És un mal necessari?», diu Duran, «o és necessària la continuïtat d'aquest pacte pel bé de Catalunya? O...» –conferència d'ahir o d'abans d'ahir– «a les armes catalans, tots a la rebel·lió contra la situació d'ofec a què ens sotmet el nacionalisme espanyol!» Quin és el llenguatge polític que vostès adrecen, no als públics sectorials de les conferències moralitzants del president de la Generalitat, sinó en el debat polític ciutadà? La rebel·lió: el mal necessari o un bé per a Catalunya?

Poden, realment, amb el cap alt, adreçar-se als militants simpatitzants i votants de Convergència i Unió i defensar la forma amb què vostès... –vostès, no el Partit Popular–, la forma amb què vostès han negociat i treballat totes les qüestions que afecten el funcionament i l'estabilitat parlamentària de Catalunya?

Miri, senyor Mas, pacte. Ahir... –el pacte hi serà o no hi serà, però les converses ja hi han sigut, però–, ahir la intervenció del senyor Trias al Congrés dels Diputats va ser l'expressió tàcita del pacte. I el president de la Generalitat de Catalunya diu, una vegada darrere l'altra, coses que el desmenteixen a vostè, bé sigui respecte al grau de sobiranisme del seu partit, bé sigui respecte a les propostes polítiques que fa el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Perquè, contestant una de les seves preguntes, miri, la gran diferència entre els pactes que fa el Partit Socialista Obrer Espanyol amb el Partit Popular i els pactes que fan vostès és que els que fa el Partit Socialista Obrer Espanyol són amb llum, taquígrafs i firmats a la Moncloa, mentre que els que fan vostès són vergonyants,

secrets i fets a les catacumbes dels passadissos de Madrid. (*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

De manera que vostès no han fet tot això que fan com una obligació per al bé de Catalunya, sinó que el que han fet és de la necessitat virtut. I, com que els necessiten com el pa que mengen i com que és Convergència i Unió que necessita el PP, però el PP no necessita per a res a Convergència i Unió, per això els pactes són com són i no són explícits i amb llum i taquígraf com els del Majestic, ni que només sigui per una diferència tan elemental com la següent: en aquell moment van fer venir el Partit Popular a Barcelona a firmar, ara vostès han d'arrossegar-se no per firmar, sinó simplement per recollir alguna engruna del Partit Popular, si és que els la volen donar.

I, finalment, senyor Mas, parlant d'intel·ligència i d'ofenses a la intel·ligència, si vostès continuen parlant només del Pla hidrològic de fa deu anys o si continuen parlant només del finançament de fa deu anys, si s'obliden sistemàticament que abans que ningú a Convergència inventés la cistella d'impostos o els impostos especials, l'Antoni Castells ja ho havia escrit i defensat, si s'obliden de tot això i, a més a més, s'obliden dels problemes de Catalunya, els veig molt pitjor del que em pensava.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Aplaudiments forts i perllongats.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Artur Mas.

El conseller en cap

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor Nadal, la seva defensa, amb exemples de les reduccions de peatges, que vostè em feia ha estat d'una eloqüència i d'un grafisme total i absolut; ha estat molt bé, n'hem après molt –n'hem après molt.

Vostè deia que amb Euskadi no s'hi juga, i jo hi estic d'acord: amb Euskadi no s'hi juga, però, si no s'hi juga, que no hi jugui ningú aleshores. (*Veus de fons.*) I, per tant, quan vostès han fet la política que han fet, l'han d'assumir; els agradarà més, els agradarà menys, però l'han d'assumir. És veritat, vostès tenen raó en una cosa, i és que el senyor Felipe González se n'ha desmarcat. És veritat, se'n va desmarcar públicament; però també és veritat que la línia última i oficial del seu Partit va ser la que va ser. I aquesta, escolti, va quedar molt ben reflectida en un pacte del qual vostè es deu sentir molt orgullós, perquè era a la llum pública, però en un pacte entre el senyor Zapatero i el senyor Aznar, en un pacte claríssim entre el senyor Zapatero i el senyor Aznar. Això sí: amb recomanacions del senyor González que això no anés per aquesta via. D'acord. Però el senyor Zapatero –que és el secretari general del Partit Socialista, votat per la majoria dels congressistes– va signar aquell pacte. I, per tant, jo simplement em refereixo no al que podria ser, sinó al que és la línia que ha seguit el Partit Socialista respecte a això que vostès en diuen «l'Espanya plural». Ho dic simplement perquè no ens donin excessives lliçons en aquesta matèria.

La segona cosa que li volia dir –la segona cosa que li volia dir– és que si jo insisteixo en alguns exemples és simplement per desemmascarar la seva posició, no és per parlar del passat. Escolti, nosaltres, del present i del futur, en parlem cada dia..., (*remor de veus*), cada dia. (*Remor de veus.*) Nosaltres en parlem cada dia però, és clar, quan vostè ve aquí i el que pretén és carregar-se integralment tota la política –tradicional, per altra banda, com li he dit– d'aproximació al Govern espanyol per intentar treure coses endavant, aleshores, evidentment, se'ls ha de desemmascarar, i se'ls ha de desemmascarar sobretot en una cosa, i és que –i darrerament això s'està accentuant; jo els ho dic simplement a títol de reflexió– vostès estan basant la seva oposició només en aquest discurs. I això és molt poca cosa; això és molt poca cosa perquè durant quinze dies pot impressionar alguns, i durant quinze dies més pot convèncer alguns altres, però vostès no es poden passar tres o quatre anys simplement fent oposició a base d'aquests pactes tan, tan, tan dolents que resulta que en molts aspectes són millors dels que vostès mateixos oferien a Catalunya quan ho podien fer. (*Remor de veus.*) No pot ser això, no es poden passar tota la vida així, i, per tant, s'ha de desemmascarar una oposició, i una política d'oposició i un discurs d'oposició, basada fonamentalment només en la denúncia d'això, sense anar més enllà i sense aprofundir pràcticament en res més; avui n'ha estat un exemple ben evident a través de la intervenció dels seus màxims dirigents respecte al Grup Parlamentari.

Un parell de coses més de les que vostè ha comentat. Primer, vostè em diu..., i jo això ho considero..., vaja, ho considero una certa provocació, però jo no hi cauré, perquè..., no, no hi cauré, (*remor de veus*), no hi cauré per una raó: perquè si acabés així, quedaria probablement un mal gust de boca de tot això. Vostès no ens poden dir, senyor Nadal, de veritat, amb la mà al cor, vostès no ens poden dir si nosaltres podem defensar amb la cara alta els pactes que puguem tenir, encara que siguin puntuals, amb l'actual Govern espanyol davant de la nostra militància; no ens ho poden dir –no ens ho poden dir. Ei!, «amb la cara alta» no ens ho poden dir, perquè nosaltres –perquè nosaltres– hem hagut de defensar pactes davant de la nostra militància molt complicats en la política espanyola, i vostès no estaven tan allunyats dels que eren els principals protagonistes d'aquests pactes. I, per tant, vostès no ens poden provocar en aquesta línia, perquè vostès saben –vostès saben millor que ningú– que quan ha calgut fer un esforç d'explicació i de valentia i de coratge davant de la nostra militància en ares d'un interès més general, nosaltres, això, ja ho hem fet. I vostès en són testimonis molt principals. I, per tant, jo els demano, en ares d'aquesta coherència i d'una certa bona convivència per a ara i per al futur, que vostès això ho tinguin present.

I l'última última cosa –l'última última cosa– és que, bé, el senyor Zapatero també ofereix diàleg en el Congrés dels Diputats. (*Veus de fons.*) Oh!, «només faltaria», senyor Maragall; sí: només faltaria, però és que vostès tornen a caure exactament en el mateix parany –exactament en el mateix parany. Quan el senyor Trias puja a la tribuna i ofereix diàleg i entesa és negatiu, perquè evidentment és el senyor Trias, no?, i, com que el se-

nyor Trias és de Convergència i Unió, és negatiu. Ara; si puja el senyor Zapatero i fa al revés del que feia el senyor Borrell, fa un tipus d'oposició diferent i basa aquesta oposició en un estil diferent i en una oferta de diàleg, aleshores el senyor Zapatero ho fa bé. En què queda aquesta coherència? (*Remor de veus.*) Per què quan vostès fan les coses... (*Forta remor de veus.*)

El vicepresident primer

Esperi, esperi senyor conseller...

El conseller en cap

Per què quan vostès fan les coses...

El vicepresident primer

Silenci, si us plau. (*Remor de veus.*) Un moment, un moment, senyor conseller. (*Pausa.*) Pot seguir.

El conseller en cap

Dic: per què quan vostès fan les coses..., tan ben fetes i quan les fan els altres sempre estan mal fetes? Potser això els hauria de fer reflexionar una mica.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mas. (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana la paraula.*) Em demana la paraula, senyor Nadal, per?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per contradiccions, és evident, almenys en dues qüestions. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, silenci. Té un minut, senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor Mas, li aportaré una clau perquè entengui que el diàleg és perfectament possible si parlem del mateix. Els pactes, si són entre governs, és la seva obligació, però si són entre partits, que és el que fan, és un preu polític per mantenir-se en el poder, de manera que són pactes diferents. I una... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Un moment, senyor Nadal. Silenci, si us plau.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

I una darrera cosa, senyor president. Sobre què, sobre què i qui és poca cosa, val més que cada grup s'ho preguntí a si mateix a l'interior del seu grup.

Gràcies, senyor president i senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. (*El conseller en cap demana la paraula.*) Senyor Mas, té un minut.

El conseller en cap

No, no, uns molt breus segons només, per dir-li al senyor Nadal una cosa que em sembla també molt evident, no?: que jo sàpiga, vostès no són govern, a Espanya, (*remor de veus*); deuen ser oposició, no? (*Pausa.*) Molt bé, són oposició. I resulta que sense ser govern pacten amb el Partit Popular en determinades matèries, en què quedem? Els pactes eren entre govern i govern o també poden ser entre oposició i govern? (*Remor de veus.*) Poden ser entre oposició i govern? Ho poden ser? (*Remor de veus.*) Doncs, escolti'm, si ho poden ser en el seu cas, també ho poden ser en el nostre.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mas. (*Remor de veus.*) Si us plau..., si us plau, anem a prosseguir l'ordre d'interpellacions. (*Pausa.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i extinció d'incendis (tram.300-00564/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i extinció d'incendis. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat –per formular-la– senyor Josep Curto. (*Pausa. Remor de veus.*)

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, prego silenci. Senyor Curto, pot començar.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... (*Pausa.*) És que estem parlant d'incendis, sap?, senyora diputada. Senyor president, senyores i senyors diputats, generalment vostès ja saben que la utilització del procediment d'urgència per a substanciar una interpellació, en este cas, pels incendis forestals de la setmana passada, generalment –deia– respon a la primera responsabilitat de qualsevol grup parlamentari que en l'exercici de la seua funció, a més de controlar i d'impulsar l'acció del Govern en l'àmbit de les seues competències, a més, afronta una causa que mereix este tractament parlamentari.

I amb estes paraules inicials que en principi poden semblar i, de fet, són una obvietat i una evidència, vull significar que, com que a tots nos inquieta el bosc, nos importa la gent i nos preocupa Catalunya, avui crec iestic convençut que fins i tot el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que dóna suport al Govern, també

podia presentar, tranquil·lament, la corresponent interpellació; primerament, perquè ni el costum ni els usos parlamentaris poden impedir la suma d'acords i de mesures, preferentment consensuades; en segon terme, perquè una interpellació no necessàriament implica controvèrsies i enfrontaments, i, per últim, perquè la transcendència del que hagués..., i encara pot ser, un desastre demana la reunió d'energies i de capacitats, independentment de ser govern o d'estar a l'oposició.

I amb estos criteris, la substanciació d'esta iniciativa era inevitable en tant que Catalunya apareix situada en un nivell d'emergència màxima relatiu al perill i a la possibilitat objectiva de més i de majors incendis forestals. Per consegüent, no es tracta tant, en este moment, de formular les relacions sobre les pistes forestals o els tallafocs o les torres de vigilància, ni tampoc no es tracta tant, en aquest moment, de criticar o de discutir si l'estratègia de detecció ha sigut eficaç, o si els elements de vigilància han funcionat, o si les unitats terrestres mòbils han tingut capacitat de desplaçament, o si els reconeixements aeris han cobert les zones declarades de màxim risc; perquè en la presentació de la campanya Infocat 2001 per part del conseller ja va quedar assumit, en les aportacions dels grups parlamentaris, que de la teoria a la pràctica i de la imaginació a la realitat apareix un trajecte carregat de sorpreses que, com han vist, posen en entredit i fan saltar pels aires algunes de les previsions formulades pel Govern.

I li parlo, senyor conseller, d'aportacions, que no d'advertències, dels grups parlamentaris en la seva última compareixença, perquè tots els portaveus de la Comissió, amb una actitud curosa i moderada, li vam prestar un vot de confiança al programa que el seu Departament ha elaborat; confiança sense cap tipus de reserva ni d'especulació.

La devastació de 1.200 hectàrees al cap de Creus i quasi podem parlar de 3.000 a diferents municipis de la Costa Brava, Badalona, la Noguera i Castelldefels determina –aquesta devastació– allò que tots pensàvem i que per prudència no vam expressar, és a dir, exactament el que ha passat: los elements i los esdeveniments de naturalesa extraordinària els han desbordat.

I si en la condició de titular i responsable del Departament d'Interior va implícita l'autoritat i el domini de tots los recursos tècnics, humans, materials i pressupostaris atribuïts a la seua competència, la mateixa condició de conseller el subordina, a vostè, a l'exigència i a la capacitat de reaccionar justament de forma contrària al que podrien ser els desitjos que li són propis.

Ara, senyor conseller, a la vista del que ha passat, encara està a temps –i és moment– de corregir, per raó d'unes previsions climatològiques perverses per als boscos de Catalunya, i corregir, com a conjunt de condicions que garanteixin la decisió òptima, sense que això impliqui, naturalment, una substitució radical de tots els plans i de totes les estratègies, però sí una renovada orientació política en matèria d'extinció, objecte de la interpellació que li formulem.

Continua tenint vostè, senyor conseller –i crec que és sentiment de tota la cambra–, lo nostre vot de confiança. Per consegüent, no es preocupe massa per si les

conseqüències d'una rectificació poden afectar la seua popularitat, ni tampoc s'obsessione amb la sistemàtica d'una oposició que estic convençut que, avui per avui, decididament, aposta més per la corresponsabilitat en les accions immediates que no pas per la crítica i la confrontació, perquè no és amb polèmiques polítiques com millor s'afronta un desastre de 3.000 hectàrees arrasades, però també és veritat que, en benefici de tots, cabia esperar per part del Govern una major destresa, concretada en allò tan elemental que diu que perquè els negocis vagin bé, ha d'haver-hi gent d'ofici.

I això significa, senyor conseller, que potser haurà de cavillar, vostè, un canvi en la seva conducta i probablement –en la seva conducta política, em referixo– una alteració en lo seu comportament individual; perquè no li crida l'atenció que el Consorci Forestal de Catalunya, les agrupacions de defensa forestal, la Unió de Pagesos, l'Associació de Naturistes de Girona i l'Associació Professional de Joves Agricultors, entre altres, formulen les seues crítiques acompanyades d'una coincident dosi de desesperació i de desmoralització?

S'ha preguntat, senyor conseller, si vostè, al marge de la seva competència relacionada amb l'extinció..., s'ha preguntat –deia– si ha incorporat la suficient fermesa i exigència a la política de prevenció com a factor determinant de la lluita contra els incendis forestals?, perquè vostè mateix ha reconegut la deficiència, quan no la inexistència, de pistes forestals.

Pot, senyor conseller, en virtut d'esta afirmació, expressar quines han sigut les seues estratègies de combinació interna entre departaments competents, d'Interior i de Medi Ambient, les disponibilitats a nivell tècnic, les prioritats a nivell polític i els acords subscrits per raó d'una adequada coordinació? Ha reflexionat, senyor conseller, que en la devastació de les primeres hectàrees d'enguany s'ha caigut en lo mateix discurs del 1994 i del 1998? La temptació pendular que va des de la impotència fins a l'exasperació ens ha conduït a la dinàmica de lo recurrent; mitjans suficients en situacions convencionals, inoperància o dificultats greus en situacions extremes o d'emergència.

Doncs bé, si tots ja assumim i sabem que els boscos de Catalunya sofreixen una sequera extraordinària, que la majoria continuen bruts i «pringats», que estan densament poblats i que romanen abandonats a la seua sort, al que són los seus usos tradicionals, és evident que el millor còctel incendiari està servit en tota la seua intensitat.

Per això em pregunto, senyor conseller, si la lliçó que ens proporciona la història de set anys per establir comparacions entre passat i present ha servit per a ordenar les idees del Govern en matèria d'incendis forestals. Són moltes les advertències que li han formulat les agrupacions de defensa forestal sobre les causes estructurals que impulsen l'expansió descontrolada d'un incendi, i des de 1994, passant per 1998, han tingut temps suficient com per establir programes d'actuació que impliquen les bases i l'assentament d'un equilibri territorial agrícola per evitar precisament que l'origen i les conseqüències del foc perdurin en la seva sincronització.

Jo, ja sé, senyor conseller, que el programa Infocat no és un programa estrictament destinat a l'extinció, sinó

que també i sobretot afecta les estructures de comandament i el sistema general d'emergències, és a dir, l'extinció pot ser efectiva sense haver activat lo programa Infocat, però en tot cas, el programa Infocat reacciona en demanda de grups i col·lectius addicionals.

Doncs, bé, amb estos antecedents i quan en lo context d'esta interpellació em refereixo, jo, a la seua conducta política i al seu comportament individual, és perquè apareixen alguns antecedents que, en mesura abundant de vici i de rutina, es repeteixen de forma preocupant; per una part, lo discurs sobre la inoperància en casos d'emergència o situacions d'extrema gravetat, conseqüents de la climatologia, i, per una altra part –em refereixo ara al discurs–, i per una altra part, los mecanismes operatius i intervenció, és a dir, accions decisives.

En lo discurs, la tesi del Govern i del conseller que en períodes determinats ens enfrontem a un fenomen inevitable és recurrent, i és l'argument d'atribuir a la fatalitat de la naturalesa en forma de vent la sequera prolongada, les altes temperatures i la baixa humitat. I, senzillament, este repertori no té massa consistència des del punt de vista de justificar lo volum i l'expansió d'un incendi, perquè adjudicar només al clima una possible devastació no és reconèixer les causes de fons, que ja arranquen el 1986, es repeteixen el 94, segueixen el 98, i molt em temo que poden continuar si la seqüència de prioritats i objectius no sofreixen una variació en l'origen del problema.

I si tot això és l'essència del seu discurs, o d'un discurs reincident del Govern, exerciti, senyor conseller, quan pugui i vulgui, una reflexió assossegada o, si ho preferix, la meditació o el pensament, i observarà que, en la disposició dels mecanismes operatius i d'intervenció, roman vostè ancorat i encotillat en la parsimònia sobre el que són les unitats voluntàries de terra, en l'escassa utilització dels recursos humans, ralentitzant la seva actuació, i en la paralització, si no, en la contenció del que és la formació i la informació.

Prengui en consideració, senyor conseller, per raons de puntualitat i d'anticipació, que si este estiu la climatologia concretada en los vents ens és desfavorable, vostè haurà de mobilitzar, li agradi o no, els bombers voluntaris, les agrupacions de defensa forestal i els propietaris forestals; especialistes, estos dos últims grups, en lo desplaçament intern per les masses forestals.

Tots valorem, agraïm i reconeixem –ja acabo, senyor president– lo treball efectiu dels bombers professionals que, com sempre, van demostrar ofici, mètode i preparació, però com a persones que són tenen límits en la seva fortalesa, i, com a tals persones, ni poden multiplicar-se per dos ni poden partir-se per la meitat.

Esperem que les previsions sobre l'adversitat puguin ser superades, perquè en cas contrari no ens agradaria haver d'escoltar que la política sobre extinció ha sigut una gestió de brotxa gorda i perquè les conseqüències serien fulminants per als boscos de Catalunya.

I finalment, si el 1998, senyor conseller, vostè va poder sortejar un debat monogràfic sobre incendis forestals, en un altre debat d'esta mateixa naturalesa molt em temo que les garanties de resistència serien mínimes i les

possibilitats de justificació serien escasses. Li aconsello, senyor conseller, en forma constructiva, que demà mateix organitzi i convoqui tots els sectors implicats.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat interpellant: teoria i pràctica. Com deia vostè al començament, la teoria en tot cas seria la presentació que vaig fer en la Comissió de quin era el pla Infocat 2001, i la pràctica és el que ha anat succeint en aquest darrer mes; perquè, pràcticament, jo crec que potser deuen faltar dos dies –em sembla que va ser el dia 29 de maig, que jo vaig fer la presentació en la Comissió– i avui estem a 27 de juny.

Miri, entre el 29 de maig fins al 25 de juny –les dades que tinc són d'abans d'ahir– a Catalunya hem tingut 532 incendis de vegetació forestal; exactament, 532 de vegetació forestal no agrícola. Si sumem la forestal i l'agrícola tindríem 1.083 incendis. Per fer comparacions, l'any 2000 en aquest mateix període del mes de juny, pel que fa a vegetació forestal, en vam tenir 178, i l'any 1999 en vam tenir 1.323.

Vostè em feia una comparació amb l'any 1994. Les dades que ens ha facilitat el Servei de Meteorologia de Catalunya, del Departament de Medi Ambient, indiquen que nosaltres exactament avui, dimecres, hem sortit d'un període meteorològic o climàtic –mai sé si és meteorològic o climàtic–, idèntic al que vam passar el 4 de juliol de 1994, i vull recordar que, en aquella data, va ser la primera fase d'un seguit d'incendis que van dur a la devastació d'aproximadament 35.000 hectàrees.

Per tant, d'aquesta primera diguem-ne comparativa jo crec que en cap cas, això, ens ha de permetre tenir cap sensació de cofoisme ni cap sensació de tranquil·litat –és evident–, però sí que crec que les dades –que sempre ja sap que, a mi, m'agrada treballar amb xifres– alguna cosa deuen demostrar, en el sentit que amb igualtat de condicions meteorològiques –hi insisteixo–, en el cas de l'any 1994, es van produir en la setmana que entrarem ara, la setmana que ve.... És a dir, es van produir el 4 de juliol aquestes mateixes condicions, les hem patit nosaltres des de dimarts de la setmana passada o des de dilluns de la setmana passada fins avui, que han variat, ja; la situació d'humitat relativa, la situació de temperatures i la situació de nivell d'insolació.

I per tant, 1.083 incendis de vegetació agrícola o forestal, dels quals la immensa majoria –percentatge que deu ser del noranta-nou coma molt per cent– s'apaguen. I uns incendis que –vostè ha dit de tres mil hectàrees– no són de tres mil hectàrees, són 2.500 hectàrees, de les quals, d'arbrades, n'hi han bastants menys; no arriben, em sembla, a les cinc-centes hectàrees. (*Remor de veus.*) Set-centes? Doncs, set-centes hectàrees. Per tant, 1.800 que serien, doncs, de matoll.

Jo crec que això –hi insisteixo– ens dona una primera aportació, amb què ens estem movent.

És evident que jo mai després d'una presentació diré que «allò és el que fem aquest estiu, passi el que passi», i les proves que hem començat a fer modificacions del que els vam explicar, o del que jo els vaig presentar el dia 29 de maig, es va produir aquest cap de setmana passat; es va produir aquest cap de setmana passat amb un seguit d'iniciatives, de comú acord també amb Medi Ambient.

Hi ha un protocol signat entre Medi Ambient i Interior, precisament, per garantir aquesta necessària i ineludible col·laboració que hi ha d'haver entre els dos departaments pels temes de prevenció forestal, pel tema dels agents rurals, pel tema de les ADF, etcètera, i es va fer un seguit d'actuacions. De quin tipus? Van sortir en algun cas reflectides, fins i tot, en els mitjans de comunicació, que eren: l'increment de vigilàncies aèries; no únicament les avionetes de vigilància estarien en el cel de Catalunya, sinó que en determinats moments hi hauria també vigilància per part d'helicòpters.

Atès que el cap de setmana coincidia amb la revetlla de Sant Joan, es va incrementar a trenta-quatre parts de Catalunya, prèviament seleccionades en base a unes dades objectives, el 50% de la plantilla operativa. D'acord amb les sol·licituds de Medi Ambient es va també donar el tancament d'accés, per part de ciutadans que no tinguessin una relació directa, al massís de les Gavarres i a altres indrets de Catalunya, a fi i efecte de millorar les condicions de seguretat.

Amb això, què volem dir? Doncs, volem dir que davant de cada situació anem ajustant el procés de detecció i, eventualment, el procés d'extinció dels incendis.

Pel que fa als mecanismes operatius, tampoc són els mateixos, ni molt menys, de l'any 94, no ja per volum de nombre de professionals o de mitjans, sinó, també, fins i tot per tècniques. Els ho vam dir el dia 29 de maig, i així també ho vam fer amb la qüestió, per exemple, dels contrafocs, que des dels grups de reforç d'actuació forestal s'han dut a terme l'anàlisi en cada moment de quin ha sigut el comportament del foc.

Em deien els tècnics del Departament de Medi Ambient i els tècnics de bombers que a l'incendi de la serra del Montgrí, a l'Escala, el dimarts d'aquesta setmana passada, si no haguéssim emprat tots els sistemes informàtics d'anàlisi de quin era el comportament del foc, si no s'hagués fet un contrafoc en un determinat angle de la progressió que anava patint aquest incendi, les tres-centes trenta-i-tantes hectàrees s'haurien pogut transformar que tota la Serra del Montgrí en aquests moments, malauradament, la tindríem calcinada. Per tant, aquí també hi ha un esforç, no ja d'adaptació, sinó d'implicació cada vegada en aquelles coses que considerem que són necessàries.

Hi ha una cosa que m'ha deixat desconcertat, senyor Curto. Quan hi ha un incendi no hi treballen únicament els bombers funcionaris, és evident que també treballen els bombers voluntaris, i és evident que també hi han les ADF, i és evident que hi han els agents rurals. I, això, li ho puc constatar i, si vol, amb molt de gust li

facilitaré els fulls de quins són els vehicles, els parcs de voluntaris i de funcionaris que han actuat en determinats incendis que ens han assolat Catalunya en aquesta darrera setmana.

Pel que fa als temes de formació i d'informació, a part del que jo ja li vaig expressar en el seu moment en l'informe del 29 de maig, dir que aquesta mateixa setmana ha continuat havent-hi reunions, per exemple, a la zona del Bages. Per què, a la zona del Bages? Perquè és un dels indrets que, en aquests moments, degut a la situació meteorològica hi ha una zona més castigada de la sequera i, per tant, amb més risc de possibilitat de gran incendi.

I hi ha hagut, doncs, les reunions amb les agrupacions de defensa forestal del Bages. Concretament, abans d'ahir a la tarda hi havia una d'aquestes reunions, i, si no, és fàcil que vostè tingui algun conegut o algun amic que li podrà, segur, certificar aquesta informació que jo li facilito ara, en el sentit d'anar planificant també quines haurien de ser les actuacions que es fessin en cada un d'aquells moments.

Per tant, dit això, jo crec que és evident, i vaig dir-ho en el seu moment, que estem en un estiu difícil, és un estiu realment complicat. Però en cada moment i cada dia en les anàlisis que es van fent, a les reunions de treball que es van fent, es van adaptant aquelles mesures que es consideren no ja de prudència sinó que poden eventualment donar una millor resposta.

I insisteixo que és un primer avanç, una primera dada, però jo crec que aquests 1.083 inicis de foc –insisteixo que forestals i agrícoles, no poso aquí ni els d'indústria ni cap cosa d'aquestes–, així, ens donen una idea de quin és el nivell no ja d'èxit sinó de resolució en els temes d'extinció d'incendis. En tot cas, després, amb molt de gust podré contestar-li, en la rèplica, quan vostè ara, doncs, em vulgui fer això.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller. El senyor... (*Remor de veus.*) Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller d'Interior, una precisió abans que me n'oblidi: davant d'aquest estiu extremadament perillós, jo li pregaria que pogués aplicar estos criteris d'amplitud al que han fet a les Gavarres i limitem l'accés a les zones declarades de màxim risc. Tinc el convenciment que la gent ho entendreà i hi col·laborarà.

I vostè, senyor conseller, m'ha fet una descripció cronològica dels focs, ha mesclat el forestal i l'agrícola, 1.083 incendis. I, clar, què hem de discutir, senyor conseller, si són 2.760 hectàrees o si són 3.000? Als focs del 98 van haver-hi diferències de 10.000 hectàrees i al final es van constatar, i es van contrastar.

I, després, m'ha parlat vostè d'un protocol de col·laboració entre Interior i Medi Ambient. Clar, només fal-

taria això, senyor conseller, que no hi hagués hagut aquest protocol de col·laboració. Però, permeti'm, senyor conseller, que li concreti algunes qüestions que van més enllà del que han sigut los primers incendis forestals, i que li recordi que la interpellació es fonamentava –encara s'hi fonamenta– en dos objectius: Primer –li ho demanava jo–, senyor conseller, la seva reacció com a anticipació al que tots coneixem com un període perillós d'especial gravetat i d'alerta màxima. Este era el primer punt, és a dir, la seua reacció.

Segon punt, la nostra coresponsabilitat en accions immediates del que és la neutralització del foc, la preservació del bosc, la defensa dels béns patrimonials i la protecció de les persones. És a dir, esta és una interpellació molt senzilla que, en este cas, senyor conseller, a mi m'hauria agradat ser conseller per a respondre-la. Perquè és una interpellació constructiva que només demana aclariments, però és que, a més, volia entrar en algunes qüestions de fons. Perquè, clar, senyor conseller, més d'una vegada –vostè no sé si ho recorda– este diputat que està en ús de la paraula ha insistit, des d'esta tribuna i en debats de diferent naturalesa –hi ha insistit–, en una pregunta que tot govern s'ha de formular per no caure en el que són el desordre de les seves competències; és a dir, un govern conscient i responsable contínuament s'ha de preguntar: quin és el volum que volem que tingui la nostra Administració? Clar, fins fa uns quatre o cinc anys no n'hi havia, de resposta: créixer per créixer, gastar per gastar i retòrica per parlar.

Ara, senyor conseller, encara que sigui per mimetisme, per simpatia o per inducció, s'ha preguntat, vostè, alguna vegada, quin és lo volum adequat per a una correcta organització operativa en matèria d'incendis forestals? Perquè, clar, senyor conseller, algun límit hi ha d'haver, no? I vostè em dirà: «Doncs, miri, si tenim tres-cents camions millor que si n'hi han cinquanta.» No m'ho digui això després, perquè en manifestacions anteriors, la qual transcripció tinc aquí, vostè sempre ha defensat que el volum de recursos i de material no són necessaris i garanteixen la neutralització de qualsevol foc.

Per tant, si vostè ha formulat en etapes anteriors que el volum de recursos no és matèria essencial per neutralitzar el volum o l'expansió d'un incendi, segur que, des del punt de vista tècnic, des del punt de vista polític, o l'un o l'altre, hi ha d'haver un volum adequat per a ordenar una adequada extinció en matèria d'incendis forestals.

És suficient, senyor conseller, l'increment de 6.000 milions de pessetes que el Parlament de Catalunya, per voluntat majoritària, li va concedir en els pressupostos del 2000 i del 2001? És suficient? S'han d'habilitar crèdits extraordinaris o suplementes de crèdit en els pressupostos que encara tenim en vigor?

Ha defensat, senyor conseller, vostè, amb criteris documentats davant de la jerarquia del seu govern, de qui correspongui, davant del president, uns plans d'inversió d'acord amb el que es coneix, per no endeutar més el Govern de la Generalitat, com a principis inversors de maduració prolongada? Creu que el procés de renovació de les unitats mòbils, senyor conseller, ha seguit un ordre establert?

Senyor conseller, totes les previsions apunten cap a un estiu extremadament perillós que requereix la reunió d'energies i de capacitats. És normal que encara no s'hagi ni tan sols convocat els propietaris forestals, veritables coneixedors de les interioritats de la situació i de la reacció dels boscos de Catalunya? És normal, senyor conseller? Perquè, clar, vostè en aquesta tribuna diu: «Sí, sí, s'han convocat els bombers voluntaris.» El que em diuen a mi els bombers voluntaris, senyor conseller, –i la millor forma de contrastar-ho és cridar-los davant de vostè i davant de mi–, és que vostè no activa els bombers voluntaris; és a dir, és una qüestió de filosofia, senyor conseller. Esta és una crítica que li vam fer el 94, que li vam fer el 98, que li hem fet alguna altra vegada, no activa els bombers voluntaris. Miri, són –si m'ho permet, entre cometes– «neures» que cada persona tenim; a vostè li agrada més una altra cosa, però no els bombers voluntaris.

Bé. Però, senyor conseller, no podem arribar a extrems de deformació davant de necessitats. Li posaré un exemple, senyor conseller. Acabo de seguida, senyor president...

El president

Faci un exemple curt.

El Sr. Curto i Casadó

Li posaré un exemple, senyor conseller. La prioritat quan hi ha un foc de la naturalesa com la que es va produir al cap de Creus, què en va determinar la prioritat? Primer, la protecció de les persones; després, la protecció de les cases o dels xalets, i, després, el bosc. Ha de ser en aquest ordre, en bona lògica i de forma natural.

Mentre tots los bombers, tal com havien de fer, complint amb la seva obligació més elemental, estaven evacuant quatre-centes i cinc-centes persones i estaven neutralitzant el foc a les cases, el foc anava pel bosc. Aquí és, senyor conseller, on es necessiten els bombers voluntaris.

I una altra cosa, des de qualsevol punt de vista tècnic, vostè ho deia a la Comissió, quan hi han vendavals o tramuntanes de cent vint quilòmetres per hora, ni avions, ni reactors, ni bombarders, la gent a terra; doncs, a terra, senyor conseller, la gent especialitzada, i quanta més millor, senyor conseller, quanta més millor, sobretot, per raó de la ineficàcia lògica dels avions, dels helicòpters i, moltes vegades...

El president

Senyor diputat, ara sí que hauria d'acabar...

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant..., bé, ja li passaré els llistats –hi insisteixo–, perquè pugui veure que els bombers voluntaris són activats i que en un foc com és el tema del cap de Creus o el tema de la serra del Montgrí, etcètera. Escolti, allà hi acudeix tothom –hi acudeix tothom, li ho garanteixo. És a dir, no sé qui li haurà dit això, com tampoc entenc qui..., a la vista de totes les coses que s'han fet amb el tema de bombers voluntaris, pugui dir que jo –utilitzant, em sembla, unes paraules seves– no estimo els bombers voluntaris. Doncs, escolti, ho sento, però té, vostè, una equivocada percepció. I, si ho vol, doncs, això també és molt fàcil, no?, en podem parlar i veurà com en tots aquests anys s'ha anat modificant la xifra de bombers voluntaris: l'any 98 hi havia 2.029 bombers voluntaris, n'hi han 2.184 en aquests moments –2.184–; per tant, és a dir, no solament no disminueix la xifra, sinó que la xifra va pujant discretament.

Segona, quines són les inversions que s'han fet en parcs de bombers voluntaris? Aquest any mateix, per primera vegada, hi han hagut subvencions per valor de 150 milions de pessetes. Quina és la renovació de material que han tingut aquesta gent? Com s'han anat muntant les associacions de bombers voluntaris amb uns inicis ja, també, de prestacions, amb ells, a fi i efecte que puguin tindre una gestió més eficaç. I, per tant, doncs, jo crec que aquí les dades també avalarien la meua posició.

Pel que fa al tema de renovació de material. Doncs, miri, pel que fa al tema de renovació de material, deixi'm dir-li que entre el 99, 2000 i ara el 2001 en vehicles –en vehicles– portem substituïts i gastats de l'ordre de 3.439 milions de pessetes. Que, evidentment, això afectaria un ordre d'aproximadament un 14% del parc mòbil. Tenint en compte que la vida mitjana d'un vehicle de bombers no és la mateixa que la d'un vehicle privat, doncs, estariem treballant amb el fet que una amortització d'un vehicle són dotze anys. Com veu, estem guanyant temps, també, en aquesta qüestió.

Jo vaig dir –jo ho vaig dir– que arriba un moment que un increment de volum, de situació, no garanteix una millor eficàcia. I que, per tant, allà el que s'han de muntar són estratègies i, sobretot, hem d'introduir elements qualitius: element qualitatiu, grup de reforç d'actuacions forestals; element qualitatiu, sistema informàtic de..., no de tractament, sinó d'anticipació a saber quin serà l'evolució d'aquest foc. I, a partir d'aquí –a partir d'aquí–, llavors actuació en contra focs, actuació en totes aquestes circumstàncies.

Per tant, jo no estic..., no és que estigui tranquil aquest estiu. Evidentment, és un estiu complicat, és un estiu que obligarà estar permanentment al peu de canó, però que no li càpiga cap dubte, senyor diputat, que cada dia, cada setmana, en cada moment buscarem aquells elements que ens semblin millors a fi i efecte d'aconseguir, doncs, que la situació aquesta d'incendis –que, com a país mediterrani que som, entrem en període de risc cada any–, doncs, sigui la menor possible. I, per tant, aquí..., dallò.

Vam quedar el dia de la Comissió que després de l'estiu en tornaríem a parlar, que després de l'estiu avaluaríem quins han sigut aquests resultats. Com sempre, doncs, jo m'ofereixo a tornar a la Comissió i, a partir d'aquí, llavors, poder fer tota aquesta sèrie d'actuacions.

Miri, ara em passen un full sobre l'incendi de Cadaqués i em parlen d'un, dos, tres, quatre parcs de bombers voluntaris que van participar allà: el parc de Cadaqués, el parc d'Orriols, el parc de l'Escala i el parc de..., això deu ser Cabanes, perquè és província de Girona; o sigui: Cadaqués, Cabanes, Orriols i l'Escala. I, a més, amb quines són les hores de començament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals (tram. 300-00097/06)

La següent interpellació també és sobre la prevenció d'incendis forestals, la formula el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; l'exposa la il·lustre diputada, la senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, els parlaré d'obvietats.

Un govern ve obligat a adaptar les seves polítiques a la climatologia i a les característiques del seu país. I aquest és un país que, des de fa molts anys, té grans períodes de sequera i grans torrentades en determinats moments de l'any. I aquest és un país que, des de fa molt de temps, molts de segles, tants com en tenim referència escrita, es produeixen situacions de climatologia que afavoreixen la producció d'incendis de masses forestals, d'espais agraris que poden arribar a afectar en moments determinats a zones urbanes i posar en perill la vida de les persones.

Aleshores podem analitzar i mirar llistats, que hem posat en marxa, de quins plans tenim; però, en realitat, el que més ens preocupa de tot és que després de vint-i-un anys de govern que ha de contrastar permanentment la seva acció amb aquelles preocupacions de la ciutadania –perquè per això vàrem reinstaurar la democràcia i per això ens vàrem alegrar tots de tornar a tenir autogovern–, la sensació que té la ciutadania és que després de tots aquests anys, aquestes greus preocupacions no s'atenen prou, o no se senten prou protegits i atesos de fenòmens que, malauradament i tristament, es repeteixen i segurament es repetiran en el temps. Només que la percepció de la ciutadania hauria de ser que s'ha fet tot el possible per evitar-los i que, una vegada s'han produït, s'han resolt tan aviat com era possible.

Els parlaré d'evidències, els ho he dit abans. En la primera de les compareixences que va efectuar el conseller de Medi Ambient, l'honorable conseller senyor

Felip Puig, en la Comissió, li vàrem dir: «Pensi que ara que té les atribucions en matèria d'espais naturals el tema dels incendis és el seu principal enemic.» Recordi's d'aquella frase, probablement òbvia i probablement tòpica, que diu que «els incendis de l'estiu s'apaguen a l'hivern». I vostè va contestar, en aquella compareixença, que certament era una obvietat, que ho havien vingut fent i que ho continuarien fent.

Els continuaré parlant d'obvietats. Per nosaltres, la declaració d'un parc natural no és només una magnífica roda de premsa i no és només una magnífica operació mediàtica; la declaració d'un parc natural ha de ser, necessàriament, el compromís a destinar-hi, a aquells espais, especials atencions, i d'entendre, a partir d'aleshores, que aquell és un patrimoni indestruïble de la història del país; un patrimoni natural, un patrimoni biològic, un patrimoni paisatgístic, un patrimoni cultural, que li donem la rellevància que li donem i, per tant, que cal donar-li la intenció que li donem.

Hauran entès, doncs, d'aquestes evidències de preàmbul, que tinc especial interès –d'aquestes 3.000 hectàrees, que feia referència el senyor Curto i que jo no repetiré– de parlar d'algunes hectàrees –moltes, per cert– que fan referència a l'incendi que va afectar el cap de Creus especialment, declarat parc natural amb tota solemnitat per aquest Parlament, l'any 1998, i que les seves peculiaritats característiques fan que sigui precisament aquest paisatge tan feréstec i, de vegades, inhòspit, el que li doni aquesta extraordinària singularitat d'espai mediterrani, d'orografia abrupta, però a la vegada també de patrimoni natural, de patrimoni, quant a fauna i a flora, irreplicable, en una part molt important del litoral mediterrani i amb la presència d'espècies úniques en el món, d'espècies vegetals úniques en el món.

L'any 1998 fou declarat parc natural per aquesta cambra; recordo l'alegria dels assistents i la unanimitat de la votació. El pressupost de dotacions pressupostàries per als parcs naturals que hi havia l'any 1997 era de 128 milions de pessetes; l'any 1998, tot i la previsió de declarar aquest parc natural, fou també de 128 milions de pessetes; l'any 1999, després d'haver estat declarat ja parc natural, la dotació de funcionament dels parcs naturals continuava essent de 128 milions de pessetes.

En el cap de Creus o en les zones naturals de l'Alt Empordà, i, per tant... –en alguns casos saben que alguns incendis han afectat l'Albera i el cap de Creus conjuntament–, s'han produït en els darrers anys... –i només faré menció dels darrers anys, en els quals la responsabilitat d'aquests espais ha estat de l'autogovern recuperat de la Generalitat de Catalunya i del Govern de signe nacionalista que ha tingut aquest país–, l'any 1986 es produïa el més tràgic dels incendis; el 93 un incendi molt important, especialment, afectà Roses i Palau-saverdera i el corredor biològic de connexió entre el cap de Creus i els aiguamolls de l'Empordà, precisament; l'any 1998 es declarava parc natural; a l'agost de l'any 2000 vivia un devastador incendi; al juny de l'any 2001 repetíem la mateixa història.

L'any 2000 es van cremar 6.000 hectàrees pel cap baix, es va salvar pels pèls el monestir de Sant Pere de Rodes, es va anunciar que es declararia zona d'actuació

urgent i es va anunciar també, per part del Departament de Medi Ambient, que s'aprovaria el seu pla especial a finals d'aquell any 2000. A finals de l'any passat, després d'un incendi devastador, es varen efectuar aquestes afirmacions. Tot i l'extensió de l'incendi, tot i l'extraordinària preocupació del conjunt dels sectors de l'Alt Empordà—dels sectors turístics, dels sectors conservacionistes, de totes les persones que allà hi viuen—, tot i això, el conseller de Medi Ambient va afirmar que no ens preocupéssim massa perquè s'havien salvat, sortosament, les reserves integrals—suposo que es referia a punta Falconera i a cap de Norfeu—, però ara, aquest any 2001, ja no podem dir ni això.

També ens va prometre..., o jo diria que més que prometre es va permetre el luxe de desmerèixer aquelles veus—aquelles veus dels sectors conservacionistes, dels sectors turístics— que manifestaven la preocupació perquè no s'estaven executant correctament les tasques de prevenció d'incendis d'una zona en la qual els incendis són certament freqüents—però això ja ho sabem— i, si es produeixen en època de temperatures elevades i de tramuntana forta, poden arribar a ser difícils de controlar. Però no és cap novetat, continua essent una evidència i una obvietat.

El conseller de Medi Ambient aleshores es permetia, però, el luxe de desmerèixer...—i, jo crec, fins a un punt bastant inacceptable—, quan des del nostre Grup Parlamentari, i amb paraules del nostre president del Grup Parlamentari, li recordava que aquest país, a més a més de ser una realitat cultural innegable i diferenciada, i que defensem i volem, és també un patrimoni natural, és també un paisatge, és també una terra. I vostè deia: «en Maragall ha aparegut quan l'incendi ja està apagat, i diu ximpleries»; així es va permetre de qualificar aquells que ens preocupàvem perquè el cap de Creus no deixés de ser mai un element extraordinàriament singular i específic de la cultura, de la terra, del territori català.

El nostre Grup—insisteixo: en la persona del nostre president— va fer aquelles afirmacions i li va demanar que destinés més recursos a la gestió del parc i que realitzés més acció preventiva. Però no ho feia només el nostre Grup Parlamentari, ho feien tots els sectors.

Vostè va prometre aleshores aproximadament uns cinc-cents milions per ajudar a pal·liar els efectes..., i va acompanyar també en una visita amb helicòpter al ministre del ram, ministre amb el qual ha mantingut fortes coincidències en aquesta etapa, i també el ministre Matas va prometre ajuda per pal·liar-ne els efectes.

D'aquesta ajuda i d'aquesta acció preventiva no se n'ha vist res. I l'any 2001, ara que ja fa deu anys que és un espai protegit, que en fa tres que és un parc natural, s'han cremat gran part de les reserves integrals. I només hem sentit, aquesta vegada, ja no desqualificacions—perquè no hi pot haver cap mena de base per desqualificar aquelles veus que tenien raó l'any passat—, sinó que aquesta vegada només hem sentit laments. I hem tornat a sentir la reiteració, amb poca credibilitat, certament, perquè l'any 2000 vam sentir el mateix: que ho declararien zona d'actuació urgent i que tal vegada a finals d'aquest any n'aprovaríem el famós pla especial, del parc.

Unió de Pagesos, la comunitat científica, els sectors turístics, els sectors conservacionistes li han repetit una i una altra vegada que només que entre el 10 i el 20% del territori fos ordenat i planificat com cal, que només que els camins fossin cuidats i fossin aptes per als camions de bombers i per a aquells que fan accions de vigilància en la zona..., que només la plantació de vinya—que havia estat, per cert, una de les parts integrants i inseparables del cap de Creus en el segle passat, abans de la fil·loxera— o la plantació d'oliveres podien haver evitat aquesta estesa tan enorme, aquesta destrucció tan extraordinària del cap de Creus.

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar...

La Sra. Tura i Camafreita

Vostè ha desatès totes aquestes peticions...—senyor president, vaig acabant...

El president

No, no; hauria d'anar acabant ja.

La Sra. Tura i Camafreita

...les ha desatès i hem hagut de veure, novament, un trist espectacle, extraordinàriament trist espectacle, en el qual no només persones eren desallotjades, poblacions quedaven aïllades, es produïen veritables situacions de pànic, sinó que perdíem un dels patrimonis naturals més importants d'aquest país.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, fa escassament vint minuts tenia una lleugera esperança; en una intervenció, en una interpellació que s'ha produït amb anterioritat a aquesta, s'ha parlat d'intentar efectuar aportacions des dels grups de l'oposició amb caràcter constructiu. He dit que tenia una lleugera esperança, perquè s'ha esvaït ràpidament: una vegada més la seva intervenció ha estat apocalíptica; una vegada més, senyora Tura, la seva intervenció ha estat—la seva, sí— carregada d'obvietats, plena de veritats a mitges—que fan més mal que les mentides— i plena de referències sense cap tipus de contextualització, de relativització, en definitiva, d'objectivització.

Jo venia preparat per explicar què és el que s'ha fet fins al moment en matèria de prevenció d'incendis i també per comentar algunes de les actuacions que s'han efectuat en algun dels incendis que vostè també ha citat, en aquest cas el del cap de Creus.

Ja vaig dir en la meua compareixença davant de la Comissió d'Estudi sobre el Millorament de la Prevenció i Extinció que des de fa pocs mesos el Govern ha endegat un tractament unitari integral a la gestió forestal, motiu pel qual des de l'any passat el Departament de Medi Ambient va assumir noves competències en ma-

tèria de política forestal, en matèria de patrimoni natural; competències que després s'han atribuït o s'ha constatat, també, en una orientació més prioritària en aquesta política, com es demostra a través dels pressupostos aprovats per aquest Parlament.

El pressupost per a la gestió i per a la prevenció forestal ha passat de 3.000 milions de pessetes l'any 2000 a 8.500 milions de pessetes l'any 2000; orientats, evidentment, a la conservació i millora de la diversitat biològica, a la productivitat del bosc, a l'optimització de les externalitats positives del bosc i a la protecció del sòl i dels boscos davant de les catàstrofes i els accidents naturals.

Sí que és una obvietat recordar que Catalunya disposa del 60%, i creixent, del seu territori com a superfície forestal –més d'1.900.000 hectàrees de superfície arbrada o de matolls i prats de muntanya–, de la qual, un 80% està... –i això també configura una específica articulació en matèria de política forestal–, a través d'un 79% de boscos privats i del 21% de boscos públics.

I recordar que durant aquest any hem destinat més de 3.000 milions de pessetes a defensa dels sòls i a correccions hidrològiques, dels quals 200 milions de pessetes s'han invertit en el cap de Creus –i després parlaré amb visió global del cap de Creus–; que s'han destinat 400 milions de pessetes als perímetres de protecció prioritària; que hem destinat recursos, acció i inspeccions a la protecció de les urbanitzacions; que s'ha continuat amb la política d'estendre, conjuntament amb el Departament d'Interior, punts d'aigua a tot el territori; que s'han efectuat més de 2.800 inspeccions de línies elèctriques, i que s'està desenvolupant el conveni de 25.000 milions de pessetes, en cinc anys, per adequar i netejar el sotabosc de les línies elèctriques.

Que s'ha actuat en més de 1.800 quilòmetres lineals de carreteres per protegir els perímetres arbrats; que s'han destinat més de 100 milions de pessetes a convenis amb el Departament de Treball, ajuntaments i consells comarcals per a la realització de més treballs forestals; que s'ha desenvolupat una campanya important d'educació ambiental, de publicitat, la campanya «Apaguem el risc»; que hem publicitat d'una manera diària, permanent, el mapa de risc d'incendis; que la informació sobre el grau de risc d'incendis forestals s'ha introduït ja en els serveis meteorològics i en els mitjans de comunicació; que estem dinamitzant el gruix dels 1.500 voluntaris forestals; que s'han incrementat d'una manera important les accions de vigilància, reforçant..., transportant el servei d'agents rurals a una subdirecció general d'agents rurals; que s'ha reforçat el cos d'agents rurals amb infraestructura i una dotació pressupostària important, aquest any; que s'han augmentat els mitjans tècnics infraestructurals; que s'han incorporat 70 persones a la campanya de prevenció d'aquest estiu en el cos d'agents rurals; que s'han lliurat 35 vehicles que cobriran tota la campanya, a més a més dels vehicles normals, amb 70 persones més en col·laboració amb les associacions de defensa forestal, durant aquests tres mesos, i que estem col·laborant, més que mai, i més intensament que mai, amb les associacions de defensa forestal, amb les 266 associacions de defen-

sa forestal, amb les més de 15.000 persones que estan en permanent estat d'alerta, més enllà dels professionals, dels mossos d'esquadra, dels bombers, dels agents rurals que actuen en el territori.

Que hem destinat, entre l'any passat i aquest any, més de 2.000 milions de pessetes a treballs silvícoles i, per tant, a l'acció en les masses forestals del país; que tenim aprovats ja més de 1.120 plans tècnics de gestió i millora de les superfícies forestals privades del país i més de 280 plans d'ordenació forestal dels boscos públics; que hem invertit més de 260 milions de pessetes –500 entre l'any passat i aquest– en més de 2.000 quilòmetres de camins forestals; que destinarem aquest any –i ja hi estem destinant– prop de 2.000, 1.950 milions de pessetes a ajuts a la productivitat del bosc, en el marc del Pla de desenvolupament rural; que estem continuant promovent l'assegurança forestal a les finques privades com hem fet en els darrers anys; que estem impulsant l'ecocertificació forestal de la mateixa manera que ho estan fent altres països europeus; en definitiva, que estem fent un esforç important per continuar efectuant la màxima prevenció possible en els boscos del nostre país, conscients que el nostre patrimoni natural, i en aquest cas la superfície forestal, és evidentment..., i té un valor incalculable, invaluable.

No els donaré més dades sobre la recerca, sobre les col·laboracions científiques, sobre els estudis que s'han vingut desenvolupant en els darrers mesos, però en definitiva dir-los que a «Política forestal», que vol dir a prevenció forestal, el pressupost de l'any 2001 és de 8.500 milions de pessetes, és a dir, dues vegades i mitja –dues vegades i mitja– el pressupost de l'any 2000.

I continuarem amb aquesta acció, superant també els deutes acumulats en els darrers anys pels grans incendis de l'any 94 i de l'any 98, que van provocar una atenció específica, pressupostària i financera, a donar sortida i suport als damnificats; i espero que al llarg d'aquest any quedarà solucionada, també, tota aquesta actuació pressupostària, molt important.

I també recordar que el Pla general de política forestal, aprovat l'any 95, preveia per al setè any de vigència, és a dir, per al vigent, per a l'any 2001, una aportació pressupostària de 8.277 milions de pessetes –8.277 milions de pessetes estaven previstos en el Pla de política forestal que, en el marc de la Llei forestal, es va aprovar en aquest Parlament–, i que en aquests moments, en política forestal, el Govern hi destina 8.500 milions de pessetes.

És possible que, per parlar de l'incendi del cap de Creus, hi hagi de destinar, senyora diputada, alguna referència en la meua contrarèplica, perquè voldria acabar també objectivant una mica la situació, contextualitzant la situació que hem viscut en els darrers dies. L'evolució de les temperatures a Catalunya en els darrers anys ha sofert una evolució a l'alça important. En els darrers vint-i-cinc anys, i prenent la temperatura a 1.500 metres d'alçada per evitar qualsevol tipus de distorsió, la temperatura mitjana a Catalunya ha augmentat, en els últims darrers vint-i-cinc anys, 1,7 graus centígrads, des de l'any 74 a l'any 2001. Paral·lelament, les humitats relatives a Catalunya, també preses a 1.500 metres d'al-

çada, han tingut una disminució d'un 15%, han passat d'un 65% a una humitat relativa, avui, del 50%, en els darrers vint-i-cinc anys.

I la veritat és que en els darrers dies també hem tingut unes circumstàncies molt específiques: l'evolució de la temperatura l'any 2001 ens ha donat una punta d'onze graus superiors a les temperatures mitjanes en els mesos..., en els dies de juny que es va produir l'incendi, onze graus superiors a les temperatures mitjanes històriques d'aquests dies de juny, i una humitat relativa que ha passat del 56%, en mitjana, al 19% –al 19%–, exactament, durant els dies que s'han provocat els incendis. I si computem el nombre de dies amb situacions adverses a Catalunya, és a dir, el nombre de dies que se supera la temperatura de vint-i-tres graus i al mateix temps una humitat relativa inferior al 30%, resulta que aquest any 2001 està essent també un dels pitjors anys després de l'any 94.

Però és que, a més –i si m'ho permet, senyor president, pocs segons més–, vull recordar que aquest any hem tingut el mes de maig més calorós dels darrers cent anys, i això no és retòrica, sinó que és una realitat constatable, metodològicament i científicament contrastada: el mes de maig, el maig més calorós dels darrers cent anys; el mes de juny –el mes de juny–, amb una pluviometria que se situa entre el 10 i el 30% de la pluja mitjana dels darrers cinquanta anys, i l'hivern més plujós dels darrers sis anys.

Tot això i totes aquestes dades meteorològiques han provocat una situació climàtica d'elevadíssim risc en la qual –com després els diré–, en ocasions..., i més, com s'ha pogut també contrastar, demostrar, i, si més no, encara, amb la presumpció que hem de respectar, com s'ha pogut comprovar, també el 99% dels incendis provocats durant els darrers dies ha estat accidentalment o premeditadament per l'acció de l'home.

Hi han, de totes maneres –i ningú que escrigui..., en tot cas cap polític ni cap persona propera a nosaltres–, persones que tenen una mica més d'objectivitat a l'hora de valorar les coses –articulistes, gent que opina– que diu que els efectius destinats a prevenir i sufocar els incendis estan de guàrdia dia i nit, però si darrere de cada foc hi ha un piròman, poc s'hi podrà fer.

El Govern realitza...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Acabo, senyor president.

El president

Molt bé.

El conseller de Medi Ambient

El Govern realitza el major desplegament de la seva història per combatre el foc: 8.500 –8.500– professionals i voluntaris estan en permanent estat d'alerta, entre els agents rurals, els grups de transmissions, les as-

sociacions de defensa forestal, els voluntaris forestals i els tècnics de prevenció, i hem posat en marxa tots els mecanismes que vàrem tenir a l'abast per intentar efectuar la major política de prevenció.

Crec, doncs –i també estic disposat a recollir aportacions, com s'han recollit en demostrar als pressupostos que hem destinat en la línia que se'ns exigia des d'aquest Parlament i que el Govern ha posat a disposició del Departament–, que hem fet el que ha estat a les nostres mans, però en tot cas després parlaré també concretament del cap de Creus, que he vist, senyora diputada, que ha estat objecte de la seva atenció.

Gràcies, senyor president, per la seva indulgència.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, probablement estar en el Govern i portar un llistat de percentatges i de xifres pressupostàries per omplir els deu minuts de resposta d'una compareixença és una cosa relativament fàcil. No m'ha contestat res del que jo li he plantejat pel que fa a la prevenció dels incendis durant l'hivern d'un dels espais naturals més singular de l'àmbit mediterrani i el més singular, molt probablement, de l'àmbit litoral català; ni una sola cosa. Per tant, vostè mateix; jo no em posaré pas a discutir-li ni percentatges de zones protegides, ni de masses forestals, ni de campanyes publicitàries, ni d'assegurances forestals, ni de temperatures i d'humitats, perquè ja ho ha fet vostè i jo no li ho discutiré.

Només li dic que, de temperatures altes, n'hi ha hagut sempre, n'hi haurà sempre i si continuem amb la situació d'escalfament encara n'hi haurà més, però l'obligació del Govern és tenir-ho present, no venir aquí a explicar-nos-ho i a ensenyar-nos una gràfica o un titular de premsa, sinó prendre les decisions perquè aquest no efectui dany sobre la terra o sobre els espais que poden ser susceptibles de ser incendiats.

També, certament, és trist que existeixin piròmans, i, certament, dificulta les funcions que hi hagin vents forts, i, certament, l'acció de l'home a vegades produeix incendis, però això també passarà sempre i, per tant, no cal que ens ho expliqui; ja ho sabem. El que volem és, quan vostè ens parla dels voluntaris forestals, de les 266 ADF, dels 15.000 voluntaris que actuen en el territori, transmetre-li que són una part molt important d'aquestes mateixes persones que vostè fa referència, més els ciutadans, més aquells que tenen relació i que tenen consciència ambiental, els que estan en aquests moments extraordinàriament preocupats i extraordinàriament decebuts de la política de prevenció realitzada.

Per tant, jo no he vingut aquí ni en to destructiu ni fent una lectura apocalíptica, he parlat que el vent fort ha bufat sempre, que d'incendis n'hi ha hagut sempre, però que l'obligació dels governs és tenir-ho present. Si això és fer apocalipsi, si això és fer destrucció, ho lamento, senyor conseller, però vostè no està gaire preparat perquè se li posin sobre la taula fets que són, si més no, obvis i evidents.

Nosaltres hem fet propostes concretes i les hi repetiré. I li he dit: tan sols que en el cap de Creus –del qual vostès tenen responsabilitat en els últims vint-i-un anys; fa molts anys que estava en el PEIN i en fa tres que és parc natural– s’hagués gestionant correctament i s’hagués ordenat i planificat i s’hagués invertit sobre el 10% –o entre el 10 i el 15%– del seu territori, fent-hi camins adequats i plantant-hi vinyes i oliveres que ens permetessin que actuessin de tallafocs en moments determinats o almenys de dispersió del foc perquè no avancés amb la facilitat que ha avançat... –i que, això, no només li ho proposa la diputada que li parla, perquè tampoc pretén ser una experta, sinó que li han proposat reiteradament els experts en aquest camp, i que li han demanat reiteradament les autoritats municipals de l’àmbit, i que li han dit reiteradament els actors econòmics d’aquella zona–, probablement hauria avançat molt.

I vostè ens ha parlat, avui, que s’ha gastat no sé quants diners en franges de seguretat de les urbanitzacions. Escolti, miri, és que existeix un decret, que és el 241/1994, que el Govern ve obligat a aplicar, només faltaria, però no ens ho expliqui com un gran avenç. I tampoc ens expliqui com un gran avenç... –tot i que veritablement ho és, i ho reconeixem, però aleshores no m’acusi a mi de dir veritats a mitges, i m’insinuï que això és més perillós que dir mentides, com si jo estigués dient mentides–, quan vostè diu: «Hem pujat, en despesa de prevenció i de dedicació a l’àmbit forestal, de 3.000 milions a 8.500 milions de pessetes», perquè sí que és veritat, però en tot cas aleshores digui tota la veritat, perquè es va produir una esmena –en un grup que no és precisament el del Govern– que ho va posar com a condició per a l’aprovació dels pressupostos. I benvinguts siguin, però en tot cas no és mèrit del Govern, aquest increment, sinó d’un altre grup que no és precisament el seu.

Però –li insisteixo– nosaltres fem propostes concretes que ordeni d’una vegada i que faci actuacions en el 10% del territori del cap de Creus aquest hivern que ve i no esperi que hi hagi nous incendis, i li preguntem, i li tornem a reiterar, perquè no ens ho ha contestat: què ha succeït amb els 500 milions que va assegurar que hi hauria l’any passat?, quines ajudes arran d’aquelles no atorgades encara després de l’incendi d’aquest any hi haurà?, i què ha succeït amb les ajudes que vostè conjuntament amb el ministre Matas van assegurar quan es varen passejar, l’any passat, per aquell territori? Digui’ns-ho i no intenti tornar a començar desqualificant i dient que fem destrucció, apocalipsi, o que diem ximpleries, com ens va dir l’any passat; senzillament contesti’ns què és el que farà aquest hivern, a diferència de l’altre any, tenint en compte que ara té pressupost i tenint en compte que té l’experiència de dos anys consecutius que han estat devastadors i terrorífics per a un territori que havia estat declarat parc natural, i que la cura que hi ha tingut el Departament de Medi Ambient ha estat nul·la, i, això, ho diuen tots aquests que vostè menciona de voluntaris forestals, d’ADF i de voluntaris que actuen sobre el territori i que han hagut de veure com amb els seus recursos no podien fer-hi res i com es cremaven coses com el cap Norfeu, que té un istme d’entrada així d’estret...

El president

Senyora diputada, hauria d’acabar.

La Sra. Tura i Camafreita

...que es podria haver aturat perfectament el foc allà en aquell moment, i senzillament, pel desconeixement de qui fos o per la manca d’interès d’aquest espai natural, no es va ni aconseguir salvar això.

El president

Gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. No sé per on començar; començaré pel final perquè és del que me’n recordo. No es pot parlar amb menys propietat que com ho ha fet vostè, senyora diputada, perquè si vostè sabés que en el moment en què es va haver... És que no ho sap, perdoni, no ho sap, per tant, val la pena abans documentar-se una mica. Si vostè sabés per què a última hora a cap Norfeu no es va poder destinar cap recurs per intentar acabar de pagar quatre soques que cremaven..., era perquè en el mateix temps a quinze quilòmetres de distància hi havia un incendi paorós que amenaçava l’Escala i que amenaçava Torroella, i que tots els efectes estaven concentrats allà; senzillament per això –senzillament per això.

Veritats a mitges. Vostè ha citat el 1998, 127 milions; 1999, 127 milions... I s’ha parat aquí. I s’ha parat aquí perquè sap perfectament que l’any 2000 s’han destinat 450 milions a parcs naturals i que l’any 2001 s’hi destinen 1.450 milions de pessetes; per això s’ha parat al 99 amb els 127 milions d’una manera malintencionada.

Hem destinat 460 milions de pessetes –contestant a les seves preguntes– al parc natural del cap de Creus, amb totes les accions que s’han fet durant aquests deu mesos; 460 milions de pessetes d’inversió directa i 80 milions de pessetes en ajudes que s’estan acabant de tramitar i de concedir als propietaris i als ajuntaments que ho han sol·licitat, i les ajudes i les aportacions de l’Estat vénen incardinades en el conveni que en matèria de correccions hidrològiques es té amb el Govern de l’Estat i del Plan nacional forestal, que també s’està en aquests moments acabant de concretar.

La veritat és que hi han altres coses que m’agradaria contestar. Ens diu que el problema és la prevenció, que no s’ha fet res i que a veure quan ens posem a treballar al cap de Creus. Vull dir-li que l’any 99 i l’any 2000, abans de l’incendi de l’any passat, al cap de Creus es van fer mosaics, es van introduir cultius –per cert, si haguéssim introduït cultius d’olivera fa deu mesos segur que hauria estat imperceptible, el seu efecte, en l’incendi que s’ha produït amb posterioritat–, es van fer mosaics, es van introduir cultius, es va fer una franja de més de cent metres d’amplada durant cinc quilòmetres entre Vilajuïga i Sant Pere de Rodes; va quedar, el cap de Creus, l’any 2001, com un jardí. Amb un vent i unes

condicions climatològiques que van arrossegar el vent –i la gent d'allà ho sap– a més de 700 i 800 metres de distància, per la força del vent, un incendi d'aquelles dimensions, no el para ningú, i sort que es va poder parar amb el tallafocs al coll del Pení, que va ser on es va poder aturar l'incendi.

I aquest any ha passat pràcticament el mateix. I el que estem fent és –repeteix– orientar totes aquestes inversions i tots aquests recursos..., perquè –perdoni– cap de Creus..., segle XVI, 1537, 1543, 1545, 1583; segle XVII i segle XVIII, 1703, 1712, 1718, 1740, 1798..., no li repassaré tots els anys en què durant els últims trenta anys hi han hagut incendis al cap de Creus. Fins i tot, algun diputat sap per què hi han hagut incendis, a vegades, provocats al cap de Creus. Durant molts anys hi han hagut incendis i cada vegada estem actuant d'una manera més decidida a intentar preservar aquest Parc Natural.

Les condicions climatològiques de l'any 94, de l'any passat i d'aquest any són –ho repeteix– extraordinàries. I jo li dic la veritat, a mi no se m'ocorreria venir aquí a la tribuna i demanar explicacions o responsabilitats polítiques, perquè durant els darrers quinze anys hi han hagut 135 incendis que han cremat 5.000 hectàrees al Parc Natural del Montseny, o perquè hi han hagut en els darrers quinze anys 286 incendis i han cremat 6.400 hectàrees al Parc Natural del Garraf, o perquè hi han hagut en els darrers quinze anys 194 incendis que han cremat 2.500 hectàrees en el Parc Natural de Sant Llorenç de Munt.

No se m'ocorreria, a mi, demanar responsabilitats polítiques a la Diputació, que és la responsable de gestionar aquests espais naturals –no se m'ocorreria a mi–; a vostè, sí, evidentment, senyora diputada. I ha vingut aquí només a criticar, a dir que ja saben el que li contestaré, i jo li dic: «Doncs, si ja sap el que li contestem, faci'ns més propostes més positives i més constructives de les que ja estem fent, i de les que, en tot cas, poso a disposició la informació del Departament perquè les conegui millor. I li demano, en tot cas, que no es dediqui només a fer aquesta oposició oportunista sobre els desastres naturals, que, d'altra banda, Grècia, França, Itàlia, Espanya, Estats Units, tots els països més moderns, amb totes les polítiques de prevenció, continuen tenint en ocasions comptades, i que el nostre país mediterrani, malauradament i espero que cada vegada menys, continuarà tenint.»

En tot cas –ho repeteix–, me n'adono que, certament, estar al Govern durant vint anys pot desgastar, però estar tant de temps a l'oposició pràcticament ho porta a l'ombra i a zero.

Moltes gràcies, senyor president.

(Veus de fons.)

El president

Senyora diputada, demana la paraula per...?

La Sra. Tura i Camafreita

Per contradiccions, si em permet, senyor president.

El president

Contradiccions sobre fets, eh?, no sobre el debat polític.

La Sra. Tura i Camafreita

Sobre fets. El senyor conseller demana una oposició positiva, però ell puja a la tribuna per començar a dir-nos ignorants i oportunistes.

Per tant, si vol veritablement tenir una acció positiva, perquè l'única que ha fet propostes del que caldria fer ha estat aquesta diputada i el conseller no ens ha anunciat cap acció, l'única que ha demanat què passava amb les ajudes, i el conseller no ens ha respost què havia passat amb els ajuntaments i els 500 milions promesos, ha estat la diputada que els parla, que en cap cas ha actuat ni de manera irresponsable, ni ha demanat responsabilitats polítiques, ha demanat els propòsits de capteniment del Govern, perquè l'any 2002 no tinguem aquest debat. I ho ha fet amb un to correcte, i li ha recordat, això sí, que cada vegada que hem parlat d'aquest tema, el senyor conseller ens ha respost amb impropis, i, a vegades, fins i tot, amb insults.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor conseller ha demanat la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Sí, senyor president.

El president

Un minut, senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Un minut estrictament. Una vegada més per contradiccions amb l'exposició de la diputada. Fa escassament dos minuts he dit que es van invertir 460 milions de pessetes en el Parc Natural del Cap de Creus, en accions de neteja i de reparació de camí i de superfícies i de revegetació, i 80 milions de pessetes amb les subvencions a ajuntaments i a propietaris –ajuntament i propietaris– que s'han presentat i que estan en aquests moments en tràmit.

I, per acabar, només dir que dels incendis al cap de Creus –per acabar amb una cita amable i també cultivada– també en parlen Joaquim Ruyra en el seu llibre *Entre flames* i Josep Pla a *Davant un gran foc*. En definitiva, espero que, de tant en tant, molt de tant en tant, també es pugui continuar escrivint, però voldrà dir que continuarem tenint un parc natural al cap de Creus ben cuidat i ben recuperat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostès.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou i sis minuts del vespre.